

MARCE
LEVY

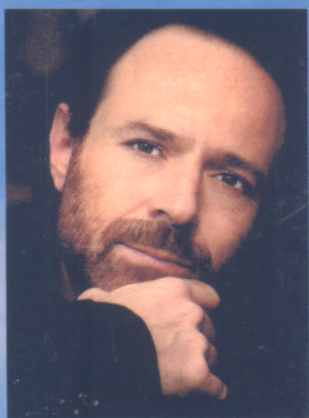
BAÛY NGỌAY
CHƠ
NHẢY NHẢY

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Marc Levy

Các tác phẩm nổi tiếng
của Marc Levy:

- Nếu em không phải
một giấc mơ
- Em ở đâu?
- Kiếp sau
- Gặp lại
- Bạn tôi tình tôi

Bảy ngày cho mãi mãi

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: *Sept jours pour une éternité...*

© 2005 Editions Robert Laffont/Susanna Lea Associates

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Editions Robert Laffont, Susanna Lea Associates và Nhà Nam, 2005 - 2012.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa và Truyền thông
Nhà Nam, 2006.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền.

Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

MARC LEVY

Bảy ngày cho mãi mãi

HƯƠNG LAN dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

*Sự tình cờ,
đó là hình dạng của Chúa Trời khi vi hành.*

Jean Cocteau

*Tặng Manine,
Tặng Louis.*

*Thuở hồng hoang, Chúa Trời sáng tạo ra trời và đất.
Trời đã tối, rồi trời lại sáng:*

Ngày thứ nhất

Nằm dài trên giường, Lucas nhìn ánh đèn đang nháy liên tục trên chiếc máy nhắn tin. Hắn gấp cuốn sách lại và đặt nó ngay bên cạnh mình, vẻ hoan hỉ. Đây là lần thứ ba trong vòng bốn mươi tám tiếng hắn đọc lại câu chuyện này, và theo trí nhớ thần sầu của hắn thì chưa bao giờ hắn đọc một câu chuyện nào hay như vậy.

Đầu ngón tay hắn mân mê bìa sách. Cái anh chàng Hilton này có khả năng trở thành tác giả mà hắn yêu thích nhất. Hắn lại cầm cuốn sách lên, cảm thấy vô cùng hạnh phúc vì một người khách nào đó đã để quên cuốn sách này trong ngăn tủ đầu giường của phòng khách sạn. Bằng một cử chỉ tự tin, hắn ném cuốn sách vào chiếc va-li vẫn mở nắp nằm phía cuối phòng. Hắn nhìn đồng hồ treo tường, vươn vai và rời khỏi giường. “Nào, đứng dậy và bước đi thôi”, hắn hớn hỏ nói. Đứng trước tấm gương trên cửa tủ, hắn thắt nút cà-vạt, chỉnh lại chiếc áo vét của bộ com-lê đen trên người, nhặt đôi kính mát trên kệ để gần ti-vi và

nhét vào túi áo ngực. Chiếc máy nhắn tin gài trên đĩa quần hần rung lên không ngớt. Hần lấy chân đá cánh cửa tủ đứng duy nhất trong phòng sập lại rồi bước về phía cửa sổ. Hần vén tấm màn màu xám im lìm ra để quan sát mảnh sân bên trong khách sạn, không một làn gió nào thổi đến để xua tan bầu không khí ô nhiễm đang tràn ngập khu hạ của Manhattan và trải dài tới tận rìa khu phố TriBeCa⁽¹⁾. Hôm nay sẽ là một ngày đầu hè oi bức, Lucas tôn thờ ánh nắng mặt trời, và ai là người biết rõ hơn hẳn về tác hại của nó? Trên những vùng đất khô cằn, chẳng phải chính mặt trời đã làm sinh sôi nảy nở đủ các loại mầm bệnh và vi khuẩn hay sao, chẳng phải chính nó đã cố chấp hơn cả thần chết trong việc loại bỏ những kẻ yếu ớt ư? “Ánh sáng đây rồi!” Hần vừa véo von hát vừa nhấc điện thoại. Hần yêu cầu quầy tiếp tân chuẩn bị hóa đơn thanh toán, kỳ nghỉ ở New York của hắn vừa phải kết thúc sớm hơn dự định, rồi hắn rời khỏi phòng.

Đến đầu hành lang, hắn giật đứt dây chuông báo động cạnh cửa mở ra cầu thang thoát hiểm.

Ra đến mảnh sân con, hắn lấy cuốn sách ra trước khi ném chiếc va-li vào một thùng đựng rác to rồi rào bước vào một hẻm nhỏ.

Trong khu phố nhỏ SoHo với mặt đường lát gạch lỗ chỗ, Lucas hau háu rình mò một ban công có lan can bằng sắt đang rỗng cảm cụ để khỏi bị đổ sụp xuống nhờ hai chiếc đinh gỉ vẫn cố bám vào tường. Khách trọ ở tầng ba,

1. Khu phố phía Nam Manhattan.

một cô người mẫu có bộ ngực tuyệt đẹp, cái bụng khiêu gợi và đôi môi mềm mại đã đến nằm trên chiếc ghế dài, hoàn toàn không ngờ vực bất cứ điều gì, mọi thứ thật hoàn hảo. Trong vài phút nữa (nếu như hấn không nhìn nhầm, mà hấn chẳng nhìn nhầm bao giờ), đôi đỉnh tán sẽ rời ra. Cô nàng xinh tươi sẽ nằm dài phía dưới ba tầng gác, toàn thân giập nát. Máu từ tai chảy ra sẽ len theo các khe hở giữa những viên gạch lát đường tô đậm thêm vẻ kinh hoàng trên mặt cô. Khuôn mặt xinh đẹp của cô sẽ động lại như vậy cho tới khi bị phân hủy trong một chiếc quan tài gỗ thông mà gia đình sẽ nhét cô vào rồi ném cả xuống dưới một lớp đá hoa cùng vài lít nước mắt vô dụng. Không có gì hết, ngoài bốn dòng viết vội được đăng trên tờ báo của khu phố và một vụ kiện sẽ nổ ra chống lại người quản lý tòa nhà. Một gã chịu trách nhiệm về kỹ thuật trong tòa thì chính sẽ bị sa thải (bao giờ chẳng phải có một thủ phạm), một trong những thượng cấp của gã sẽ cho vụ việc rơi vào lãng quên bằng cách kết luận rằng tai nạn đó suýt nữa đã trở thành một thảm kịch nếu chẳng may có một vài khách bộ hành đang đứng dưới ban công. May mà còn có Chúa trời phù hộ, mà cuối cùng thì đó chính là vấn đề của Lucas.

Một ngày suýt nữa đã có thể bắt đầu tuyệt vời như vậy nếu như từ trong căn hộ xinh xắn ấy không có tiếng chuông điện thoại reo lên, và nếu như cái kẻ ngu ngốc sống trong căn hộ ấy đã không để quên điện thoại di động trong buồng tắm. Con bé ngu dốt và khờ khạo đứng dậy đi lấy điện thoại: rõ ràng là bộ nhớ của một chiếc máy Mac còn lớn hơn bộ não của một người mẫu, Lucas thất vọng tự nhủ.

Lucas nghiêng rằng khiến đôi hàm kêu lên kèn kẹt, hết như âm thanh phát ra từ chiếc xe cam-nhông chở rác từ đầu phố đi xuống đang tiến lại gần chỗ hấn, đi đến đâu là cả đoạn phố đó rung lên rền rĩ. Một tiếng rắc đánh gọn vang lên, cả khối kim loại bung khỏi bức tường và đổ ụp xuống. Một thanh lan can văng thật mạnh vào khung cửa sổ tầng dưới làm ô cửa kính vỡ tung tóe. Một mớ khổng lồ các thanh sắt gỉ sét, nơi trú ẩn lý tưởng cho những tập đoàn trực khuẩn uốn ván, đổ ập xuống mặt đường. Mất Lucas lại sáng lên lần nữa khi một thanh rầm bằng kim loại nhọn hoắt đang rơi xuống đất với một tốc độ chóng mặt. Nếu như những tính toán tức thời của hấn chính xác, mà những tính toán của hấn bao giờ cũng chính xác, thì chưa phải đã hoàn toàn hết hy vọng. Hấn uể oải bước ra mặt đường, buộc người lái xe bên phải hãm tốc độ lại. Thanh rầm liền xuyên ngang khoang lái của xe chở rác và đâm thẳng vào ngực người lái xe, chiếc xe ben đột ngột bị đánh lái ngoặt sang một bên. Hai công nhân vệ sinh đứng ngắt ngưỡng trên khoang sau không kịp kêu tiếng nào: một người bị rơi tõm ngay vào cái mồm đang há toác ra phía sau xe và lập tức bị nghiền nát bởi bộ hàm nghiền rác vẫn điềm nhiên vận hành như không có chuyện gì xảy ra, người kia bị hất về phía trước và trượt đi trong trạng thái bất tỉnh trên mặt đường đá dăm. Trục trước của chiếc xe đè nghiêng qua chân anh ta.

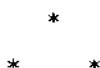
Vẫn trên đà trôi, chiếc xe tông vào một cột đèn đường và hất tung nó lên không trung. Các dây điện bị bứt ra trụi trụi vừa hay rơi tõm xuống rãnh nước bên đường. Một

chùm tia lửa tóe ra báo hiệu một cú chập điện tuyệt vời trong cả khu nhà. Khắp khu phố, các đèn ngã tư tắt phụp rồi chuyển sang màu đen ngòm như màu bộ com-lê trên người Lucas. Xa xa, bắt đầu có tiếng xe cộ đâm sầm vào nhau vì thiếu đèn báo hiệu nơi các ngã tư. Ở chỗ giao nhau giữa đường Crosby và đường Spring, chiếc xe chở rác điên cuồng đâm vào một chiếc ta-xi màu vàng đã không kịp tránh do quá bất ngờ. Bị xô mạnh ngang sườn xe, chiếc ta-xi của hãng Yellow Cab lao vào lớp cửa kính của cửa hàng bán đồ lưu niệm thuộc bảo tàng Nghệ thuật hiện đại. "Lại thêm một hình trang trí cho cửa kính", Lucas thì thầm. Trục trước của chiếc xe ben trườn lên một chiếc xe đậu bên đường, đôi đèn pha giờ tắt ngóm chĩa thẳng lên trời. Chiếc xe ben nặng trĩu méo đi trong tiếng rách xé tai của lớp vỏ tôn trước khi đổ nghiêng về một bên. Hàng tấn rác đổ thóc tháo từ khoang chứa ra đường tạo thành một tấm thảm nhóp nhúa. Sau tiếng ồn ào của tấn thảm kịch vừa xong là một sự im lặng chết chóc. Mặt trời vẫn bình thản leo tiếp quãng đường lên đỉnh, sức nóng của những tia nắng nhanh chóng làm bầu không khí trong khu phố trở nên hôi thối nồng nặc.

Lucas chỉnh lại cổ áo sơ-mi, hắn rất ghét để vạt sơ-mi thò ra khỏi áo vét. Hắn ngắm nhìn bãi chiến trường do thảm họa vừa qua còn để lại xung quanh. Theo đồng hồ đeo tay của hắn thì bây giờ mới có chín giờ sáng, và cuối cùng thì một ngày đẹp trời cũng đã bắt đầu.

Người lái ta-xi gục đầu trên vô-lăng, khiến còi xe kêu inh ỏi hòa với tiếng còi phát ra từ những chiếc xe kéo rơ-

moóc trong cảng New York, một chốn tuyệt vời trong những ngày trời đẹp như buổi sáng Chủ nhật cuối thu này. Lucas đi về phía cảng. Ở đó, một chiếc trực thăng đang chờ để đưa hắn tới sân bay LaGuardia, máy bay của hắn sẽ cất cánh trong sáu mươi sáu phút nữa.

Bến số 80 của khu cảng thương mại San Francisco vắng tanh, Zofia chậm rãi gác máy điện thoại và bước ra khỏi ca-bin. Hai mắt nheo lại vì ánh sáng, cô ngẩng nhìn bờ kè chắn sóng phía đối diện. Một đám đàn ông đang hối hả quanh những chiếc công-ten-nơ khổng lồ. Ngồi trong khoang lái treo lơ lửng trên cao, những công nhân lái cần cầu khéo léo điều khiển vũ điệu của những chiếc móc di chuyển bắt chéo nhau trên một tàu chở hàng lớn sắp khởi hành sang Trung Quốc. Zofia thở dài, cho dù có thiện chí đến đâu đi nữa, cô cũng không thể một mình làm hết mọi việc. Đúng là cô cũng có một số khả năng phi thường, nhưng cô không thể đồng thời có mặt ở mọi nơi.

Sương mù đã che khuất cây cầu treo Golden Gate⁽²⁾, chỉ còn những đỉnh trụ cầu nhô lên khỏi đám mây dày đặc đang lấn dần vào vịnh. Trong vài phút nữa, mọi hoạt động

2. Golden Gate: cây cầu treo lớn nhất thế giới được xây dựng vào năm 1937, được coi là biểu tượng của thành phố San Francisco và nối liền thành phố với bán đảo Bắc San Francisco.

trong khu cảng sẽ phải ngừng lại vì tầm nhìn giảm thiểu. Zofia, tươi tắn trong bộ đồng phục của nữ nhân viên an ninh, chỉ có rất ít thời gian để thuyết phục các đốc công yêu cầu các công nhân bốc xếp dừng công việc được trả lương theo giờ của họ lại. Giá mà cô biết cách nổi cáu thì!... Mạng sống của một con người lẽ ra phải đáng giá hơn một vài thùng hàng được chất vội vàng; thế nhưng con người lại không hề dễ thay đổi, nếu không thì cô đã chẳng việc gì phải đứng đây vào lúc này.

Zofia rất yêu bầu không khí trên bến cảng. Lúc nào cô cũng có nhiều việc để làm ở đây. Tất cả những số phận khốn khổ nhất trên đời đều tập trung dưới bóng những kho hàng cũ. Những người vô gia cư chọn nơi đây làm chỗ trú thân, dù chỉ vừa đủ để che cho họ khỏi những cơn mưa mùa thu hay những trận gió lạnh băng mà biển Thái Bình Dương đổ vào thành phố mỗi khi mùa đông tới, khỏi cả những chuyến đi tuần của cảnh sát, những người hiếm khi muốn bén mảng tới chốn này cho dù vào bất cứ thời tiết nào.

- Manca, hãy bảo họ dừng tay lại ngay!

Người đàn ông vốc dáng bệ vệ làm ra vẻ không nghe thấy tiếng cô. Ông chăm chú ghi số hiệu của một chiếc công-ten-nơ đang lơ lửng trên cao vào cuốn sổ lớn tí trước bụng.

- Manca! Đừng bắt tôi phải lập biên bản, hãy cầm lấy bộ đàm và ra lệnh cho họ dừng tay ngay bây giờ! - Zofia tiếp tục. - Tầm nhìn đã xuống dưới tám mét và anh biết rõ rằng anh đã phải thổi còi ra lệnh ngừng công việc từ lúc chỉ còn mười mét.

Người đốc công tên Manca ký tắt vào tờ giấy và đưa cho anh chàng trợ lý trẻ tuổi phụ trách việc chấm công. Ông thấy tay ra dấu anh ta có thể đi.

- Đừng đứng chỗ đó nữa, cô đang trong khu vực không an toàn: nếu dây bị tuột thì hồi cũng không kịp đâu!

- Đúng vậy, nhưng dây sẽ không bao giờ bị tuột. Manca, anh có nghe tôi nói gì chưa? - Zofia nhắc lại.

- Tôi làm gì có máy ngắt la-de trong mắt cơ chứ! - Người đàn ông vừa cầu nhàu vừa gãi tai.

- Nhưng cái cách anh tảng lờ còn chính xác hơn bất cứ kính đo tầm nhìn nào! Đừng tìm cách trì hoãn nữa, hãy đóng ngay cảng này lại cho tôi trước khi quá muộn.

- Cô mới làm việc ở đây từ bốn tháng nay và chưa bao giờ năng suất lại xuống thảm hại như bây giờ. Có phải cô sẽ nuôi sống gia đình các anh em công nhân vào những ngày cuối tuần không?

Một chiếc máy kéo bò lại gần khu bốc dỡ hàng. Người lái xe không còn nhìn rõ mọi thứ, bộ hàm xúc phía trước xe thiếu chút nữa thì va phải thùng sau của chiếc xe kéo rơ-moóc.

- Thôi tránh ra đi nào, cô bé, cô cũng thấy mình đang cản trở mọi người chứ!

- Không phải tôi cản trở, mà là sương mù. Chỉ cần anh trả lương cho công nhân theo kiểu khác là được. Tôi biết chắc lũ trẻ của họ sẽ vui mừng nếu tối nay bố chúng về sớm, còn hơn là nhận tiền bảo hiểm sinh mạng từ nghiệp đoàn. Khẩn trương lên, Manca, hai phút nữa tôi sẽ viết cho anh một bản cáo buộc gửi tới tòa án và đích thân

tôi sẽ tới gặp thẩm phán để làm chứng đấy.

Người đốc công nhìn Zofia chòng chọc rồi nhổ một bãi nước bọt xuống cảng.

- Đến tắm nước cũng chẳng còn nhìn thấy được nữa rồi kìa! - Cô nói.

Manca nhún vai, vợ lấy máy bộ đàm và miễn cưỡng ra lệnh dừng toàn bộ hoạt động. Một lát sau, bốn tiếng còi rúc lên, khiến mọi vũ điệu của các cần cẩu, máy nâng, máy kéo, máy ủi cũng như tất cả những gì đang chuyển động xung quanh bến và kho hàng đột ngột chững lại. Xa xa, trong sự mờ ảo của sương mù dày đặc, tiếng còi của một chiếc xe kéo vắng lại đáp trả lệnh ngừng hoạt động.

- Cứ tiếp tục với chuỗi ngày thất nghiệp kiểu này, chắc hẳn sẽ phải đóng cửa sớm mất thôi.

- Tôi có phải là người làm mưa làm nắng đâu, Manca, tôi chỉ muốn bảo vệ tính mạng cho các công nhân của anh thôi. Đừng cau có như vậy nữa, tôi rất ghét phải cãi nhau với anh, tôi mời anh một tách cà phê và món trứng chưng. Đi nào!

- Cô muốn nhìn tôi bằng đôi mắt tròn xoe như thiên thần của cô bao lâu cũng được, nhưng tôi báo cho cô biết, chỉ cần lên đến mười mét là tôi cho tất cả hoạt động lại ngay!

- Bất cứ khi nào anh bắt đầu đọc được dòng tên trên vỏ các con tàu! Thôi nào, chúng ta đi!

Quán Fisher's Deli, quán ăn ngon nhất trong cảng, đã kín chỗ. Mỗi khi sương mù dày đặc, tất cả các công nhân cảng lại tụ tập ở đây để chia sẻ với nhau hy vọng mặt trời sẽ lộ rạng để cứu vãn ngày làm việc của họ. Đám công

nhân dạn dày kinh nghiệm tụ tập nhau quanh những chiếc bàn nằm trong góc quán. Những người trẻ hơn đứng túm tụm quanh quầy rượu gặm móng tay và hùa nhau đoán những mũi tàu, những đỉnh cần câu ló qua cửa sổ quán, những dấu hiệu đầu tiên khi thời tiết sáng sửa lên. Đằng sau những câu chuyện vu vơ, ai nấy đều khẩn thẳm, ruột thắt lại, trái tim se sắt. Với những con người đa năng luôn sẵn sàng lao động cả ngày lẫn đêm, không bao giờ cất lời than thở khi hơi ẩm và độ mặn của muối luồn lách vào từng khớp xương trong người họ, chẳng bao giờ cảm nhận được chính bàn tay của mình bởi lớp chai dày cộp phủ ngoài da, trở về nhà chỉ với một vài đồng dính túi do nghiệp đoàn ban phát quả là một điều khủng khiếp.

Những âm thanh ồn ào hỗn độn trong quán ăn - tiếng thìa nĩa va vào nhau, tiếng hơi nước rít lên trong bình pha cà phê, tiếng những viên đá kêu lanh canh trong bát. Trên những dãy ghế bọc vải giả da màu đỏ, đám công nhân ngồi chen chúc từng nhóm sáu người một và rất ít lời trao đổi vang lên át tiếng ồn ào.

Mathilde, cô phục vụ bàn có mái tóc cắt ngắn theo kiểu của Audrey Hepburn⁽³⁾ và dáng người mảnh mai trong chiếc áo choàng bằng vải kẻ ca rô to, tay bê một chiếc khay đầy tới nổi những chai nước trên đó dường như chỉ có thể đứng vững nhờ phép màu. Cuốn sổ gọi món nhét

3. Audrey Hepburn: Nữ diễn viên người Mỹ từng bốn lần được đề cử giải Oscar và đoạt giải Oscar dành cho nữ diễn viên xuất sắc nhất năm 1953 trong bộ phim *Kỷ nghi hè ở Rome*.

trong túi tạp dề, cô không ngớt đi lại giữa nhà bếp và quầy thu tiền, rồi từ quầy rượu tới các bàn, từ ô cửa phòng bếp ra chỗ rửa bát đĩa. Những ngày trời mù sương đối với cô luôn luôn vất vả, song so với sự cô đơn thường nhật thì đó là những ngày cô yêu thích nhất. Với nụ cười vồn vã, ánh mắt liếc ngang, những lời đối đáp lanh lẹ, cô luôn biết cách khiến cho những người đàn ông bắt chuyện với cô cảm thấy phấn chấn hơn. Cửa quán bật mở, cô quay đầu nhìn và nở nụ cười thật tươi, cô biết rất rõ cô gái vừa bước chân vào quán.

- Zofia! Bàn số 5! Khăn trương lên, thiếu chút nữa thì em đã phải nhảy lên bàn để giữ chỗ cho chị. Em sẽ mang cà phê tới ngay đây.

Zofia ngồi vào bàn cùng với người đốc công lúc này vẫn luôn miệng cầu nhàu.

- Năm năm rồi tôi luôn nhắc họ phải lắp đèn cao áp, ít nhất mỗi năm cũng làm thêm được hai chục ngày. Mà các tiêu chuẩn được đặt ra cũng thật ngu xuẩn, công nhân của tôi có thể làm việc cho tới khi tầm nhìn chỉ còn năm mét, họ toàn những tay lão luyện.

- Công nhân học việc ít nhất cũng phải chiếm ba mươi bảy phần trăm số người làm việc cho anh, Manca ạ!

- Công nhân học việc thì tất nhiên là phải học làm! Nhưng nghề của chúng tôi được truyền từ đời cha sang đời con, mà ở đây cũng chẳng có ai muốn đùa với sinh mạng con người. Một cái thẻ công nhân càng được phát ra bao giờ cũng rất xứng đáng, bất kể hoàn cảnh nào!

Nét mặt của Manca dịu bớt khi Mathilde cắt ngang

cuộc tranh luận giữa hai người bằng cách mang các món họ gọi tới bàn, mặt đầy vẻ tự hào về sự khéo léo đầy kinh nghiệm của cô.

- Trúng chung dăm-bông cho ông, Manca. Còn chị, Zofia, em đoán chị sẽ không ăn, như thường lệ. Em vẫn mang cho chị một tách cà phê sữa không bọt, mặc dù chị sẽ chẳng uống. Bánh mì, xốt cà chua, tất cả đây, đủ hết rồi chứ!

Miệng đầy thức ăn, Manca lúng búng cảm ơn cô. Bằng giọng rụt rè, Mathilde hỏi Zofia buổi tối có rồi không. Zofia trả lời sẽ ghé qua quán đón cô ngay sau khi kết thúc ca trực. Yên tâm, cô phục vụ bàn biến mất trong sự náo động của quán ăn lúc này vẫn không ngớt khách ra vào. Từ phía cuối quán, một người đàn ông dáng vẻ nghiêm nghị tiến ra phía cửa. Đi ngang bàn họ ngồi, ông ta dừng lại chào người đốc công. Manca chùi miệng và đứng lên chào ông ta.

- Cậu làm gì ở đây thế này?

- Thì cũng giống cậu, tớ tới đây hỏi thăm món trúng chung ngon nhất trong thành phố!

- Chắc cậu biết cô nhân viên bảo an của chúng tớ, trung úy Zofia...?

- Chúng tôi chưa hề có hân hạnh biết nhau, - Zofia cắt ngang và đứng lên.

- Nếu vậy, giới thiệu với cô đây là người bạn lâu năm của tôi, George Pilguez, thanh tra cảnh sát của San Francisco.

Cô giơ thẳng bàn tay cho viên thanh tra cảnh sát trong lúc anh ta nhìn cô vẻ ngạc nhiên, đúng lúc đó chiếc máy nhắn đeo bên hông cô bắt đầu kêu.

- Tôi đoán chắc người ta đang gọi cô đây, - Pilguez nói.

Zofia nhìn chiếc máy bé xiu gài trên thắt lưng. Phía trên con số 7, ánh đèn liên tục nhấp nháy. Pilguez chăm chú nhìn cô và mỉm cười.

- Máy của cô còn lên tới tận cấp 7 kia à? Công việc của cô chắc phải vô cùng quan trọng, chỗ chúng tôi mới chỉ dừng lại cấp 4 thôi.

- Đây là lần đầu tiên cái đèn đó nháy, - cô trả lời, vẻ lo lắng. - Tôi phải đi đây, thành thật xin lỗi các anh.

Cô chào hai người đàn ông, khẽ vẫy tay ra hiệu cho Mathilde nhưng cô bé không trông thấy, rồi len qua đám đông ra phía cửa.

- Đừng có lái xe nhanh quá đấy, với tầm nhìn thấp hơn mười mét, không một chiếc xe nào được phép chạy trên cảng đâu!

Nhưng Zofia không nghe thấy gì; vừa kéo cao cổ chiếc áo khoác da, cô vừa chạy về phía xe của mình. Cửa vừa sập lại, cô đã khởi động và máy xe vận hành khi cô quay chìa chưa đầy một phần tư vòng. Chiếc Ford công vụ rung lên rồi lao đi trên bến cảng, còi hú inh ỏi. Zofia không hề tỏ vẻ lúng túng bởi làn sương mù càng lúc càng dày đặc. Cô cho xe chạy trong khung cảnh mờ ảo, len lỏi giữa các chân cần cầu, nhanh nhẹn luồn lách giữa các công-ten-nơ và những cỗ máy nằm bất động. Chỉ trong vài phút cô đã ra tới cổng khu thương mại. Cô cho xe chạy chậm lại khi qua cổng kiểm soát, cho dù trong thời tiết này chẳng có chiếc xe nào khác tranh đường với cô. Thanh rào chắn sơn sọc trắng đỏ vẫn được nâng lên. Người bảo vệ của bến

số 80 bước ra khỏi chòi gác, trong *đêm trắng* như thế này, ông ta chẳng nhìn thấy gì cả. Thậm chí đến cả bàn tay của chính mình giơ ra trước mặt cũng chẳng thể trông rõ được nữa. Zofia chạy dọc lên đường số 3, men theo rìa khu cảng. Sau khi đã chạy hết Vũng ràu Trung Quốc, đường số 3 liền rẽ ngoặt theo hướng trung tâm thành phố. Không hề bối rối, Zofia vẫn tiếp tục chạy xe trên đường phố vắng tanh. Một lần nữa chiếc máy nhả của cô lại vang lên những âm thanh giục giã. Cô lớn tiếng phản đối.

- Tôi đang cố hết sức đây! Tôi chẳng có cánh để bay, mà tốc độ xe còn bị hạn chế nữa!

Cô chưa kịp nói hết câu thì một tia chớp khổng lồ tủa vào lớp sương mù một quãng sáng lóa mắt. Một tiếng sấm vang dội, khiến tất cả kính trong các quầy hàng hai bên đường rung lên. Zofia mở to mắt, chân cô đạp hơi sâu lên cần tốc độ, kim đồng hồ nhích lên một chút. Cô chạy chậm lại khi đi qua Phố Chợ, chẳng thể nào phân biệt nổi màu đèn ở ngã tư, rồi lao vào khu buôn bán Kearny. Còn tám dặm nhà nữa mới tới điểm triệu tập, và còn chín nếu như cô cứ khăng khăng muốn tuân thủ nghiêm ngặt luật giao thông, điều cô chắc chắn sẽ làm.

Trên những con phố mù mịt, một trận mưa như trút nước bắt đầu xé nát bầu không khí yên tĩnh, những giọt nước to đùng rơi xuống kính chắn gió làm bắn ra những tiếng inh tai, các cần gạt gần như bất lực vì không thể xua bớt nước. Từ xa, duy nhất một mũi nhọn trên tầng cao nhất của tòa nhà Kim Tự Tháp Transamerica còn lộ lên được khỏi lớp mây dày đen kịt đang trùm lên thành phố.

*

*

*

Cuộn mình trong chiếc ghế hạng nhất, Lucas thích thú ngắm nhìn cảnh tượng khủng khiếp nhưng đẹp tuyệt vời qua ô cửa tròn. Chiếc Boeing 767 bay lượn quần phía trên vịnh San Francisco, chờ đợi một tín hiệu cho phép hạ cánh mong manh. Lucas sốt ruột gõ tay lên chiếc máy nhắn gài trên thắt lưng. Đèn số 7 không ngừng nhấp nháy. Cô tiếp viên tiến lại gần ra lệnh cho hấn tắt nó đi và nâng cao lưng ghế lên: máy bay đang chuẩn bị hạ cánh.

- Nếu vậy thì hãy thôi chuẩn bị đi, thưa cô, hãy cho cái máy bay đáng nguyên rửa này hạ cánh ngay, tôi đang rất vội!

Tiếng cơ trưởng lạo xạo vang lên trên loa: điều kiện thời tiết trên mặt đất tương đối xấu, song lượng nhiên liệu ít ỏi còn lại trong bình chứa buộc họ phải hạ cánh. Ông yêu cầu nhân viên đội bay ngồi xuống và đề nghị tiếp viên trưởng tới buồng lái. Ông bỏ micro. Về mặt gương gạo của cô tiếp viên trên khoang hạng nhất thật xứng đáng được trao giải Oscar: không một nữ diễn viên nào trên thế giới có thể nở một nụ cười giống Charlie Brown như cô. Bà cụ ngồi bên cạnh Lucas không thể kiềm chế nỗi sợ liên tùm chặt lấy cổ tay hấn. Lucas khoái trá khi thấy bàn tay bà run lập cập và xam xấp vì mồ hôi. Khoang hành khách rung lên từng đợt mỗi lúc một mạnh thêm. Vỏ máy bay bằng kim loại dường như cũng khiếp sợ y như đám hành khách ngồi bên trong. Qua ô cửa sổ, có thể trông thấy các cánh máy

bay đã lắc lư hết biên độ được phép theo dự tính của các kỹ sư hãng Boeing.

- 'Tại sao người ta lại triệu tập cô tiếp viên trưởng?' - Bà cụ hỏi, nước mắt chực trào ra khỏi mi.

- Để thả một viên đường vào tách cà phê của cơ trưởng! - Lucas trả lời, nét mặt hớn hỏ. - Bà sợ hả?

- Tôi nghĩ là còn hơn cả sợ nữa. Tôi cầu xin Chúa cứu vớt chúng ta!

- Ái chà! Bà có thôi ngay cái trò đó đi không! Bà già may mắn ạ, bà hãy giữ nỗi sợ hãi đó cho mình, nó rất tốt cho sức khỏe của bà đấy! Chất adrenaline có khả năng đập tan mọi thứ. Nó là một thứ chất lỏng có tác dụng đả thông tất cả các mạch máu và buộc quả tim của bà phải hoạt động. Thế tức là bà đang kéo dài thêm hai năm sự sống đấy! Hai mươi tư tháng miễn phí chứ chẳng chơi, dù rằng cứ trông nét mặt bà thì có lẽ chương trình hoạt động cho quãng thời gian đó cũng chả có gì hấp dẫn!

Miệng khô khốc không thể thốt nên lời, bà cụ đưa mu bàn tay quạt những giọt mồ hôi đang túa ra trên trán. Trong lồng ngực bà, trái tim đang thất lại, hơi thở ngày càng trở nên khó khăn hơn và vô vàn những ngôi sao nhỏ đột nhiên hiện ra nhảy múa trước mắt bà. Lucas vẫn hừng khởi, thân mật gõ vào đầu gối bà cụ.

- Nếu như nhắm thật chặt mắt lại, và tất nhiên là phải tập trung thật cao độ, có thể bà sẽ nhìn thấy cả chòm Đại hùng tinh đấy.

Hắn phá lên cười. Bà cụ ngồi cạnh hắn đã bất tỉnh nhân sự, đầu gục xuống thành ghế. Mặc dù máy bay đang

rung rất mạnh, song cô tiếp viên vẫn đứng dậy. Gắng hết sức vịn vào ngăn hành lý phía trên, cô tiến dần tới chỗ bà cụ bị ngã. Cô lấy từ trong túi chiếc tạp dề ra một lọ thủy tinh nhỏ đựng muối, mở nắp và đưa qua đưa lại trước mũi bà cụ. Lucas nhìn cô, vẻ hoan hỉ còn hơn cả trước đó.

- Đừng quên rằng bà lão có lý do để không ngồi thẳng người dậy, đám phi công của các người đã chẳng hề nhẹ tay chút nào. Cứ tưởng như chúng ta đang ngồi trên tàu lượn vậy. Cô nói xem... và tôi hứa là sẽ giữ bí mật chỉ tôi và cô biết với nhau thôi... cái phương thuốc cổ truyền mà cô đang áp dụng cho bà lão ấy... có phải đó là một kiểu lấy độc trị độc không?

Rồi hần không thể nén nổi một tràng cười giòn giã. Cô tiếp viên trường trợn tròn mắt nhìn hần về bộ dạng: cô chẳng thấy có gì buồn cười và không ngần ngại nói thẳng điều đó vào mặt hần.

Một vùng không khí loăng đọt ngọt hắt cô tiếp viên về phía cửa khoang lái. Lucas ngoác miệng cười với cô và đưa tay vả thật mạnh vào má bà cụ ngồi cạnh. Bà giật nảy người và mở một bên mắt.

- Thế là bà lão lại trở về với chúng ta rồi! Chuyến du lịch nhỏ vừa rồi đã đưa bà đi xa bao nhiêu dặm thế?

Hần nghiêng người ghé sát tai bà thì thào:

- Đừng có xấu hổ, hãy nhìn đám người xung quanh chúng ta, chúng đều đang cầu nguyện cả đấy, thật nực cười!

Bà cụ chẳng kịp trả lời, trong tiếng rít xé tai của động cơ, máy bay vừa tiếp đất. Viên phi công chuyển hướng động cơ phản lực khiến những chùm nước thật mạnh bắn

lên thân máy bay. Cuối cùng thì máy bay cũng dừng lại. Khắp các khoang máy bay, hành khách nồng nhiệt vỗ tay ca ngợi các phi công hoặc bắt tay nhau và cảm tạ Chúa đã cứu sống họ. Vô cùng phấn nộ, Lucas tháo dây an toàn, ngược mắt lên trời, nhìn xuống đồng hồ rồi tiến về phía cửa trước của máy bay.

Trời mưa to gấp đôi lúc trước. Zofia đậu xe dọc theo vỉa hè gần Tòa Tháp. Cô hạ thấp kính chắn nắng, để lộ một chiếc huy hiệu nhỏ có hàng chữ CIA. Cô ra khỏi xe, chạy vội dưới làn nước mưa, lục tìm tiền xu trong đáy túi áo và nhét đồng xu duy nhất có trong người vào chiếc máy tính tiền đậu xe. Rồi cô băng ngang bãi sân rộng trước tòa nhà, đi qua ba cánh cửa xoay dẫn vào sảnh chính của tòa kim tự tháp đồ sộ và đi vòng qua nó. Một lần nữa chiếc máy nhấn tín lại rung lên bên thắt lưng: cô ngược mắt lên trời.

- Thành thật xin lỗi, nhưng mặt sàn đá hoa ướt rất trơn! Ai cũng biết điều đó, có lẽ chỉ trừ các kiến trúc sư...

Ở tầng chót của tòa nhà, người ta vẫn kháo đùa nhau rằng sự khác biệt duy nhất giữa Chúa trời và các kiến trúc sư là bản thân Chúa trời không bao giờ tự cho mình là một nhà kiến trúc.

Cô đi dọc theo bờ tường của dãy nhà, cho tới khi đến trước một phiến đá mà cô nhận ra được vì nó hơi sáng màu hơn những phiến khác. Cô đặt tay lên mặt phiến đá. Nó

trượt sang một bên để lộ một lối đi, Zofia bước vào trong và cánh cửa lập tức trượt về chỗ cũ.

*

* *

Lucas bước xuống ta-xi và rảo bước về tự tin trên khoảng sân rộng nơi Zofia vừa đi qua trước đó một lát. Ở phía đối diện của cùng Tòa Tháp, cũng giống như cô, hắn đặt tay lên mặt đá. Một phiến đá có màu tối hơn hẳn những phiến khác trượt sang một bên và hắn bước vào trong trụ tháp phía Tây của Tòa Transamerica.

*

* *

Zofia không mấy khó khăn khi phải làm quen với bóng tối trong hành lang. Sau khi đi qua bảy lối rẽ, cô bước vào một gian sảnh lớn được lát toàn bằng đá hoa cương trắng có ba thang máy. Chiều cao của trần nhà có thể khiến người ta cảm thấy chóng mặt. Ánh sáng mờ ảo phát ra từ chín quả cầu khổng lồ kích thước hoàn toàn khác nhau, được treo trên những sợi cáp mà đứng bên dưới không thể nhìn thấy mối buộc.

Mỗi dịp đến thăm trụ sở của Trung tâm đối với cô đều là một chuỗi những ngạc nhiên. Bầu không khí ngự trị nơi này quả thật rất khác thường. Cô cất tiếng chào người gác cổng vừa đứng lên đằng sau quầy gác.

- Xin chào, Pierre, ông khỏe chứ?

Zofia luôn dành những tình cảm chân thật cho người đã từ lâu lắm rồi vẫn canh gác lối vào của Trung tâm. Ký ức về mỗi lần bước qua những cánh cửa được nhiều người mơ tưởng tới này bao giờ cũng gắn liền với sự hiện diện của ông. Chẳng phải nhờ có ông mà không khí tại Lối vào của Trung tâm lúc nào cũng toát lên sự thanh bình và êm ả, cho dù nơi này lúc nào cũng có rất nhiều người ra vào sao? Ngay cả vào những ngày đông đúc nhất, khi có tới hàng trăm người vội vã bước qua cửa, thì Pierre, còn có tên gọi khác là Zée, cũng không bao giờ cho phép xảy ra cảnh chen lấn lộn xộn. Trụ sở của CIA sẽ chẳng bao giờ được như thế này nếu như không có sự hiện diện của con người lúc nào cũng ung dung mà ân cần chăm chút ấy.

- Thời gian gần đây nhiều việc quá, - Peter trả lời. - Họ đang chờ cô đấy. Nếu cô muốn thay đồ thì chờ tôi vài giây, tôi để chìa khóa phòng thay đồ của cô đâu đây thôi...

Ông bắt đầu lục trong ngăn kéo bàn gác và thì thầm:

- Nhiều thứ quá! Xem nào, tôi để nó ở đâu rồi nhỉ?

- Không kịp đâu, Zée! - Zofia vừa nói vừa bước vội về phía cửa kiểm soát an ninh.

Cánh cửa kính quay một vòng. Zofia bước về phía thang máy bên trái, Peter gọi cô lại, đưa tay chỉ vào khoang khẩn cấp ở chính giữa, thang máy này chạy thẳng một mạch lên tầng chót.

- Ông chắc không? - Cô ngạc nhiên hỏi.

Pierre gạt đầu trong khi hai cánh cửa mở ra, và một hồi chuông rung lên dội vào tường đá hoa. Zofia đứng

sững vài giây vì kinh ngạc.

- Khẩn trương lên, và chúc một ngày tốt lành, - ông nói với cô và nở một nụ cười đầy thiện cảm.

Hai cánh cửa đóng lại che khuất bóng cô, và thang máy chạy thẳng lên tầng trên cùng của trụ sở CIA.

*

* *

Trong cây cột phía đối diện của Tòa Tháp, đèn nê-ông trong thang máy cũ kỹ nổ lách tách và ánh sáng chập chờn mất vài giây đồng hồ. Lucas chỉnh lại cà-vạt và phúi qua ve áo vết. Các cánh cửa song sắt vừa mở ra.

Một gã đàn ông mặc bộ quần áo giống hệt như của Lucas lập tức ra đón hắn. Không mở miệng nói một lời, gã lạnh lùng chỉ dấy ghế dọc hành lang chờ rồi quay lại ngồi sau bàn làm việc. Một con chó ngao gác cửa xích dưới chân gã đang ngủ liền hé một bên mắt, thè lưỡi liếm mép rồi lại nhắm mắt, một dòng dãi nhều xuống tấm thảm đen.

*

* *

Cô tiếp tân dẫn Zofia về phía chiếc tràng kỷ dầy trong cùng. Cô gợi ý cho Zofia chọn một trong những cuốn tạp chí được bày trên chiếc bàn thấp. Trước khi quay trở về quầy trực, cô nói với Zofia chỉ một lát nữa sẽ có người đến tìm cô.

*

* *

Cùng lúc đó, Lucas gấp quyển tạp chí lại và nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần giữa trưa. Hắn gỡ đồng hồ ra và đeo úp mặt đồng hồ xuống cổ tay để khỏi quên chỉnh lại giờ khi ra khỏi đây. Đôi khi tại “Văn phòng” thời gian ngừng lại, mà Lucas thì không thể chịu được cái thói không đúng giờ.

*

* *

Zofia nhận ra Micheal ngay khi ông hiện ra ở đầu hành lang, nét mặt cô lập tức sáng lên. Mái tóc hoa râm lúc nào cũng hơi rối, chân tay khuỳnh khoàng khiến người ông như dài ra và âm điệu xứ Ecôt vô cùng quyến rũ (một số người cho rằng ông đã bắt chước giọng Sir Sean Connery mà ông không bỏ qua một bộ phim nào) đem lại cho ông mang một dáng vẻ khiến tuổi tác không hề làm phai mờ đi nét lịch lãm. Zofia rất thích cái cách cha đỡ đầu của cô kéo dài âm chữ s, nhưng cô thích hơn cả là khi ông cười khiến dưới cằm ông xuất hiện một lúm đồng tiền. Từ khi cô gia nhập Trung tâm, Micheal đã là cha đỡ đầu của cô, một hình mẫu vĩnh cửu đối với cô. Theo thời gian cô leo dần lên những thứ bậc cao hơn, ông đã dõi theo từng bước cô đi và luôn thu xếp để không có bất cứ khiếm khuyết nào xuất hiện trong hồ sơ của cô. Nhờ những bài học kiên trì và sự

tận tâm, ông vẫn luôn phát huy được những phẩm chất quý giá của cô gái được ông che chở. Tấm lòng rộng lượng hiếm có, cách cư xử chừng mực, sự linh lợi trong một tâm hồn chân thành đã khiến đồng nghiệp sẵn sàng bỏ qua những lời đối đáp sắc sảo của Zofia. Còn về cách ăn mặc đôi khi kỳ quặc của cô... thì ở đây ai cũng biết từ lâu, rằng áo xống không làm nên thầy tu.

Micheal lúc nào cũng ủng hộ Zofia vì ông đã nhận ra được ở cô, ngay từ lúc cô mới được nhận vào, những đặc tính của một đội viên tinh nhuệ, và ông vẫn luôn tìm cách che giấu để cô không hề biết gì về điều đó. Chẳng ai dám phản đối nhận định của ông: ông vốn nổi tiếng về uy quyền tự nhiên, sự thông thái và tận tụy của mình. Từ xưa tới nay, Micheal vẫn là nhân vật số hai của Trung tâm, là cánh tay phải của Ông chủ mà ở trên này ai ai cũng quen gọi là *Đức ông*.

Kep một tập hồ sơ dưới cánh tay, Micheal đi qua chỗ Zofia. Cô đứng dậy ôm hôn ông.

- Thật hạnh phúc khi được gặp cha! Có phải cha cho gọi con không?

- Phải, mà cũng không hẳn như vậy, cứ ngồi đây, - Micheal nói. - Cha sẽ quay lại tìm con ngay.

Ông có vẻ hơi căng thẳng, điệu bộ chẳng giống ngày thường chút nào.

- Xảy ra chuyện gì thế cha?

- Bây giờ thì chưa được, cha sẽ giải thích với con sau, giờ thì con nhả ngay cái viên kẹo đang nhai trong miệng ra trước khi...

Cô tiếp tân không để cho ông kịp nói hết câu, có người đang chờ ông. Ông bước vội trong hành lang và quay lại nhìn cô về trấn an. Qua bức vách ngăn, ông đã nghe được những mẫu đối thoại đang mỗi lúc một trở nên kích động phát ra từ văn phòng lớn.

- Ô không, Paris không được! Ở đó suốt ngày đình công... như thế thì dễ dàng cho người quá, các buổi biểu tình gần như diễn ra hàng ngày... Thôi đừng kẻo nhều nữa... chuyện đã như thế từ hồi nào tới giờ rồi, ta không nghĩ là ngày mai chúng sẽ dừng biểu tình chỉ để làm chúng ta vừa lòng đâu!

Một khoảng lặng ngắn ngủi cắt ngang như động viên Micheal đưa tay chuẩn bị gõ cửa, song ông vội dừng lại khi nghe tiếng *Đức ông* lại vang lên còn to hơn trước:

- Cả châu Á và châu Âu cũng không được!

Micheal uốn cong ngón tay trở, song bàn tay ông chứng lại cách cánh cửa vài phân vì tiếng nói trong phòng lại cất lên, lần này vọng ra tới tận hành lang.

- Bang Texas càng không được! Nếu thế thì sao người không thử luôn cả Alabama đi?

Ông lại đưa tay lên chực gõ cửa lần nữa, song cũng không thành công, tuy nhiên lần này giọng nói đã có vẻ dịu xuống.

- Thế người nghĩ thế nào nếu ở *ngay đây*? Dù sao thì đó cũng không phải là một ý tưởng tồi... như vậy chúng ta tránh được những chuyến đi lại vô ích, hơn nữa từ bao lâu nay ta và người vẫn tranh nhau mảnh đất này. Nếu vậy thì chọn luôn *San Francisco* đi!

Sự yên lặng cho thấy thời điểm thích hợp đã đến. Zofia rút rè mỉm cười với Micheal khi ông bước chân vào phòng làm việc của Đức ông. Cánh cửa đóng lại sau lưng ông, Zofia quay lại chỗ cô tiếp tân.

- Đức ông là người nóng nảy lắm phải không?

- Phải, từ ngày đầu tiên khi mặt trời mọc lên ở phương Tây, - cô ta hồ hững đáp.

- Vì sao vậy?

- Tôi được nghe rất nhiều chuyện ở đây, song tôi cũng chẳng thể biết hết mọi bí ẩn liên quan tới Đức ông... hơn nữa cô cũng biết luật lệ ở đây rồi đây, tôi không được phép nói gì cả, tôi không muốn mất chỗ làm.

Phải cố gắng lắm cô mới có thể giữ miệng, song chỉ một phút sau, cô lại tiếp lời:

- Bí mật nhé, chỉ cô và tôi biết thôi đấy, tôi dám chắc với cô rằng chẳng phải chỉ một mình Đức ông tỏ ra căng thẳng thôi đâu. Raphael và Gabriel đã làm việc suốt cả đêm phương Tây, Micheal đã tới nhập hội với họ khi hoàng hôn phương Đông vừa buông xuống, chắc chắn phải có chuyện quan trọng ghê lắm.

Zofia cảm thấy rất thích thú với những từ ngữ khác thường được dùng trong Trung tâm. Nhưng làm sao có thể tính thời gian bằng giờ ở đây được, khi mà mỗi múi giờ trên trái đất lại khớp với một khung giờ riêng? Lần đầu tiên khi Zofia tỏ vẻ châm biếm khi đề cập tới điều này, Micheal đã nhắc nhở cô rằng chỉ riêng việc các hoạt động của Trung tâm luôn trải rộng khắp toàn cầu, cộng với sự đa dạng về ngôn ngữ của những nhân viên làm việc ở đây, đã là

nguyên nhân chính đáng để lý giải vấn đề đó. Chẳng hạn theo lệ, không được phép sử dụng các con số để phân biệt những nhân viên đặc nhiệm. Đức ông đã đích thân lựa chọn những thành viên đầu tiên phụ việc cho ông và đặt tên cho họ, rồi truyền thống đó được tiếp tục duy trì... Tóm lại, một vài quy tắc rất đơn giản, khác xa những ý tưởng được định ra trên mặt đất, đã tạo thuận lợi rất nhiều cho việc phối hợp hoạt động cũng như phân thứ bậc trong CIA. Từ xưa tới giờ, người ta vẫn phân biệt các thiên thần nhờ vào tên của họ.

... bởi lẽ trong căn nhà của Chúa mọi việc vẫn diễn ra như vậy từ thuở xa xưa tới giờ, và người ta vẫn gọi nơi này là CENTRALE DE L'INTELLIGENCE DES ANGES⁽⁴⁾.

Đức ông hết đi dọc lại đi ngang trong căn phòng, hai tay chấp sau lưng, vẻ lo nghĩ. Thỉnh thoảng, Người dừng lại nhìn qua những cửa sổ lớn của căn phòng. Phía dưới, những thảm mây dày che kín khiến không thể nào nhìn thấy nổi một chút gì mặt đất. Không gian mênh mông màu xanh da trời bao bọc quanh những khung cửa dài rộng không giới hạn. Người ném cái nhìn giận dữ về phía bàn họp nằm dọc chiều dài căn phòng. Mặt bàn quá khổ kéo dài tới tận bức vách ngăn với phòng làm việc kế bên. Quay về bàn làm việc, Đức ông đẩy một đồng hồ sơ ra xa. Mọi cử chỉ của Người đều bộc lộ rõ sự sốt ruột mà Người

4. Centrale de l'Intelligence des Anges: Cục Tình báo Các Thiên thần.

đang gắng sức kìm chế.

- Già rồi! Tất cả đều cũ rích cả rồi! Ông có muốn biết ta nghĩ gì không? Tất cả các ứng cử viên này đều đã quá nhiều tuổi! Làm sao chúng ta có thể thắng được bây giờ?

Micheal vẫn đứng gần cửa và tiến vài mét về phía trước.

- Tất cả các nhân viên của chúng ta đều được tuyển chọn bởi Ban Cố vấn...

- Lại nói đến Ban Cố vấn, thật là hết ý kiến! Họ lúc nào cũng lái nhái những điều cũ rích, cả Ban Cố vấn cũng già rồi! Thời trẻ, họ có đầy những ý tưởng hay để cải thiện thế giới. Giờ thì họ gần như cam chịu rồi!

- Nhưng những phẩm chất của họ thì không bao giờ bị mai một, thưa *Đức ông*.

- Ta không phê phán họ, nhưng hãy thử nhìn hoàn cảnh của chúng ta bây giờ xem!

Giọng *Người* vang dội trời xanh, khiến các vách tường quanh căn phòng rung lên. Micheal vô cùng khiếp sợ những cơn giận của *Người*. *Đức ông* rất hiếm khi giận, song mỗi lần *Người* lên cơn giận thì hậu quả thật khủng khiếp. Chỉ cần nhìn qua cửa sổ xem thời tiết bên ngoài là có thể đoán được tâm trạng lúc này của *Người*.

- Những giải pháp của Ban Cố vấn trong thời gian gần đây có thực sự giúp cho nhân loại tiến lên không? - *Đức ông* tiếp tục. - Thật sự chẳng có gì đáng để ăn mừng cả, đúng không? Chẳng mấy chốc, sẽ chẳng còn cách nào để gây ảnh hưởng tới cả nhịp đập cánh của một con bướm đang bay... cả *Hắn lẫn Ta* đều bó tay, - *Người* nói và vung tay chỉ về bức tường nằm ở cuối phòng. - Nếu như các

thành viên lỗi lạc của phe ta tỏ ra thức thối hơn một chút, thì Ta sẽ chẳng bao giờ phải chấp nhận một cuộc thách đấu phi lý như vậy cả! Nhưng giờ thì Ta đã trót đánh cuộc rồi, vì vậy chúng ta phải có cái gì đó mới mẻ, độc đáo, xuất sắc, và nhất là phải sáng tạo! Một cuộc chạy đua mới bắt đầu, mà vấn đề này sẽ can hệ tới toàn bộ Trung tâm này đây, Quý thật!

Ngay lúc ấy, có ai đó gõ ba tiếng vào tấm vách ngăn, *Đức ông* khó chịu nhìn về phía đó rồi ngồi vào một đầu bàn. *Người* nhìn Micheal về tình quái.

- Hãy đưa cho *Ta* xem ông giấu gì dưới nách thế kia!

Lúng túng, viên trợ lý trung thành tiến lại gần và đặt trước mặt *Người* một tập hồ sơ kẹp trong lớp bìa cứng. *Đức ông* mở lớp bìa bọc và lật những trang đầu tiên ra xem, mắt *Người* sáng lên, những nếp nhăn trên trán để lộ rõ sự quan tâm mỗi lúc một lớn dần theo những trang giấy. *Người* lật sang trang cuối cùng và chăm chú quan sát từng tấm ảnh chụp kèm theo tập hồ sơ.

Với mái tóc vàng trên một lối đi của khu nghĩa trang cổ tại Praha, tóc nâu khi đang chạy dọc bờ kênh ở Saint-Peterbourg, tóc hung khi chăm chú nhìn tháp Eiffel, tóc ngắn ở Rabat, tóc dài xỏa tung trong gió ở Roma, tóc xoăn trên quảng trường Châu Âu ở Madrid, tóc vàng hổ phách trong một ngõ nhỏ ở Tanger, cô gái trong ảnh lúc nào cũng tươi tắn. Dù chụp thẳng hay chụp nghiêng, khuôn mặt cô luôn toát ra một vẻ đẹp thiên thần. Băn khoăn, *Đức ông* chỉ vào một tấm ảnh duy nhất trong đó Zofia để lộ bờ vai: một chi tiết nhỏ đã thu hút sự chú ý của *Người*.

- Đó chỉ là một hình vẽ nhỏ, - Micheal vội vàng nói và đan các ngón tay vào nhau. - Chỉ một đôi cánh bé xiu, một cách làm đốm, một hình xăm... có thể hơi hiện đại quá chăng? Nhưng chúng ta có thể xóa nó đi được!

- Tất nhiên Ta nhìn thấy đó là một đôi cánh, - *Đức ông* lâu bầu. - Cô ta đâu, khi nào ta có thể gặp cô ta?

- Cô ấy đang chờ ở bên ngoài...

- Vậy thì gọi cô ta vào đây!

Micheal bước ra khỏi phòng và đi tìm Zofia. Trên đường quay lại, ông nhồi cho cô một loạt những yêu cầu, Zofia sẽ được gặp Đấng Tối cao và đây là một sự kiện đặc biệt đến nỗi chính bản thân cha đỡ đầu của cô còn cảm thấy sợ thay cho cô... vì vậy Zofia cần phải biết kìm chế sự sợ hãi của mình trong suốt buổi gặp. Cô chỉ được phép nghe, trừ khi *Đức ông* đặt một câu hỏi mà không nói tiếp ngay bằng một câu trả lời. Tuyệt đối không được phép nhìn thẳng vào mắt *Người*. Micheal lấy hơi và nói tiếp:

- Con buộc ngay tóc lại và thẳng người lên. Còn một điều nữa, nếu như con phải nói, thì phải nhớ kết thúc mỗi câu nói của mình bằng *Thưa Đức ông*...

Micheal nhìn kĩ Zofia và mỉm cười.

- ... mà thôi, quên những gì cha vừa nói đi, hãy là chính bản thân con! Dù sao thì đó cũng là điều mà *Người* thích nhất. Chính vì vậy mà cha đã đề cử con, và chắc chắn cũng chính vì vậy mà *Người* đã chọn con! Cha mệt mỏi quá rồi, tất cả những chuyện này đều không còn thích hợp với tuổi của cha nữa.

- Được chọn để làm gì ạ?

- Con sẽ biết ngay thôi, nào, hãy hít một hơi rồi vào đi, hôm nay là một ngày trọng đại đối với con... và con hãy nhổ ngay cái kẹo cao su trong miệng ra cho cha!

Zofia không thể không nghe lời.

Với khuôn mặt như tượng tạc, đôi bàn tay tuyệt đẹp, dáng người tầm thước, giọng nói trầm ấm, trông Chúa Trời còn ấn tượng hơn tất cả những gì cô có thể tưởng tượng ra. Cô kín đáo đẩy miếng kẹo cao su xuống dưới lưỡi và cảm thấy một luồng hơi lạnh không thể nào tả nổi đang chạy dọc sống lưng. *Đức ông* cho phép cô ngồi xuống. Theo như lời cha đỡ đầu của cô (*Người* đã biết cô gọi Micheal như vậy) thì cô là một trong những thành viên xuất sắc nhất trong ngôi nhà của Chúa. *Người* sắp giao cho cô một nhiệm vụ quan trọng bậc nhất kể từ khi thành lập Trung tâm tới nay. *Người* nhìn cô, cô lập tức cúi thấp đầu.

- Micheal sẽ đưa tài liệu cho con và sẽ truyền đạt cho con những yêu cầu cần thiết để hoàn thành tốt những công việc mà con sẽ là người chịu trách nhiệm duy nhất...

Cô không được phép sai lầm và thời gian có hạn... Cô chỉ có bảy ngày để hoàn thành nhiệm vụ.

- ... Hãy phát huy trí tưởng tượng, chứng tỏ khả năng, xem ra thì con có rất nhiều tài năng, ta biết thế. Phải tuyệt đối kín đáo, con là người làm việc rất hiệu quả, ta biết cả điều đó nữa.

Người nói rất rõ ràng, chưa bao giờ có một nhiệm vụ nào lại ảnh hưởng quan trọng tới Trung tâm như lần này. Chính bản thân *Người* cũng không thể ý thức nổi vì sao

Người lại để bị lôi kéo vào một cuộc thách thức khó tin đến vậy.

- ... Không, Ta nghĩ là Ta biết vì sao! - Người nói thêm.

Vì tầm quan trọng của vấn đề, cô sẽ chỉ liên lạc với Micheal, và trong trường hợp tối cần thiết hoặc khi không thể liên hệ được với ông, thì cô phải trao đổi thẳng với chính Đức ông. Điều mà Đức ông sắp nói cho cô nghe sẽ không bao giờ được để lọt khỏi đây. Người mở ngăn kéo bàn và bày ra trước mặt cô một tờ giấy viết tay có hai chữ ký đặt cạnh nhau. Nội dung viết trong tờ giấy mô tả rõ nhiệm vụ đặc biệt đang chờ cô:

Hai thế lực tối cao thống trị thế giới đã không ngừng đối đầu nhau kể từ thời xa xưa. Vì cả hai thế lực đều chưa từng thành công trong việc chi phối hoàn toàn số phận của nhân loại, mỗi bên đều nhận ra rằng mình đã bị cản trở bởi đối phương trong sứ mạng biến đổi thế giới theo cách mà mình cho là mỹ mãn nhất...

Đức ông cắt ngang trong khi Zofia đang đọc và bình luận:

- Kể từ ngày bị tảo macro mắc ngang cổ họng, Lucifer đã bắt đầu chống lại việc Ta trao Trái đất cho con người. Lão đã không ngừng muốn chứng tỏ cho Ta thấy con người do Ta sáng tạo ra không xứng đáng với điều đó.

Người ra hiệu cho Zofia tiếp tục và Zofia lại cầm tờ giấy lên:

... Mọi phân tích về chính trị, kinh tế, tự nhiên đều cho thấy rằng Trái đất đang ngày càng tiến gần tới địa ngục.

Micheal giải thích với Zofia rằng Ban Cố vấn đã

phản đối kết luận ấu trĩ của Lucifer khi cho rằng hoàn cảnh hiện tại là hệ quả của sự đối đầu thường xuyên giữa hai thế lực, gây cản trở đối với sự bộc lộ bản chất đích thực của con người.

Vấn còn quá sớm để phát biểu ý kiến, điều duy nhất có thể chắc chắn là trái đất dường như không còn quay tròn nữa. Zofia đọc tiếp:

Khái niệm về nhân loại phân ra rõ rệt tùy theo quan điểm của từng bên. Sau nhiều đợt tranh cãi dai dẳng, chúng ta quyết định chấp nhận ý kiến cho rằng sự đăng quang của thiên niên kỷ thứ ba sẽ phải là sự bắt đầu của một kỷ nguyên mới trong đó hoàn toàn không còn sự đối kháng giữa hai thế lực. Từ bắc đến nam, từ tây sang đông, đã đến lúc phải thay thế sự chung sống gượng ép giữa hai thế lực bằng một phương thức vận hành hiệu quả hơn...

- Không thể nào tiếp tục như vậy được nữa, - Đức ông nói tiếp.

Zofia quan sát những cử chỉ chậm rãi của đôi tay Người vung theo từng lời nói.

- Thế kỷ XX đã quá kinh khủng rồi. Hơn nữa, nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế này, thì cuối cùng chúng ta sẽ mất hết quyền kiểm soát. Cả Lão lẫn Ta. Thật không thể nhân nhượng được, điều này có can hệ tới uy tín của chúng ta. Trong vũ trụ đâu phải chỉ có Trái đất, tất cả đều đang nhìn vào Ta. Các vùng đất thánh lúc nào cũng đầy rẫy nỗi hoài nghi, mà người ta ngày càng khó tìm thấy ở đó những câu trả lời...

Micheal bối rối nhìn thẳng lên trần nhà, ông khẽ

hăng giọng, Đức ông yêu cầu Zofia đọc tiếp.

... Để chứng thực quyền hợp pháp của thể lực xứng đáng được trị vì trên mặt đất trong thiên niên kỷ tới, hai bên đã quyết định cùng tham gia một cuộc so tài cuối cùng, với các điều khoản được ấn định như sau:

Trong thời gian bảy ngày, mỗi bên sẽ chọn ra một người được coi là đặc lực nhất trong số các thành viên của mình. Người nào thành công hơn trong việc dẫn dắt nhân loại hướng về cái tốt hoặc cái xấu sẽ mang lại thắng lợi cho phe của mình và khởi đầu cho sự hợp nhất giữa hai phe. Quyền thống trị thế giới mới sẽ thuộc về phe thắng cuộc.

Tờ giấy đã được ký nhận bởi bàn tay của Chúa và bàn tay của Quỷ.

Zofia chậm rãi ngước lên. Cô muốn đọc lại toàn bộ từ đầu, để hiểu rõ ngọn nguồn bản văn tự mà cô cầm trong tay.

- Đúng là cuộc đánh cược này rất phi lý, - Đức ông nói, hơi lúng túng. - Nhưng giờ thì đã trót mất rồi.

Cô lại cầm cuộn giấy lên. Đức ông hiểu nỗi kinh ngạc hiện ra trong đôi mắt cô.

- Cứ coi như đây là phần mở đầu cho di chúc của Ta. Ngay cả Ta cũng già đi rồi. Đây đúng là lần đầu tiên ta cảm thấy nóng ruột, vậy nên hãy làm sao cho thời gian trôi qua thật nhanh, - Người nói thêm và nhìn ra cửa sổ, - đừng quên chuyện hệ trọng đến mức nào... Hệ trọng thì từ trước đến nay vẫn thế rồi và đây là lần nhân nhượng đầu tiên của Ta.

Micheal ra hiệu cho Zofia, đã đến lúc phải đứng dậy

và ra khỏi phòng. Cô tuân lệnh ngay lập tức. Ra đến cửa, cô không thể kìm được ý muốn quay người lại.

- Thưa *Đức ông*?

Micheal nín thở, Chúa Trời quay đầu lại phía cô, khuôn mặt Zofia sáng lên.

- Xin cảm ơn, - cô nói.

Chúa mỉm cười.

- Bấy ngày cho mãi mãi... Ta tin ở con.

Người nhìn theo cô bước ra khỏi phòng.

Ra tới hành lang, Micheal vừa kịp lấy lại hơi thì nghe một giọng trầm trầm gọi ông. Ông bỏ mặc Zofia và quay lại gian phòng lớn. *Đức ông* nhíu mày.

- Mẩu cao su mà cô ấy dính dưới bàn của Ta có mùi dâu tây, đúng không?

- Đúng là mùi dâu tây, thưa *Đức ông*, - Micheal đáp.

- Điều cuối cùng, sau khi cô ấy đã hoàn thành nhiệm vụ, Ta sẽ rất cảm kích nếu con có thể xóa cái hình vẽ nhỏ trên vai cô ấy đi trước khi tất cả mọi người ở đây đều bắt chước. Chẳng bao giờ có thể cấm mọi người chạy theo mốt.

- Tất nhiên, thưa *Đức ông*.

- Còn một câu hỏi nữa: Làm sao ông biết được ta sẽ chọn cô ấy?

- Bởi con đã làm việc cho *Người* hai nghìn năm nay, thưa *Đức ông*!

Micheal khép cửa lại sau lưng. Khi chỉ còn lại một mình, *Đức ông* ngồi vào chiếc bàn dài và nhìn thẳng vào bức vách ngăn đối diện. *Người* hắng giọng rồi đồng dục tuyên bố:

- Phía Ta sẵn sàng rồi!

- Phía Ta cũng vậy! - Giọng Lucifer ranh mãnh trả lời.

Zofia ngồi chờ trong một căn phòng nhỏ. Micheal bước vào và tiến về phía cửa sổ. Phía trên họ, bầu trời sáng dần, một vài ngọn đồi lộ lên khỏi tầng mây.

- Khẩn trương lên, chúng ta không có nhiều thời gian, cha cần chuẩn bị cho con.

Họ ngồi xuống quanh chiếc bàn tròn nhỏ kê trong hốc tường. Zofia thổ lộ nỗi lo lắng của cô với Micheal.

- Con sẽ phải bắt đầu nhiệm vụ này như thế nào đây, thưa cha?

- Con sẽ xuất phát trong điều kiện có đôi chút bất lợi, Zofia của cha ạ. Hãy nhìn thẳng vào vấn đề, cái xấu đã lan khắp thế giới và cũng khó có thể nhận thấy được. Con sẽ ở thế tự vệ, trong khi đối thủ của con đứng ở thế tấn công. Vì vậy trước tiên phải xác định được những thế lực liên minh mà hấn sẽ dùng để đối phó với con. Hãy tìm ra nơi hấn định hoạt động. Để cho hấn hành động trước và hãy chống lại những dự định của hấn bằng tất cả sức lực của con. Chỉ khi nào đã vô hiệu hóa được hấn con mới có cơ may thực hiện một ý đồ lớn. Thế mạnh duy nhất của con là am hiểu địa hình. Họ đã chọn San Francisco làm nơi thi thố... đúng là một điều may mắn ngẫu nhiên.

*

*

*

Vừa đứng đưa người trên ghế, Lucas vừa kết thúc đọc

một văn bản giống y như vậy dưới con mắt chăm chú của *Chủ tịch*. Mặc dù tất cả rèm cửa đều đã được kéo xuống, Lucas vẫn không gỡ cặp kính mát dày đang đeo ra. Tất cả những người thân với hắn đều biết rằng chỉ cần một chút ánh sáng thôi cũng khiến mắt hắn bị kích thích, trước kia hắn đã có lần bị ánh sáng quá chói lòa làm đôi mắt bị tổn thương.

Ngồi giữa đám thành viên Ban Cố vấn xung quanh một chiếc bàn dài quá khổ (nó kéo dài cho tới tận bức vách ngăn với căn phòng làm việc rộng mênh mông kế bên), *Chủ tịch* đang tuyên bố với các thành viên Ban Cố vấn rằng buổi họp kết thúc. Dưới sự thúc giục của Giám đốc Truyền thông tên Blaise, những người tham dự đi ra ngoài qua cánh cửa duy nhất. Vẫn ngồi trên ghế, *Chủ tịch* vẫy tay ra hiệu cho Lucas tới bên cạnh. Bằng một cử chỉ nửa, lão ra hiệu cho hắn cúi xuống thật gần và thì thầm vào tai hắn điều gì đó mà không một người nào khác nghe được. Khi ra khỏi phòng, Lucas thấy Blaise chạy tới và đi cùng hắn cho tới tận thang máy.

Trên đường, gã này đưa cho hắn một số hộ chiếu, tiền mặt các nước, một chùm với nhiều chìa khóa ô tô, và chìa ra một thẻ thanh toán có màu bạc và huơ huơ trước mũi hắn.

- Hãy cẩn thận với các khoản chi tiêu, đừng có quá lạm dụng!

Bằng cử chỉ nhanh như cắt và khá bực bội, Lucas giật lấy miếng nhựa cứng hình chữ nhật và tảng lơ không bắt cái bàn tay mũm mĩm nhất Trung tâm. Đã quen với việc ấy, Blaise chùi mu bàn tay vào quần và vụng về nhét hai tay

vào túi. Che giấu là một trong những biệt tài lớn nhất của con người đã leo được lên tới tận vị trí này, không phải nhờ khả năng, mà nhờ vào tất cả những gì tham vọng trèo cao có thể trông cậy ở thói giảo hoạt và giả dối. Blaise chúc mừng Lucas và nói rằng gã đã đánh cược bằng cả trọng lượng của gã (một cách nói giảm, nếu trông vào tạng người gã) để tiến cử hắn. Lucas không hề tin một tẹo nào vào lời lẽ của gã: trong mắt hắn Blaise chỉ là một kẻ bất tài, được giao phụ trách mảng thông tin nội bộ chẳng qua nhờ có quan hệ họ hàng.

Lucas thậm chí còn chẳng buồn đụng tới ngón tay của Blaise trong khi hứa sẽ thường xuyên báo cáo cho gã về tiến độ công việc. Trong nội các Trung tâm nơi hắn làm việc, phỉnh phờ là cách chắc chắn nhất mà các giám đốc thường sử dụng để đảm bảo quyền lực của mình. Để làm vui lòng *Chủ tịch*, họ còn sẵn sàng lừa dối nhau. Gã giám đốc phụ trách thông tin nội bộ năn nỉ Lucas tiết lộ cho gã biết điều *Chủ tịch* đã nói thắm vào tai hắn. Hắn nhìn gã khinh bỉ và bỏ đi.

*

* *

Zofia hôn tay cha đỡ đầu và hứa sẽ không làm ông thất vọng. Cô ngỡ ý muốn tâm sự với ông một điều bí mật. Ông gật đầu đồng ý. Cô ngập ngừng và nói với ông rằng *Đức ông* có một đôi mắt thật lạ lùng, chưa bao giờ cô nhìn thấy một đôi mắt nào xanh như vậy.

- Thỉnh thoảng đôi mắt Người cũng đổi màu, nhưng con tuyệt đối không được kể cho bất cứ ai nghe về những gì con đã thấy.

Cô hứa với ông và đi ra hành lang. Ông tiễn cô tới tận thang máy. Trước khi cửa thang máy khép lại, ông thân mật nói thêm với cô:

- Người đã nhận xét rằng con rất duyên dáng.

Zofia đỏ mặt. Micheal làm ra vẻ không trông thấy.

- Đối với họ, có thể đây chỉ là một lần ganh đua mới; song đối với chúng ta là cả vấn đề sống còn. Vì vậy tất cả mọi người đều trông cậy vào con.

Một vài giây sau, cô băng ngang qua sảnh lớn. Pierre liếc về phía màn hình kiểm soát, bên ngoài không có ai. Cánh cửa lại trượt sang một bên tường và Zofia có thể bước ra phố.

*

* *

Cùng lúc đó, Lucas bước ra từ phía bên kia Tòa Tháp. Một tia chớp cuối cùng vạch ngoằn ngoèo trên đường chân trời, phía trên những ngọn đồi Tiburon. Lucas vẫy một chiếc ta-xi, xe đậu trước mặt hắn và hắn leo lên chiếc Yellow Cab.

Trên vỉa hè đối diện, Zofia chạy về phía xe của mình, một nữ cảnh sát đi tuần đang ghi giấy phạt.

- Một ngày đẹp trời, chị khỏe chứ? - Zofia nói với người phụ nữ mặc đồng phục.

Nữ cảnh sát chậm rãi quay đầu lại để biết chắc Zofia không hề chọc ghẹo mình.

- Chúng ta có quen nhau không? - Nữ cảnh sát Jones hỏi lại.

- Không, tôi nghĩ là không.

Đầy vẻ hoài nghi, cô cảnh sát cắn đuôi bút và nhìn Zofia trân trân. Cô xé biên lai phạt vì cảnh ra khỏi tập cuống.

- Còn chị, chị khỏe chứ? - Cô vừa hỏi lại vừa kẹp tờ biên bản vào tấm kính chắn gió trước xe.

- Chị có cái kẹo cao-su mùi dâu tây nào không? - Zofia vừa hỏi vừa vờ lấy tờ biên bản.

- Không, chỉ có mùi bạc hà thôi.

Zofia nhả nhận từ chối không nhận thổi kẹo. Cô mở cửa xe.

- Chị không tìm cách thương lượng để khỏi phải nộp phạt sao?

- Ồ không, không.

- Chị có biết rằng kể từ đầu năm nay, những người sử dụng xe công vụ phải tự mình trả các khoản tiền phạt không?

- Vâng, - Zofia trả lời, - tôi đã đọc ở đâu đó, dù sao thì cũng hợp lý thôi.

- Khi còn đi học, có phải lúc nào chị cũng ngồi bàn đầu không? - Nữ cảnh sát Jones hỏi.

- Thật tình mà nói, tôi cũng chẳng nhớ nữa... Giờ chị hỏi đến, thì hình như tôi ngồi bất cứ chỗ nào tôi thích.

- Chị có chắc là chị cảm thấy khỏe không?

- Cảnh mặt trời lặn tối nay sẽ đẹp tuyệt, chị nhớ đừng

bỏ qua đây! Tốt nhất là chị nên rủ cả gia đình cùng ngắm, từ công viên Presidio nhìn ra chắc sẽ vô cùng rực rỡ. Tôi phải đi đây, một công việc quan trọng đang chờ tôi, - Zofia vừa nói vừa leo lên xe.

Khi chiếc Ford đã đi xa, người nữ cảnh sát bỗng cảm thấy hơi rùng mình dọc sống lưng. Cô cất bút vào túi áo và rút điện thoại di động ra.

Cô để một tin nhắn khá dài trong hộp thư thoại của chồng. Cô hỏi anh có thể bắt đầu vào ca chiều chậm hơn nửa tiếng không, cô sẽ tìm mọi cách để về nhà sớm hơn thường lệ. Cô đề nghị với chồng sẽ đi dạo trong công viên Presidio vào lúc mặt trời lặn. Quang cảnh sẽ rất độc đáo, chính một nhân viên CIA đã nói với cô như vậy! Cô còn nói thêm rằng cô rất yêu anh, kể từ khi họ phải làm việc trong những khung giờ lệch nhau, cô chưa từng tìm được lúc nào thích hợp để nói cho anh biết cô nhớ anh biết chừng nào. Một vài giờ sau, trong lúc đi mua một số thứ để chuẩn bị cho buổi dã ngoại đột xuất, cô không hề nhận ra rằng gói kẹo cao su mà cô thả vào xe đẩy không phải là loại có mùi bạc hà.

*

*

*

Bị mắc kẹt vì tắc đường trong khu phố tài chính, Lucas lật vài trang cuốn hướng dẫn du lịch. Cho dù Blaise có nghĩ gì đi nữa, thì tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này cũng là một lý do chính đáng để gia tăng các khoản chi

tiêu: hần yêu cầu người lái xe đưa hần tới Nob Hill⁵). Một phòng rộng và sang trọng trong khách sạn Fairmont, một địa chỉ nổi tiếng của thành phố, sẽ hoàn toàn phù hợp với hần. Chiếc xe rẽ sang phố California, đi qua nhà thờ lớn Grace và lọt thỏm dưới mái hiên rộng của khách sạn. Xe dừng lại trước tấm thảm nhung đỏ có đính những sợi chỉ vàng. Nhân viên hành lý định cầm chiếc va-li nhỏ lên, song hần ném một cái nhìn khiến anh ta dừng lại. Hần không thèm cảm ơn nhân viên gác cổng đã giúp hần đẩy cánh cửa xoay, mà bước thẳng tới quầy tiếp tân. Nhân viên thừa hành không tìm thấy gì liên quan tới phòng đặt của hần, Lucas lên giọng mắng và phỉ báng cô gái là vô tích sự. Ngay lập tức người phụ trách quầy tiếp tân tới gặp hần. Với giọng nhún nhặn thường dùng để đối thoại với “khách hàng đặc biệt khó tính”, anh ta đưa cho Lucas một chiếc chìa khóa thẻ từ và luôn miệng xin lỗi, mong rằng việc đặc cách lên phòng “Hạng đặc biệt” sẽ làm khách hàng bỏ qua những khó chịu nhỏ do một nhân viên thiếu năng lực gây ra. Không khách khí, Lucas cầm ngay lấy tấm thẻ và yêu cầu không được làm phiền hần bất kể lý do gì. Hần làm ra vẻ nhét một tờ tiền vào bàn tay anh ta, hần nghĩ rằng nó sẽ nhóp nhép chẳng kém gì so với bàn tay của Blaise, rồi rảo bước về phía thang máy. Khi anh chàng phụ trách quầy tiếp tân quay lại, bàn tay anh ta trống trơn và vẻ mặt vô cùng tức tối. Nhân viên thang máy lịch sự hỏi thăm vị

5. Nob Hill: một khu khách sạn sang trọng nằm trong khu phố tài chính của San Francisco.

khách có nét mặt phờ phợt xem mọi chuyện đối với ông ta có tốt đẹp không.

- Điều đó có liên quan gì tới người, - Lucas trả lời và bước ra khỏi thang máy.

Zofia đậu xe dọc vỉa hè. Cô bước lên những bậc thềm của một căn nhà nhỏ theo kiểu Victoria nằm chơ vơ trên Pacific Heights. Cô mở cửa và gặp ngay bà chủ cho cô thuê nhà.

- Cháu đi du lịch đã về rồi đấy ư, bác rất mừng được gặp cháu, - bà Sheridan nói.

- Nhưng cháu mới chỉ đi khỏi nhà sáng nay thôi.

- Cháu có chắc vậy không? Bác có cảm giác như cháu vắng nhà từ tối qua. Ồ, bác biết là bác lại nhúng mũi vào việc chẳng liên quan gì tới mình, nhưng bác thật sự không thích những lúc trong nhà quá vắng vẻ.

- Cháu đã về hơi muộn, lúc đó bác ngủ rồi, hôm qua cháu có nhiều việc hơn bình thường một chút.

- Cháu làm việc nhiều quá đấy! Còn trẻ như cháu, mà nhất là cháu lại xinh đẹp nữa, lẽ ra cháu nên đi chơi buổi tối với bạn trai mới phải.

- Cháu lên phòng thay đồ đây, nhưng cháu hứa trước khi đi cháu sẽ rẽ qua chào bác, bác Reine ạ.

Sắc đẹp của Reine Sheridan chưa từng bị mai một bởi thời gian. Giọng nói nhẹ và ấm của bà rất dễ chịu, ánh

mắt rưng rờ cho thấy bà đã có một cuộc sống đầy những kỷ niệm đẹp mà bà vô cùng nâng niu. Bà từng là một trong những nữ phóng viên kỳ cựu nhất đã đi khắp thế giới. Trên bức tường gian phòng khách hình bầu dục của bà treo đầy những tấm ảnh đã ngả màu vàng, khuôn mặt của những người bà đã gặp trong các chuyến đi. Trong khi các đồng nghiệp tìm cách chụp cho được một bức ảnh độc đáo, thì bà lại luôn chụp lại những gì bình dị nhất, những gì bà thấy đẹp nhất trong mắt bà, những khoảnh khắc tình cờ có được.

Cho tới khi đôi chân không còn chịu đựng nổi những chuyến đi xa, bà trở về nghỉ ngơi trong ngôi nhà ở Pacific Heights. Bà đã sinh ra ở đó, rồi nơi đó ngày mừng 2 tháng 2 năm 1936 trên một chuyến tàu chở hàng đi châu Âu, đúng vào sinh nhật lần thứ hai mươi. Bà đã từng quay trở lại nơi này, có một tình yêu duy nhất ở đây, một khoảnh khắc của hạnh phúc ngắn ngủi.

Kể từ đó, Reine vẫn luôn sống một mình trong căn nhà rộng, cho tới ngày bà cho đăng một mẫu tin trên báo *San Francisco Chronicle*. “Tôi là *bạn chung phòng* mới của bà”, Zofia tươi cười nói khi đến trình diện ngay buổi sáng hôm mẫu tin được đăng. Giọng nói quả quyết của cô đã quyến rũ Reine, và thế là người thuê nhà mới của bà đã dọn tới ngay buổi tối hôm đó, rồi từ tuần này sang tuần khác cô làm thay đổi cuộc sống của một người đàn bà cho tới giờ vẫn luôn thừa nhận rất hạnh phúc vì đã từ bỏ được nỗi cô đơn. Zofia rất thích những buổi tối ngồi nói chuyện với bà chủ nhà. Những khi không phải về quá muộn, cô

luôn nhìn thấy luồng sáng phát ra từ hành lang qua cánh cửa hé mở làm sáng cả bậc thềm, đó là cách bà Sheridan thể hiện lời mời. Lấy cố ghế qua để biết chắc mọi chuyện đều ổn, Zofia luôn thò đầu qua khung cửa. Một cuốn album khổ lớn luôn để mở trên tấm thảm cùng vài miếng bánh quy đựng trong chiếc cốc nhỏ được chế tác tinh xảo mang về từ Châu Phi. Reine ngồi chờ trên ghế bành, đối diện với cây ô-liu lấp ló trước sân nhà. Rồi Zofia bước vào, xoay người lên thảm và bắt đầu lật từng trang của một trong những cuốn album cũ bọc da được chất đầy trên giá. Không rời mắt khỏi cây ô-liu, Reine bắt đầu bình luận từng bức ảnh một.

Zofia leo lên cầu thang, xoay chìa khóa mở cửa căn hộ của mình, lấy chân đẩy cửa và thấy chùm chìa khóa lên chiếc bàn thấp. Cô ném áo khoác ngay ngoài cửa, cởi áo sơ-mi khi vào đến căn phòng khách nhỏ, thả quần xuống sàn khi đi qua phòng ngủ, rồi bước vào buồng tắm. Cô mở vòi hoa sen cho nước chảy thật mạnh khiến ống nước kêu lục xục. Cô hất mạnh tay cho đầu vòi đứng thẳng lại và nước bắt đầu chảy tràn lên mái tóc cô. Qua ô cửa nhỏ trở trên mái nhà trông ra phía cảng, tiếng chuông nhà thờ lớn Grace vang lên báo hiệu đã mười bảy giờ.

- Ôi, không phải chứ! - Cô thốt lên.

Cô bước ra ngoài, người sực mùi hương bạch đàn và quay vào phòng ngủ. Cô mở tủ quần áo, ngấp ngừng trước một chiếc áo ngắn và một chiếc sơ-mi nam quá dài so với cô, giữa chiếc quần vải cô-tông và chiếc quần bò cũ, cuối cùng cô quyết định chọn quần bò và áo sơ-mi xắn cao ống

tay. Cô gài máy nhấn lên thắt lưng và xỏ chân vào đôi giày vải sọc mịn rồi nhảy chân sáo ra phía cửa để chân lọt vào trong giày mà không cần cúi xuống. Cô với lấy chùm chìa khóa, quyết định để cửa sổ mở rồi đi xuống cầu thang.

- Tối nay cháu sẽ về muộn. Chúng ta sẽ gặp lại trong ngày mai, và nếu bác cần bất cứ thứ gì thì hãy gọi cho cháu vào máy nhấn, được không ạ?

Bà Sheridan lẩm nhẩm một tràng dài mà Zofia hoàn toàn có thể đoán ra. Một điều gì đó kiểu như: "Cháu làm việc nhiều quá, con gái ạ, con người ta chỉ sống có một lần thôi".

Mà quả thật đúng như vậy, Zofia luôn luôn hành động vì lợi ích của những người khác, cô luôn làm việc cả ngày không mệt mỏi, thậm chí chẳng hề dừng lại dù chỉ để uống nước hay dùng bữa trưa, vì các thiên thần chẳng bao giờ cần ăn uống. Cho dù có là người rộng lượng và nhạy bén đến đâu, bà Reine cũng không bao giờ có thể đoán ra được cái mà chính Zofia còn khó định nghĩa nổi về "cuộc sống" của mình.

*

* *

Những tiếng chuông nặng nề vẫn tiếp tục rung đến tiếng thứ bảy và cũng là tiếng cuối cùng để báo giờ. Nhà thờ lớn Grace, nằm chơ vơ trên đỉnh Nob Hill, chính diện với các cửa sổ phòng đặc biệt của Lucas. Hẳn khoái trá mứt miếng xương gà, cắn miếng sụn ở đầu chiếc đùi gà rồi đứng

lên chùi tay vào rèm cửa. Hấn xỏ áo vét, nhìn mình trong tấm gương lớn treo trên lò sưởi rồi bước ra khỏi phòng. Hấn đi xuống những bậc thang rộng dẫn tới sảnh lớn và nở một nụ cười tinh quái với cô tiếp tân khiến cô cúi ngay đầu xuống khi vừa nhìn thấy hấn. Ra đến bậc thềm, một nhân viên phục vụ gọi ta-xi ngay cho hấn, hấn leo lên xe mà không thèm đưa tiền boa cho anh ta. Hấn đang muốn có một chiếc xe thật mới và đẹp, nơi duy nhất trong thành phố này để có thể chọn được chiếc xe như vậy vào Chủ nhật là khu cảng thương mại, có rất nhiều kiểu xe được xếp vào đây sau khi được dỡ ra khỏi các tàu hàng. Hấn yêu cầu người lái xe đưa hấn tới bến 80... Ở đó hấn có thể xoay cho mình một chiếc tùy ý.

- Khẩn trương lên, ta đang vội! - Hấn nói với người lái xe.

Chiếc Chrysler rẽ vào đường California và xuôi xuống bên dưới thành phố. Chỉ chưa đầy bảy phút họ đã tới khu buôn bán. Mỗi lần tới ngã tư, người lái xe lại lầu bầu thả cuốn sổ ghi chép xuống; tất cả các đèn đỏ đều chuyển sang màu xanh, khiến anh ta không thể ghi được đích đến của cuộc xe theo luật định. "Cứ như là cố tình ấy", anh lẩm nhẩm khi đi qua ngã tư thứ sáu. Qua kính chiếu hậu, anh ta nhìn thấy Lucas mỉm cười và ngọn đèn thứ bảy vẫn mở đường cho xe đi.

Khi họ tới lối vào khu cảng, một làn hơi dày đặc bốc lên từ máy xe, chiếc xe kêu lọc xọc rồi dừng lại bên vệ đường.

- Chỉ còn thiếu mỗi nước này thôi! - Người lái xe thở dài.

- Ta sẽ không trả tiền cho ngươi, - Lucas nói, giọng danh thép, - chúng ta vẫn chưa thật sự đến nơi.

Hắn chui ra khỏi xe và để mặc cửa xe mở toang. Trước khi người lái xe kịp phản ứng lại, nắp xe của anh ta đã bị hất tung lên bởi một làn nước đục ngầu gỉ sắt phun ra từ bộ tản nhiệt. “Chỗ nấp nấp xi-lanh, động cơ chết rồi, chàng trai ạ!” Lucas vừa hét lên vừa bước đi.

Đến trạm gác, hắn đưa cho người gác cổng một tấm thẻ, thanh chắn sơn sọc đỏ trắng được nhắc lên. Hắn bước về tự tin cho tới tận bãi xe. Hắn nhắm thấy một chiếc Chevrolet Camaro mui trần tuyệt đẹp và mở khóa xe mà không gặp chút khó khăn nào. Lucas ngồi vào sau tay lái, chọn một chìa trong chùm chìa khóa đeo bên thắt lưng và khởi động máy sau vài giây. Chiếc xe leo lên lối đi chính, không bỏ qua bất cứ một vũng nước đọng nào trong những ổ gà dọc đường. Tất cả các công-ten-nơ nằm dọc đường đi của hắn đều bị nước bắn bắn lên che kín biển số đăng ký.

Đến đầu đường, hắn kéo phanh tay thật mạnh; chiếc xe trượt đi một đoạn rồi dừng lại vài phân trước cửa quán Fisher's Deli, quán ăn của khu cảng. Lucas bước ra, vừa huýt sáo vừa leo lên ba bậc thềm gỗ và đẩy cửa.

Bên trong quán ăn gần như trống trơn. Thông thường những công nhân đến đây ăn uống sau một ngày dài lao động, nhưng hôm nay, vì thời tiết xấu đã làm lãng phí cả buổi sáng nên họ đang cố gỡ lại những giờ bị mất. Tối nay họ sẽ tan muộn và miễn cưỡng bàn giao máy móc cho kíp làm đêm đang chuẩn bị đến giờ thay ca.

Lucas ngồi vào một bàn, chăm chăm nhìn Mathilde đang lau cốc phía sau quầy rượu. Lúng túng vì nụ cười kỳ quặc của hắn, cô bước ngay lại để chờ hắn gọi món. Lucas không thấy khát.

- Anh ăn chút gì chẳng? - Cô hỏi.

Với điều kiện cô phải ngồi với hắn. Mathilde nhả nhận từ chối, cô không được phép ngồi vào bàn trong giờ làm việc. Lucas còn rất nhiều thời gian, hắn chưa cảm thấy đói và đề nghị được mời cô tới một nơi khác vì hắn thấy chỗ này quá sức tầm thường.

Mathilde rất lúng túng, chẳng phải cô không bị rung động bởi sức lôi cuốn của Lucas. Ở đầu này của thành phố cũng như trong cuộc sống của cô, chẳng dễ gì mà tìm được một dáng vẻ lịch lãm như vậy. Cô quay mắt nhìn đi chỗ khác trong khi hắn nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt trong suốt.

- Anh thật tử tế, - cô thì thầm.

Cùng lúc đó, cô nghe thấy hai tiếng còi xe vang lên báo hiệu.

- Tôi không đi được, - cô trả lời Lucas, - tôi có hẹn dùng bữa tối nay với một cô bạn. Chính cô ta vừa mới bấm còi. Có lẽ để lần khác chẳng?

Zofia bước vào, thở hổn hển, rồi tiến về phía quầy rượu nơi Mathilde vừa quay trở lại và đang cố giữ thái độ bình thản.

- Xin lỗi, chị đến hơi muộn, hôm nay quả là một ngày điên cuồng đối với chị, - Zofia vừa nói vừa ngồi vào một trong những chiếc ghế chân cao trước quầy rượu.

Khoảng chục người đàn ông thuộc kíp làm đêm bước

vào trong quán khiến Lucas rất khó chịu. Một trong số họ dừng lại trước mặt Zofia. Anh ta khen Zofia rất đẹp khi không mặc đồng phục. Zofia cảm ơn anh công nhân lái cần trục vì lời khen và quay lại phía Mathilde. Cô phục vụ xinh đẹp nghiêng người nói với bạn hãy kín đáo nhìn người khách mặc bộ vét màu đen ngồi bên bàn phía cuối phòng.

- Chị nhìn rồi... em quên anh ta đi!

- Chưa gì chị đã lên giọng rồi! - Mathilde thì thào.

- Mathilde, mỗi tình gần đây nhất của em xem chút nữa đã khiến em mất mạng, lần này nếu như chị có thể giúp em tránh khỏi điều tồi tệ nhất... thì đó là trách nhiệm của chị!

- Em chẳng hiểu sao chị lại nói như vậy?

- Bởi vì điều tồi tệ nhất, chính là những kiểu người như anh ta!

- Kiểu người gì cơ?

- Ánh mắt đen tối.

- Chị bắn nhanh quá! Thậm chí em còn chưa kịp nghe thấy chị lên đạn nữa cơ đấy!

- Em đã phải mất sáu tháng để tẩy rửa tất cả những chất độc mà anh chàng phục vụ quầy rượu ở O'Farrell⁶ đã hào phóng chia sẻ cùng em. Có phải em muốn phá nát vận may của mình không? Em có một công việc, một căn phòng, em mới được "tẩy rửa sạch sẽ" từ mười bảy tuần nay. Em đã lại muốn chìm ngay xuống rồi à?

- Máu em vẫn chưa được tẩy sạch hẳn!

6. Một con phố ở San Francisco có rất nhiều quán rượu đầy tệ nạn.

- Nếu thế thì hãy chờ thêm một thời gian nữa và uống thuốc cho đều đặn!

- Nhưng anh chàng này trông rất tử tế.

- Y như một con cá sấu nhìn thấy miếng mồi ngon.

- Chị biết anh ta ư?

- Chị chưa bao giờ nhìn thấy anh ta!

- Thế thì sao chị lại đánh giá vội vàng như vậy?

- Hãy tin chị, chị có biệt tài phân biệt rõ mọi thứ.

Giọng nói trầm trầm của Lucas vang lên phía sau gây khiến Zofia giật thót người.

- Vì cô đã tước mất một buổi tối lãng mạn của cô bạn xinh đẹp, hãy tỏ ra rộng lượng và chấp nhận lời mời tới ăn tối tại một trong những quán ăn ngon nhất trong thành phố. Chắc chắn chiếc xe mui trần của tôi có đủ chỗ cho cả ba chúng ta!

- Anh quả là người nhạy bén, chẳng ai có thể rộng lượng hơn Zofia! - Mathilde tiếp lời, tràn trề hy vọng bạn cô sẽ tỏ ra dễ dãi.

Zofia quay lại định cảm ơn và đuổi hẩn đi, song ngay lập tức cô bị hút hồn bởi đôi mắt đang chăm chú nhìn cô. Cả hai nhìn nhau hồi lâu không thốt lên tiếng nào. Lucas muốn nói gì đó song âm thanh dường như không thể thoát ra khỏi cổ họng hẩn. Im lặng, hẩn chăm chú quan sát từng nét trên khuôn mặt cô gái vừa xinh đẹp vừa xa lạ. Cô cảm thấy miệng khô khốc, cô quờ tay tìm một cốc nước, hẩn đặt tay lên mặt quầy rượu. Hai bàn tay vụng về giao nhau khiến chiếc ly trượt khỏi mặt quầy rơi xuống đất vỡ thành bảy mảnh. Zofia cúi xuống thận trọng nhặt ba mảnh ly vỡ,

Lucas quỳ xuống giúp cô nhặt nốt bốn mảnh còn lại. Khi đứng lên, cả hai vẫn không hề rời mắt khỏi nhau.

Mathilde hết nhìn người này lại đưa mắt sang người kia, rồi cất giọng bực bội.

- Để tôi quét cho sạch!

- Em cởi tạp dề ra rồi chúng ta đi thôi, chúng ta bị muộn quá rồi, - Zofia vừa trả lời vừa quay mắt đi.

Cô gật đầu chào Lucas và kéo thật nhanh cô bạn ra ngoài. Ra tới bãi xe, Zofia càng đi nhanh hơn. Sau khi đã mở cửa xe cho Mathilde, cô ngồi vào sau tay lái và vội vã khởi động máy.

- Chị làm sao thế? - Mathilde hỏi, vẻ sững sờ.

- Chẳng sao cả!

Mathilde xoay kính chiếu hậu trong xe sang bên.

- Hãy soi mặt chị và thử nói lại cái chẳng sao cả của chị xem nào!

Chiếc xe lao đi dọc bên cảng. Zofia mở cửa sổ, một luồng không khí lạnh như băng ủa vào khoang lái, Mathilde rùng mình.

- Cái gã đàn ông đó thật trầm trọng! - Zofia thì thầm.

- Em biết đàn ông cao, thấp, đẹp, xấu, gầy, béo, râu ria, trơn trụi, hói, nhưng trầm trọng thì thú thật là em chưa nghe bao giờ!

- Chính vì thế chị mới nói em phải tin tưởng chị, bản thân chị cũng không biết phải diễn đạt như thế nào. Trông gã vừa buồn bã vừa có vẻ cực kỳ day dứt... chị chưa bao giờ...

- Nếu thế thì gã quả là ứng cử viên hoàn hảo cho chị,

người luôn say sưa với những linh hồn cần được cứu rỗi. Chắc chắn chị sẽ mang lại cho mình một vết nứt bên tâm thất trái cho mà xem!

- Em đừng châm chọc nữa!

- Quả là trái đất này đảo lộn hết rồi! Em muốn chị cho ý kiến khách quan về một anh chàng mà em thấy ngon lành như một cái bánh quy. Chị chưa thèm nhìn anh ta đã vội hạ bệ anh ta nhanh như tên bắn. Rồi đến khi chịu quay lại thì chị lại dán mắt vào anh ta y như cái ống thông cống dính chặt vào miệng lỗ thoát nước trong buồng tắm nhà em vậy. Thế mà chị lại bảo em không được quyền châm chọc!

- Em không cảm thấy một chút gì thật sao, Mathilde?

- Có chứ, Habit Rouge⁽⁷⁾ nếu như chị thật sự muốn biết, trang phục thì toàn thứ chỉ có thể tìm thấy ở cửa hàng Macy's⁽⁸⁾, về dáng vẻ lịch lãm thì em nghĩ đó có vẻ là dấu hiệu tốt.

- Em không thấy trông anh ta có vẻ rất tối tăm hay sao?

- Ở bên ngoài tối tăm thì có, chị bật đèn pha lên đi, nếu không thế nào chúng ta cũng gặp tai nạn bây giờ đây!

Mathilde kéo cổ áo khoác che kín gáy và nói thêm:

- Đúng, bộ com-lê của anh ta có màu hơi tối: nhưng đường cắt kiểu Ý và bằng vải len sáu sợi, thứ lỗi cho em, thì không thể chê vào đâu được!

- Ý chị không phải thế.

7. Tên một loại nước hoa đàn ông nổi tiếng của hãng Guerlain.

8. Hệ thống cửa hàng bán quần áo hạng sang.

- Thế chị muốn em nói gì? Em dám chắc anh ta chẳng phải loại người mặc bất cứ thứ quần đùi nào cũng được.

Mathilde với lấy một điều thuốc và châm lửa. Cô hạ cửa kính xe và thở ra một hơi dài thành làn khói bay ra ngoài qua khe cửa hé mở.

- Dù có chết vì viêm phổi cũng phải chịu thôi! Được rồi, em đồng ý với chị, quần đùi thì loại nào cũng thế cả!

- Em chẳng để tâm tới một lời nào của chị cả! - Zofia nhắc lại, vẻ lo lắng.

- Chị có tưởng tượng nổi tâm trạng bối rối của con gái Calvin Klein lúc nhìn thấy tên bố được thêu bằng chữ in hoa khi một người đàn ông cởi quần đùi trước mặt cô ta không?

- Em đã gặp anh ta ở đâu rồi ư? - Zofia hỏi, thái độ không hề thay đổi.

- Có thể là ở quán rượu của Mario, nhưng em không dám chắc. Hồi đó những buổi tối mà em nhìn thấy rõ mọi thứ tương đối hiếm hoi...

- Nhưng tất cả đã kết thúc, đã thuộc về quá khứ cả rồi, - Zofia nói.

- Chị có tin vào cảm giác “đã từng gặp” không?

- Có thể, sao em lại hỏi thế?

- Ban nãy, lúc ở trong quán... khi chiếc ly tuột khỏi tay anh ta... em thực sự có cảm giác như nó đã rơi chậm dần.

- Chắc là bụng em trống trơn rồi, chị đưa em đi ăn món Á nhé! - Zofia kết thúc.

- Em có thể hỏi chị một câu cuối cùng không?

- đương nhiên.

- Chị không bao giờ bị lạnh à? - Mathilde hỏi.

- Sao lại thế?

- Vì với một cái que trong miệng, có lẽ trông em rất giống một cây kem, chị đóng ngay cửa kính lại giúp em!

Chiếc xe Ford chạy về phía cửa hàng sô-cô-la lâu đời trên Quảng trường Ghirardelli. Sau vài phút yên tĩnh, Mathilde xoay nút mở đài và nhìn thành phố trôi qua bên cửa sổ. Tới ngã tư giao nhau giữa đại lộ Columbus và đường Bay, bến cảng đã khuất khỏi tầm nhìn.

*

* *

- Anh vui lòng nhấc tay lên để tôi lau mặt quầy!

Ông chủ quán Fisher's Deli kéo Lucas ra khỏi tâm trạng mơ màng.

- Sao cơ?

- Dưới tay anh có mảnh ly vỡ, anh sẽ làm mình đứt tay mất thôi.

- Ông không cần lo cho tôi. Cô ta là ai vậy?

- Một cô gái xinh đẹp, khá hiếm thấy ở chỗ này!

- Phải, chính vì thế mà tôi rất thích khu vực này! -

Lucas cắt ngang khô khốc. - Ông chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Anh muốn hỏi cô phục vụ quầy của tôi ư? Xin thứ lỗi, song tôi không thể cung cấp thông tin về nhân viên của tôi được, nếu muốn biết thì anh phải quay lại và tự mình hỏi lấy, ngày mai cô ấy sẽ bắt đầu ca làm việc mới lúc mười giờ.

Lucas đập bàn tay xuống mặt quầy rượu. Các mảnh ly vỡ bắn lên thành hàng nghìn mảnh vụn. Ông chủ quán lùi lại một bước.

- Tôi có thêm quan tâm tới cô phục vụ của ông! Ông có biết cô gái đi cùng với cô ta không? - Lucas hỏi lại.

- Đó là một người bạn của cô ấy, cô ta làm việc trong ban an ninh của bến cảng, tôi chỉ biết có thể thôi.

Bằng một động tác nhanh như cắt, Lucas giật lấy cái khăn lau giất bên thắt lưng của ông chủ quán. Hắn chấm chấm lên lòng bàn tay, thật kỳ lạ vì trên đó chẳng hề có một vết xước nào. Rồi hắn ném thẳng mảnh giẻ vào sọt rác phía sau quầy rượu.

Ông chủ quán Fisher's Deli nhú mày.

- Đừng lo, ông bạn, - Lucas vừa nói vừa nhìn bàn tay lành lặn của mình. - Cũng giống như đi chân trần trên than hồng vậy, phải có bí quyết, bao giờ cũng phải có bí quyết!

Rồi hắn bước ra cửa. Ra đến bậc thềm, hắn gỡ ra một mẫu thủy tinh nhỏ xíu mắc giữa ngón tay trở và ngón giữa.

Hắn tiến về phía chiếc xe mui trần, lách người qua cửa và nhấc phanh tay lên. Chiếc xe hắn đánh cắp được trôi dần về phía cảng và đổ nhào xuống. Khi chiếc xe chìm hẳn dưới làn nước, khuôn mặt Lucas rạng lên một nụ cười sáng rõ như nụ cười của một đứa trẻ.

Đối với hắn, giây phút nước tràn vào trong khoang xe qua cửa kính (mà hắn vẫn cẩn thận để hơi hé mở) quả là một khoảng khắc của niềm vui thuần túy. Nhưng điều làm hắn thích thú nhất là những bọt nước to ùng tuôn ra từ ống xả trước khi động cơ chết hẳn. Khi lên tới mặt

nước, tiếng nổ “bốp bốp” từ các bọt nước đó phát ra quả là tuyệt vời.

Khi đám đông bắt đầu xúm lại nhìn những ngọn đèn hậu của chiếc Camaro chìm dần trong làn nước đục ngầu của bến cảng, Lucas đã đi khá xa, hai tay nhét vào túi.

- Ta nghĩ mình vừa tìm được một viên ngọc quý, -
hắn vừa nói vừa đi xa dần. - Ta không thắng thì mới là lạ.

*

* *

Zofia và Mathilde ngồi ăn ngay trước bãi vịnh, trước mặt một tòa nhà kính rộng thênh thang nhô ra đường Bãi Biển. “Bàn đẹp nhất của quán chúng tôi”, anh chàng lai Á là quản lý nhà hàng đã nói với họ và nở một nụ cười không che nổi bộ răng hô. Khung cảnh thật tuyệt vời. Phía bên trái, cầu Golden Gate đang đứng hãnh diện khoe vẻ đẹp với cầu Bay, cây cầu ánh bạc được xây trước nó chỉ một năm. Trước mặt các cô, những chiếc thuyền buồm đang đưa nhẹ nhẹ theo nhịp sóng. Những lối đi rải sỏi phân cách các vuông cỏ trải dài tới tận mép nước. Những người đi dạo trên đó đang tận hưởng nhiệt độ ôn hòa của một ngày đầu thu.

Người phục vụ bàn đặt hai ly rượu cocktail đặc biệt và một đĩa tôm chiên giòn lên bàn. “Nhà hàng khuyến mại”, anh vừa nói vừa chìa ra bảng thực đơn. Mathilde hỏi Zofia có phải khách quen ở đây không. Giá cả các món có vẻ khá cao đối với một công chức bình thường. Zofia trả

lời rằng chủ quán mời các cô ăn miễn phí.

- Chị giúp ông ta hủy các biên bản phạt à?

- Chị chỉ giúp một việc nhỏ cách đây vài tháng thôi, chẳng có gì cả, chị cam đoan với em, - cô đáp lại, vẻ lúng túng.

- Em hơi nghi ngờ các thể loại chẳng có gì của chị! Việc nhỏ như thế nào?

Zofia gặp ông chủ của nhà hàng này vào một buổi tối trên bến cảng. Ông ta đang đi dạo dọc theo bến trong lúc chờ đợi người ta hoàn thành thủ tục hải quan cho lô bát đĩa nhập khẩu từ Trung Quốc.

Nỗi buồn trong đôi mắt ông đã khiến Zofia chú ý; cô ngờ rằng ông ta sẽ làm điều dại dột khi thấy ông ta cúi người xuống nhìn mặt nước hồi lâu. Cô đã đến gần và bắt chuyện với ông ta; cuối cùng thì ông ta cũng tâm sự với cô rằng vợ ông muốn rời bỏ ông sau bốn mươi ba năm chung sống.

- Thế vợ ông ta bao nhiêu tuổi? - Mathilde tò mò hỏi.

- Bốn mươi hai!

- Có những người còn tính chuyện li hôn với nhau ở tuổi bảy mươi hai ư? - Mathilde hỏi và cố gắng kiềm chế để khỏi bật cười.

- Nếu như chồng em ngáy từ bốn mươi ba năm nay, thì em sẽ luôn suy nghĩ về điều đó, thậm chí có thể là hàng đêm.

- Thế chị đã giúp họ giảng hòa với nhau à?

- Chị đã thuyết phục ông ấy làm phẫu thuật và cam đoan ông ấy sẽ không hề bị đau. Đàn ông thường rất sợ đau.

- Thế chị có nghĩ là ông ấy sẽ nhảy xuống thật không?

- Ông ấy đã ném nhẫn cưới xuống nước!

Mathilde ngược mắt nhìn lên, cô bị cuốn hút bởi trần nhà hàng được trang trí toàn bằng những mảnh kính ghép màu của hãng Tiffany, khiến cho nhà hàng có vẻ trang nghiêm như trong nhà thờ. Zofia cũng đồng tình, rồi cô tiếp thêm một miếng thịt gà cho bạn.

Tò mò, Mathilde luồn tay vào mái tóc.

- Có thật không, cái câu chuyện về tiếng ngáy ấy?

Zofia nhìn cô và không thể nén nổi tiếng cười.

- Không!

- A! Thế thì chúng ta ăn mừng sự kiện gì đây? -

Mathilde vừa hỏi vừa nâng ly lên.

Zofia nói mập mờ về việc cô vừa được đề bạt sáng nay. Không, cô không đổi sang khu vực khác, mà cô cũng chẳng hề được tăng lương, tất cả cũng chẳng có gì liên quan tới lợi ích về vật chất. Nếu như Mathilde không tiếp tục cười khẩy như thế, thì có thể cô sẽ giải thích cho Mathilde nghe rằng có những điều còn mang lại nhiều thứ hơn tiền bạc hay quyền lực: một thành công cá nhân, một cách mang lại cho mình quyền lực mà vẫn có lợi - chứ không phải là làm hại - đối với những người khác, một cảm giác rất dễ chịu.

- Thì ra là vậy! - Mathilde cười khẩy.

- Thật tình mà nói với em, cô bé của chị, chắc chị sẽ còn phải lo lắng dài dài, - Zofia bực bội đáp lại.

Mathilde vớ lấy hũ rượu sa-kê bằng tre và rót đầy hai chén, bỗng chỉ thoáng qua một giây nét mặt Zofia biến sắc.

Cô túm lấy cổ tay bạn và gần như lôi bạn ra khỏi ghế.

- Ra khỏi đây ngay, hãy chạy thật nhanh về phía cửa!

- Zofia hét lên.

Mathilde đứng sững người. Những người ngồi ở các bàn gần họ cũng ngạc nhiên không kém, họ nhìn Zofia gào thét cuống cuống về một mối đe dọa vô hình nào đó.

- Hãy chạy ra hết đi, ra khỏi đây càng nhanh càng tốt và hãy tránh xa chỗ này, tất cả khẩn trương lên!

Những người ngồi trong nhà hàng nhìn cô ngỡ ngàng, tự hỏi không hiểu cô đang giở trò đùa gì. Ông chủ nhà hàng chạy về phía Zofia, hai bàn tay chấp vào nhau như thể hiện một lời van xin đối với cô gái mà ông coi như một người bạn, mong cô đừng tiếp tục gây rối loạn trong nhà hàng của ông. Zofia lay mạnh hai vai ông và năn nỉ ông hãy giải tán tất cả mọi người trong nhà hàng, đừng chậm trễ nữa. Cô khẩn nài ông hãy tin cô, họ chỉ còn vài giây nữa thôi. Liu Tran không hẳn là một nhà thông thái, song bản năng chưa bao giờ đánh lừa ông. Ông vỗ tay thật mạnh hai tiếng và chỉ vài từ ông thốt ra bằng tiếng Quảng Đông cũng đủ để khuấy động những người phục vụ bàn trung thành. Những chàng trai mặc chế phục màu trắng kéo các khách hàng ra khỏi ghế của họ rồi nhanh nhẹn dẫn họ về phía một trong ba lối ra của nhà hàng.

Liu Tran vẫn đứng giữa gian phòng giờ đã vắng bóng người. Zofia nắm lấy cánh tay và kéo ông về phía cửa nhưng ông ra sức cưỡng lại, mắt nhìn về phía Mathilde lúc này vẫn đứng như hóa đá cách họ vài mét. Cô vẫn không hề nhúc nhích.

- Tôi sẽ ra sau cùng, - Liu nói đúng vào lúc một người phụ bếp chạy ra khỏi bếp, miệng hét toáng lên.

Một tiếng nổ lớn đình tai khiến mọi thứ xung quanh bắn tung lên. Chiếc đèn chùm bung ra bởi chấn động đang làm cả gian phòng rung chuyển và nặng nề rơi xuống sàn. Bàn ghế như bị hút về phía khung cửa nơi các tấm kính vỡ vụn rơi tung tóe trên mặt đất bên ngoài. Hàng ngàn mảnh thủy tinh màu đỏ, xanh lá cây, xanh da trời rơi như mưa trên đồng gạch vữa. Một làn hơi hăng hắc xám xịt tràn vào phòng ăn rồi cuộn cuộn bốc ra ngoài qua lỗ hổng khổng lồ. Sau tiếng ồn ào tiếp theo tai biến là một sự yên tĩnh đến ngột thở. Đậu xe phía dưới, Lucas đóng cửa kính của chiếc xe mà hắn vừa mới xoay được trước đó một giờ. Hắn vô cùng khó chịu vì bụi bặm, và đặc biệt là vì mọi thứ đã không hề diễn ra như hắn mong muốn.

Zofia đẩy chiếc tủ to dùng đang đè trên người cô. Cô xoa đầu gối rồi bước qua một chiếc bàn bị lật đổ và nhìn đồng hồ đặc ngồn ngang xung quanh. Dưới chân cây đèn lớn, giờ đã mất hết vẻ huy hoàng lúc trước, ông chủ nhà hàng nằm sóng soài, hơi thở khó nhọc và đứt quãng. Zofia bước vội về phía ông, Liu nhăn mặt, rũ ra vì đau đớn. Máu chảy dồn trong phổi khiến tim ông thất lại sau từng hơi thở. Từ đằng xa, tiếng còi xe cứu hỏa ngân vang khắp các nẻo đường trong thành phố.

Zofia xin Liu cố chịu đựng.

- Cô thật là đáng quý, - ông già người Hoa thở dài.

Cô nắm lấy bàn tay ông; Liu cầm tay cô áp lên lồng ngực mình giờ đang rít lên như một lớp xe xì hơi. Cho dù

vô cùng đau đớn, đôi mắt ông vẫn có thể đọc ra sự thật. Ông dồn toàn bộ sức lực để thều thào nói rằng nhờ có Zofia, ông không cảm thấy lo lắng chút nào. Ông biết rằng trong giấc ngủ dài vĩnh cửu của mình, ông sẽ không còn ngáy nữa. Ông nhếch miệng cười và bật lên một tràng ho.

- Thật may mắn cho những hàng xóm mới của tôi! Họ phải rất biết ơn cô!

Một dòng máu rỉ ra từ miệng ông, chảy xuống dưới má rồi hòa vào màu đỏ của tấm thảm. Nụ cười của Liu đông cứng lại.

- Tôi nghĩ cô cần phải đi tìm bạn của cô, tôi không hề nhìn thấy cô ấy ra khỏi cửa.

Zofia nhìn quanh nhưng không hề thấy bóng của Mathilde, cũng chẳng thấy một người nào khác.

- Gần cửa, dưới tủ để bát đĩa, - Liu thều thào và lại ho một tràng.

Zofia đứng lên. Liu níu tay cô lại và nhìn thẳng vào mắt cô.

- Làm thế nào mà cô biết trước được?

Zofia nhìn ông, những tia sáng cuối cùng của sự sống đang từ từ rời bỏ đôi mắt ông.

- Chỉ trong giây lát nữa ông sẽ hiểu tất cả.

Khi ấy nét mặt Liu chợt sáng lên bởi một nụ cười rạng rỡ, rồi toàn thân ông mềm dần.

- Cảm ơn cô vì mọi thứ.

Đó là những lời cuối cùng của ông Tran. Các đồng tử trong mắt ông co lại như đầu mũi kim, hai mí mắt giàn

giật, gò má của ông rơi xuống lòng bàn tay của người khách hàng cuối cùng trong quán. Zofia vuốt trán cho ông.

- Thật xin lỗi vì tôi không thể đưa ông đi, - cô nói và nhẹ nhàng đặt đầu ông chủ quán xuống.

Cô đứng lên, đẩy chiếc tủ nhỏ bị lật ngửa bốn chân sang một bên rồi tiến về phía chiếc tủ lớn nằm nghiêng. Dùng hết sức lực, cô đẩy tủ và phát hiện ra Mathilde nằm bất tỉnh, một chiếc đĩa to cắm trên đùi bên trái.

Một luồng sáng từ ngọn đèn của người lính cứu hỏa quét dọc sàn, tiếng bước chân anh ta lạo xạo trên lớp gạch vụn. Anh bước đến gần hai cô gái và nhắc ngay máy bộ đàm đeo bên hông lên thông báo anh đã tìm thấy hai nạn nhân.

- Chỉ có một thôi! - Zofia nói với anh.

- Càng tốt, - một người đàn ông trong bộ com-lê đen đứng nhìn từ phía xa lên tiếng.

Người đội trưởng đội cứu hỏa nhún vai.

- Có lẽ đó là một nhân viên điều tra. Giờ thì họ đến gần như trước cả chúng ta mỗi khi có tiếng nổ ở đâu đó, - anh ta cầu nhàu và đặt một chiếc mặt nạ dưỡng khí lên mặt Mathilde.

Rồi anh nói với một trong số những đồng đội vừa mới chạy tới giúp họ:

- Cô ấy bị gãy một bên chân, có thể cả tay nữa, cô ấy bất tỉnh rồi. Báo ngay cho đội cấp cứu để họ tới đưa cô ấy đi ngay.

Rồi anh chỉ vào xác ông Tran.

- Thế còn ông kia, ông ta thế nào rồi?

- Quá muộn rồi! - Người đàn ông mặc bộ com-lê đáp

vọng từ phía đầu kia căn phòng.

Zofia ôm Mathilde trong vòng tay và cố gắng nuốt nỗi buồn đang trào lên trong cổ họng.

- Tất cả là do lỗi của chị, chị không nên đưa em tới đây.

Cô nhìn lên trời qua lỗ cửa sổ bị vỡ toác, môi dưới run run.

- Đừng mang cô ấy đi lúc này! Cô ấy sẽ làm được, cô ấy đang đi đúng đường. Chúng ta đã hứa với nhau sẽ bỏ ra vài tháng trước khi quyết định bất cứ điều gì kia mà. Lời hứa là lời hứa!

Vô cùng ngạc nhiên, hai nhân viên cứu hộ bước lại gần và hỏi cô xem mọi chuyện có ổn cả không. Cô trấn an họ bằng cách đơn giản là gật đầu. Họ đề nghị cô dùng mặt nạ dưỡng khí song cô từ chối. Họ yêu cầu cô tránh ra xa, cô lùi lại vài bước và hai nhân viên cứu hộ đặt Mathilde lên cáng rồi đưa ngay ra cửa. Zofia đi theo đến tận khung cửa kính giờ đã vỡ nát. Cô không rời mắt khỏi thân thể người bạn gái cho tới khi cô bạn biến mất trong chiếc xe cứu thương. Những ngọn đèn cấp cứu xoay tròn phát ra những luồng sáng màu đỏ và màu cam của đơn vị 02 mờ dần khi tiếng còi rú vang chạy về hướng Bệnh viện San Francisco Memorial.

- Đừng tự trách mình nữa, ai cũng có lúc có mặt ở nơi không nên đến vào một thời điểm không thích hợp, đó là số phận!

Zofia giật nảy người. Cô nhận ra giọng nói trầm trầm của người đang tìm cách an ủi cô một cách vụng về như vậy. Lucas tiến lại gần cô và nheo nheo đôi mắt.

- Anh làm gì ở đây? - Cô hỏi.

- Tôi tưởng tay đội trưởng đội cứu hỏa đã nói cho cô biết rồi chứ, - hắn vừa nói vừa nói lỏng cà-vạt ra.

- ... Và vì mọi thứ đều có vẻ như chỉ là một vụ nổ hơi ga thông thường trong nhà bếp, hoặc cùng lắm thì là một vụ phá hoại, anh chàng nhân viên điều tra tốt bụng sẽ có thể trở về nhà để nhường công việc cho những nhân viên không chuyên. Các nhóm chống khủng bố chẳng có lý do gì để nhằm vào những con vịt nấu cam!

Giọng nói khàn khàn của viên thanh tra cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người.

- Chúng ta có hân hạnh nói chuyện với ai đây? - Lucas hỏi với giọng chế giễu không che giấu nổi nỗi bực mình.

- Với thanh tra Pilguez thuộc phòng cảnh sát San Francisco, - Zofia trả lời hắn.

- Tôi rất vui vì lần này cô nhận ra tôi! - Pilguez nói với Zofia, hoàn toàn không để ý gì tới sự tồn tại của Lucas.

- Khi nào có dịp, cô cần phải giải thích cho tôi nghe vì sao sáng nay cô lại giả vờ.

- Tôi không muốn phải giải thích chúng ta đã từng gặp nhau trong hoàn cảnh nào, chủ yếu để bảo vệ cho Mathilde, - Zofia nói thêm. - Tin đồn có thể lan nhanh hơn sương mù trong khu cảng.

- Tôi đã đặt lòng tin nơi cô khi đồng ý thả cô bé sớm hơn thời hạn, vì vậy tôi rất mong cô cũng sẽ tin tưởng tôi. Sự tế nhị không hoàn toàn là điều cấm kỵ trong nghề cảnh sát! Tuy nhiên, cứ xét tình trạng cô bé, thì nếu chúng ta để cô ấy ngồi lại phòng giam cho tới khi mãn hạn có lẽ sẽ tốt

hơn chẳng.

- Một định nghĩa tuyệt vời về sự tế nhị, thưa thanh tra! - Lucas xen vào và chào hai người.

Hắn bước qua lối hổng lớn, chỗ có một cánh cửa đôi đất tiền được gửi từ tận châu Á sang đang nằm chống trờ.

Trước khi ngồi vào xe, Lucas nói với lại Zofia.

- Thật đáng tiếc cho cô bạn của cô.

Chiếc Chevrolet đen biến mất vài giây sau ở ngã rẽ đường Bờ Biển.

Zofia chẳng thể cung cấp manh mối gì cho viên thanh tra. Chỉ có một linh cảm khủng khiếp khiến cô tìm cách giục tất cả những người đang ngồi trong nhà hàng chạy ra khỏi nơi đó. Pilguez lưu ý cô rằng lời giải thích của cô có vẻ quá đơn giản so với số sinh mạng mà cô vừa cứu sống. Zofia chẳng biết nói gì thêm nữa. Có lẽ cô đã vô tình ngửi được mùi hơi gas toát ra từ lớp trần giả của nhà hàng. Pilguez lâu bầu: tất cả các hồ sơ có chút dính dáng tới sự ngẫu nhiên dường như có xu hướng bám chặt lấy anh trong những năm gần đây.

- Hãy báo cho tôi biết khi nào anh có kết luận điều tra, tôi muốn biết điều gì đã xảy ra.

Viên thanh tra để cho cô rời khỏi hiện trường. Zofia quay ra xe. Tấm kính chắn gió đã bị nứt một vết dài, và lớp vỏ xe màu hạt dẻ đã được sơn lại bằng một lớp bụi xám trải rất đều. Trên đường đi tới phòng cấp cứu, cô gặp rất nhiều xe cứu hỏa vẫn đang tiếp tục đổ xô tới hiện trường vụ tai nạn. Cô đậu chiếc Ford, băng qua sân để xe và bước vào khoa cấp cứu. Một nữ y tá tới gặp và nói cho cô biết

Mathilde vẫn còn đang nằm trong phòng cấp cứu. Zofia cảm ơn cô rồi chọn một chỗ ngồi trên dãy ghế băng trống trong phòng chờ.

*

* *

Lucas sốt ruột nhấn hai hồi còi. Ngồi trong trạm gác, người bảo vệ ấn tay vào một nút, mắt vẫn dán chặt vào màn hình nhỏ nơi đội Yankee đang dẫn trước với tỷ số khá cách biệt. Thanh chắn từ từ nhấc lên và chiếc Chevrolet tiến vào, đèn xe tắt ngấm, chạy thẳng tới sát mép nước. Lucas mở cửa sổ xe, ném đọt thuốc lá ra ngoài. Hắn kéo cần xe về số không rồi ra khỏi xe và vặn để cho máy tiếp tục nổ. Chỉ với một cú đá nhẹ lên tấm chắn sóc phía sau, hắn đã cung cấp đủ lực cần thiết để chiếc xe trượt về phía trước và lao xuống bên nước. Hai tay chống bên hông, hắn vui sướng nhìn cảnh tượng. Khi bọt bong bóng cuối cùng vỡ tan, hắn quay lưng rồi vui vẻ đi về phía bãi đỗ xe. Một chiếc Honda màu ô-liu như chờ sẵn hắn ở đó. Hắn mở khóa, mở nắp xe, giật đứt còi báo động và ném ra xa. Hắn ngồi vào trong xe và ngấm nội thất bọc nhựa bên trong với vẻ kém hào hứng. Rồi hắn rút chùm chìa khóa ra và chọn lấy chiếc chìa mà hắn cho là thích hợp nhất. Động cơ xe hoạt động ngay lập tức với tiếng máy nổ chói tai.

- Một chiếc xe Nhật màu xanh lá cây, đúng là không còn thiếu gì nữa rồi! - Hắn lau bầu trong lúc kéo nhẹ phanh tay.

Lucas nhìn đồng hồ, hắn đã bị muộn nên lập tức tăng ga. Ngồi vắt vẻo trên ván buộc neo, một người vô gia cư tên Jules nhún vai nhìn chiếc xe đi xa dần, một tiếng nổ “bụp” vang lên trên mặt nước.

*

* *

- Cô ấy có qua được không?

Đây là lần thứ ba trong buổi tối, giọng nói của Lucas làm Zofia giật nảy người.

- Tôi đang mong như vậy, - cô trả lời và nhìn hắn từ đầu đến chân. - Thật ra anh là ai?

- Lucas. Xin lỗi và rất hân hạnh, - hắn vừa nói vừa chìa tay ra.

Cho tới lúc này Zofia mới cảm thấy sự mệt mỏi đang đè nặng lên cô. Cô đứng dậy và đi về phía chiếc máy bán cà phê tự động.

- Anh có muốn dùng một cốc không?

- Tôi không uống cà phê, - Lucas trả lời.

- Tôi cũng không, - cô nói, mắt nhìn đồng hồ hai mươi xu mà cô đang xoay xoay trong lòng bàn tay. - Anh tới đây làm gì?

- Thì cũng như cô, - Lucas đáp, - tôi tới xem cô ấy thế nào.

- Vì sao? - Zofia hỏi và cắt đồng xu vào túi.

- Vì tôi phải làm một bản báo cáo, và cho tới lúc này trong mục “nạn nhân” tôi vẫn ghi con số 1, do đó tôi tới

để xem có cần phải đính chính thông tin này không. Tôi có thói quen nộp báo cáo ngay trong ngày vì tôi vô cùng ghét sự chậm trễ.

- Tôi cũng nghĩ như vậy!

- Lẽ ra cô nên nhận lời mời ăn tối của tôi, như thế thì chúng ta sẽ chẳng rơi vào hoàn cảnh như bây giờ!

- Lúc nãy anh đã nói điều gì đó về sự tế nhị, anh có vẻ biết rõ điều này có nghĩa gì!

- Phải đến khuya cô ấy mới có thể ra khỏi phòng cấp cứu, bị một chiếc đĩa cắm phải chắc chắn sẽ gây ra vết thương khá nghiêm trọng, nhất là đối với một người gầy như cô ấy. Có lẽ họ sẽ phải mất hàng tiếng đồng hồ để khâu lại vết thương, tôi có thể mời cô sang quán cà phê đối diện được không?

- Không, thật sự là anh không thể!

- Tùy cô thôi, vậy thì chúng ta ngồi chờ ở đây, chẳng thoải mái bằng, nhưng nếu cô thích thế thì đành vậy... Thật đáng tiếc!

Họ ngồi quay lưng vào nhau trên dãy ghế trong hơn một tiếng đồng hồ, cho tới khi người bác sĩ phẫu thuật cuối cùng cũng hiện ra ở đầu hành lang. Ông ta không tháo đôi găng bằng cao su để tạo nên tiếng kêu (từ lâu lắm rồi các bác sĩ phẫu thuật thường tháo găng ngay khi ra khỏi phòng mổ và vút chúng vào những thùng rác được sử dụng cho mục đích này). Mathilde đã qua cơn nguy hiểm, động mạch đã không bị tổn thương. Phim chụp cắt lớp không cho thấy bất cứ một chấn thương nào ở sọ não. Cột sống cũng không hề gì.

Mathilde có hai chỗ gãy xương không quá nghiêm trọng, một ở đùi, một ở cánh tay, và một vài vết khâu. Người ta đang bó bột cho cô. Biển chứng có thể xảy ra, nhưng vị bác sĩ tỏ ra tự tin. Tuy vậy ông vẫn muốn bệnh nhân được nghỉ ngơi hoàn toàn trong một vài giờ tới. Ông nhờ Zofia báo cho người nhà của bệnh nhân rằng các cuộc thăm bệnh sẽ chỉ được phép bắt đầu từ sáng mai.

- Sẽ nhanh thôi, - cô nói, - chẳng có ai ngoài tôi ra cả.

Cô thông báo cho người phụ trách tầng số máy nhắn của cô. Khi đi ra, Zofia bước ngang qua mặt Lucas và không buồn ngược mắt lên nhìn hắn, cô nói cho hắn biết hắn sẽ không cần phải sửa lại bản báo cáo. Cô bước vào và biến vào bên trong cánh cửa quay của khu cấp cứu. Lucas đuổi kịp cô tại bãi để xe vắng tanh, cô vẫn đang loay hoay tìm chìa khóa.

- Nếu anh có thể tránh đừng làm tôi giật mình thì tôi sẽ vô cùng biết ơn anh, - cô nói với hắn.

- Tôi thì nghĩ chúng ta đã khởi đầu thực sự không may mắn, - Lucas đáp lại bằng giọng nhẹ nhàng.

- Khởi đầu gì cơ? - Cô vặn lại.

Lucas ngập ngừng trước khi trả lời:

- Phải nói đôi khi tôi hơi thẳng thắn quá trong cách nói chuyện, song tôi thật sự vui mừng vì bạn cô đã qua khỏi.

- Nếu vậy thì ít nhất hôm nay chúng ta cũng chia sẻ một điểm chung, cứ như là điều gì cũng có thể xảy ra! Giờ thì mong anh vui lòng nhường chỗ để tôi mở cửa xe...

- Phải chăng chúng ta nên cùng đi uống một tách cà phê?

Zofia đứng yên không nói gì.

- Vụng về quá! - Lucas nói tiếp. - Cô không uống cà phê, mà tôi cũng không! Một ly nước cam chẳng? Họ làm nước cam rất ngon, ở quán đối diện bên kia.

- Tại sao anh lại thích uống nước với tôi như vậy?

- Vì tôi vừa mới đến thành phố này và tôi thật sự chẳng quen biết ai ở đây. Tôi đã sống ba năm vô cùng cô đơn ở New York, điều này cũng chẳng có gì là đặc biệt cả. Quả táo Khổng lồ⁹ đã biến tôi thành người không khéo ăn nói, song tôi đang quyết tâm thay đổi bản thân.

Zofia cúi đầu và nhìn Lucas đắm đắm.

- Thôi được, tôi nói lại từ đầu vậy. Cô hãy quên New York, nỗi cô đơn của tôi cũng như tất cả những điều khác đi. Tôi cũng không biết vì sao tôi lại muốn uống nước với cô như vậy. Thật ra, tôi chẳng quan tâm gì tới uống nước cả, tôi chỉ muốn làm quen với cô. Đây, như vậy là tôi đã nói cho cô nghe sự thật. Về phần cô cũng nên có một hành động đẹp bằng cách đồng ý.

Zofia nhìn đồng hồ và ngần ngừ vài giây. Cô mỉm cười và chấp nhận. Họ sang đường và bước vào quán Krispy Kreme. Cái quán nhỏ thơm lừng mùi bánh ngọt nóng hổi, một khay bánh nướng vừa mới ra khỏi lò. Họ chọn một bàn ngồi bên cửa sổ. Zofia không ăn mà ngồi nhìn Lucas với vẻ ngạc nhiên. Hắn nuốt gọn bảy cái bánh nướng bọc đường chỉ trong vòng chưa tới mười phút.

- Trong danh sách bảy tội lớn nhất, tham ăn không

9. Biệt danh thường dùng để chỉ thành phố New York.

phải là tội khiến cho anh sợ hãi phải không? - Cô nháy mắt tinh nghịch.

- Máy cái chuyện tội lỗi đó quả là vớ vẩn..., - hấn vừa trả lời vừa mút ngón tay, - toàn thứ dành cho người tu hành. Một ngày không bánh nướng còn tệ hơn cả một ngày đẹp trời!

- Anh không thích mặt trời sao? - Cô ngạc nhiên hỏi hấn.

- Ồ không, tôi thích mê đi ấy chứ! Có đây người bị phỏng rộp hoặc bị ung thư da; đàn ông mệt lử vì nóng, tắc thở vì bị cà-vạt thít cổ; đàn bà sợ chết khiếp khi nghĩ tới việc phấn trang điểm trên mặt sẽ chảy ra, tất cả mọi người cuối cùng rồi cũng chết toi bởi máy điều hòa nhiệt độ làm thùng tăng ô-zôn; ô nhiễm tăng cao và súc vật chết vì khát, chưa kể tới các cụ già không thể hít thở nổi vì nóng. Ồ không, cho tôi xin đi! Mặt trời không hoàn toàn đáng yêu như người ta vẫn tưởng đâu.

- Anh có một cách quan niệm sự việc thật lạ lùng.

Zofia càng để ý hơn tới cách nói chuyện của Lucas khi hấn ta hạ giọng vẻ nghiêm túc và tuyên bố rằng cần phải thẳng thắn khi đánh giá cái xấu và cái tốt. Thứ tự sắp xếp hai khái niệm này khiến Zofia ngạc nhiên. Rất nhiều lần Lucas đặt cái xấu lên trước cái tốt... mà thông thường người ta nhắc đến hai khái niệm đó theo thứ tự ngược lại.

Một ý nghĩ thoáng qua trong tâm trí cô. Cô nghi ngờ hấn là Thiên thần Kiểm soát đến đây để kiểm tra xem nhiệm vụ của cô có tiến triển tốt hay không. Cô vẫn thường gặp họ khi thi hành những nhiệm vụ kém quan

trọng hơn lần này. Lucas càng nói, cô càng thấy giả thiết đó có vẻ hợp lý, vì hắn tỏ ra rất khiêu khích. Sau cái bánh thứ chín, miệng vẫn còn lúng búng, hắn tuyên bố rất muốn được gặp lại cô. Zofia mỉm cười. Hắn thanh toán tiền rồi cả hai cùng bước ra ngoài.

Trên bãi xe vắng tanh, Lucas ngược đầu lên.

- Trời hơi mát nhưng đẹp tuyệt vời, phải không?

Cô đã nhận lời ăn tối với hắn vào ngày hôm sau. Nếu như, bằng một sự tình cờ, cả hai làm việc cho cùng một tổ chức, thì người muốn kiểm tra cô sẽ toại nguyện: cô sẵn lòng trải qua buổi sát hạch. Zofia lên xe và lái về nhà.

Cô đậu xe trước cửa nhà và cố gắng không gây tiếng động khi leo lên bậc thềm. Không còn một ánh đèn nào phát ra từ lối vào, cánh cửa dẫn vào căn hộ của Reine Sheridan đã đóng chặt.

Trước khi vào trong nhà, cô ngược mắt lên nhìn trời, bầu trời trong vắt không một gợn mây cũng không một ngôi sao.

Trời đã tối, rồi trời lại sáng...

Ngày thứ hai

Mathilde tỉnh lại khi trời chưa sáng hẳn. Trong đêm, người ta đã đưa cô xuống phòng điều trị, nơi cô bắt đầu cảm thấy buồn chán. Từ mười lăm tháng nay, cường độ hoạt động căng thẳng đã là cách duy nhất để chống lại những chất cặn bã tồn tại từ một lối sống trong quá khứ, cái thời mà những tiệc rượu tràn trề thất vọng và các chất gây nghiện đã hoàn toàn chế ngự cô. Ánh đèn nê-ông nhấp nháy trên đầu khiến cô nhớ lại những giờ dài đằng đẳng chống chọi lại với cơn nghiện giày vò khiến ruột gan cô đau đớn không tả xiết. Đó là ký ức về những ngày khốn khổ khi Zofia, mà cô vẫn quen gọi là thiên thần hộ mệnh của mình, đã phải giữ chặt lấy tay cô. Để tồn tại, cô đã vò xé thân thể mình, tự cào cấu cho tới rách da để tạo ra những vết thương mới át đi những hình phạt của các thú vui tội lỗi trong quá khứ.

Đôi khi cô như vẫn cảm thấy phía sau đầu nhói đau

bởi những vết tụ máu, dấu vết còn lại từ những đêm vật vã trong những cơn đau đớn tột cùng. Cô nhìn vào mặt trong khuỷu tay, những vết thâm do mũi kim để lại đã mờ dần từ tuần này sang tuần khác, bằng chứng cho sự ân hận của cô. Chỉ còn một nốt tím duy nhất nằm trên đường ven như nhắc nhở đó đã từng là lối vào của một cái chết chậm rãi. Zofia đẩy cửa phòng.

- Đúng lúc quá, - cô vừa nói vừa để bó hoa mẫu đơn lên bàn kê đầu giường.

- Đúng lúc là sao? - Mathilde hỏi.

- Chị đã nhìn thấy mặt em lúc bước chân vào đây, tinh thần em có vẻ như sắp có biến động hay giống tổ. Chị đi hỏi y tá xem có lọ cắm hoa không đây.

- Ở lại đây với em, - Mathilde nói, giọng lạc đi.

- Những bông hoa mẫu đơn cũng nóng ruột chẳng kém em, chúng cần rất nhiều nước, cứ ngồi đây, chị sẽ quay lại ngay.

Còn một mình trong phòng, Mathilde ngắm những bông hoa. Cô giơ bàn tay không bị thương ra vuốt ve những chiếc nhụy mịn như tơ. Những cánh hoa mẫu đơn mượt như lông mèo, Mathilde vô cùng yêu mèo. Zofia quay trở lại với một xô đầy nước, cắt ngang dòng suy nghĩ mơ mộng của bạn.

- Họ chỉ có cái này thôi; cũng chẳng sao, loài hoa này cũng không phải kén chọn lắm.

- Đây là loại hoa em thích nhất.

- Chị biết.

- Làm thế nào chị tìm được chúng vào mùa này?

- Bí mật!

Zofia nhìn bên chân bó bột rồi lại nhìn chiếc kẹp dùng để cố định cánh tay bạn. Mathilde bắt gặp cái nhìn của cô.

- Chị vẫn không hề hấn gì sao? Thật ra chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ? Em hoàn toàn chẳng nhớ gì cả. Chị em mình đang nói chuyện, rồi chị đứng dậy, còn em thì vẫn ngồi đó, và rồi sau đó tất cả đều chìm trong bóng tối.

- Không... gas đã bị rò rỉ từ lớp trần giả trong nhà hàng! Em sẽ phải ở lại đây bao lâu?

Các bác sĩ có thể cho phép Mathilde xuất viện ngay ngày mai, nhưng cô không đủ tiền thuê người giúp việc tại nhà mà tình trạng của cô hiện chưa thể tự làm gì được. Khi Zofia chuẩn bị ra về, Mathilde trào nước mắt.

- Đừng bỏ em lại đây, mùi thuốc sát trùng làm em phát điên mất. Em đã trả giá đủ rồi, em thề với chị. Em không chịu được nữa rồi. Em vô cùng sợ bị chìm đắm thêm một lần nữa, đến nỗi em đã phải giả vờ uống những viên thuốc an thần mà họ phát cho em. Em biết em là một gánh nặng đối với chị, nhưng hãy đưa em ra khỏi đây, Zofia, ngay bây giờ!

Zofia quay lại bên bạn và vuốt trán cô để an ủi và xoa dịu cơn kích động đang làm toàn thân cô run lên. Cô hứa với Mathilde sẽ làm hết sức mình để sớm tìm ra một giải pháp. Cô sẽ quay lại thăm vào cuối buổi chiều.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Zofia ra khu cảng, một ngày bận rộn đang chờ đón cô. Thời gian trôi rất nhanh: cô có một nhiệm vụ phải hoàn thành và một vài người cần

tới sự che chở của cô mà cô không thể bỏ rơi. Cô phải tới thăm người bạn già vô gia cư của mình. Jules đã tách mình khỏi thế giới mà chưa bao giờ biết được con đường nào đã đưa ông tới gầm cầu nhánh số 7 mà ông đã chọn làm nơi cư trú cho mình... Chỉ là một chuỗi bất hạnh mà cuộc sống đã dành cho ông. Một đợt cắt giảm nhân sự tại chỗ làm đã đặt dấu chấm hết cho sự nghiệp của ông. Một lá thư đơn giản đã được gửi đến báo tin ông không còn là thành viên của một công ty lớn mà ông đã cống hiến cả cuộc đời mình.

Ở tuổi năm mươi tám, con người ta vẫn còn rất trẻ... và ngay cả khi các công ty mỹ phẩm đồng loạt tuyên bố rằng khi tuổi sáu mươi đến gần, con người vẫn còn cả cuộc đời ở phía trước nếu biết trân trọng vẻ đẹp của chính mình, thì bộ phận nhân sự của công ty ông lại chẳng hề tin vào điều đó khi họ đánh giá khả năng cống hiến của các nhân viên. Chính vì thế mà Jules Minsky đã rơi vào cảnh thất nghiệp. Một nhân viên bảo vệ đã tịch thu tám thẻ ra vào tòa nhà nơi ông đã trải qua nhiều thời gian trong đời hơn cả trong chính ngôi nhà của ông. Không nói với ông một lời, một người đàn ông mặc đồng phục đã thắp từng ông vào tận phòng làm việc. Dưới ánh nhìn căm lạng của các đồng nghiệp, ông đã thu dọn đồ đạc của mình. Vào một ngày trời mưa tầm tã, Jules đã ra đi, hành lý duy nhất mang theo là một hộp giấy đựng đồ đạc cá nhân, sau ba mươi hai năm trời trung thành cống hiến.

Cuộc đời của Jules Minsky, nhà thống kê say mê nghiên cứu toán học ứng dụng, cuối cùng đã gói gọn trong

những phép tính số học đơn giản và không hoàn chỉnh: một phép cộng những ngày cuối tuần cắm đầu vào những tập hồ sơ mà quên đi cuộc sống của chính mình; một phép chia bị áp đặt bởi quyền lợi của những người sử dụng sức lao động của ông (ai cũng tự hào vì được làm việc cho họ, các nhân viên coi nhau như thành viên của một gia đình lớn trong đó mỗi người đều có một vị trí để bám trụ và một trách nhiệm riêng phải hoàn thành); một phép nhân những sự nhục mạt và những ý tưởng bị gạt bỏ bởi một số người nắm quyền lực không chính thống; và cuối cùng là một phép trừ quyền được kết thúc sự nghiệp của mình một cách xứng đáng. Giống như một phép cầu phương của đường tròn, sự tồn tại của Jules đã bị quy về một phương trình vô nghiệm với đầy những bất công.

Suốt quãng đời tuổi thơ, Jules Minsky vẫn thường thích lân la tới những bãi thải sắt vụn, nơi những chiếc máy ép khổng lồ đang nghiền bẹp xác những chiếc ô tô cũ. Để xua đi nỗi cô đơn luôn ám ảnh ông trong những đêm dài, ông vẫn thường hình dung về cuộc sống đầy đủ của anh chàng chuyên viên mới đã phá hoại sự nghiệp của mình và “đánh giá” rằng anh ta chỉ đáng là một thứ đồng nát. Các thẻ tín dụng của ông đã bị phong tỏa vào mùa thu, tài khoản của ông trong ngân hàng đã không thể qua khỏi mùa đông, và ông đã phải từ bỏ căn nhà của mình trong mùa xuân. Mùa hè tiếp đó, ông đã phải hy sinh tất cả cho một đam mê lớn bằng cách dốc hết tiền cho một chuyến du lịch cuối cùng. Rồi chẳng biết từ bao giờ, một con người mang tên Jules Minsky đã chọn gầm cầu nhánh

số 7, ngay dưới bến số 80 của khu cảng thương mại San Francisco, làm nơi cư trú của mình. Chẳng mấy chốc ông sẽ có thể kỷ niệm mười năm sống dưới bầu trời đầy sao sáng. Ông luôn sẵn lòng kể cho bất kỳ ai muốn nghe rằng vào cái ngày ông phải rời bỏ mọi thứ, thật sự ông đã chẳng hề cảm thấy gì.

Zofia nhìn vết thương đang rỉ nước dưới chỗ toạc của ống quần bằng vải tuyết len kẻ ô vuông.

- Bác Jules, bác phải đi khám chân bác đi!

- Ôi thôi, cháu đừng nhiều chuyện nữa, cái chân này có sao đâu!

- Nếu bác không rửa vết thương ấy ngay, chỉ trong vòng một tuần nó sẽ nhiễm trùng và gây hoại thư, bác biết rõ điều đó mà!

- Ta đã phải chịu đựng vết thương lớn nhất trong cuộc đời rồi, con gái ạ. Thêm hay bớt một vết thương nữa thì có sá gì! Hơn nữa, từ bao lâu nay ta vẫn cầu Chúa tới đưa ta đi, có lẽ ta cũng nên hợp tác với *Người* một chút chứ. Nếu mỗi lần có chuyện gì ta cũng vội vàng chạy chữa ngay, thì việc gì còn phải khẩn nài số phận đưa ta rời khỏi mặt đất đáng nguyên rửa này! Cháu thấy không, cái vết thương này có thể sẽ là vé vào cửa của thế giới bên kia đấy.

- Ai đã nhồi nhét những ý nghĩ ngốc nghếch ấy vào đầu bác vậy?

- Chẳng ai cả, nhưng đúng là có một gã trai trẻ thường lang thang ở đây rất đồng tình với ý kiến đó của ta. Ta rất thích tán phét với gã. Mỗi lần nhìn thấy gã, ta như nhìn thấy hình ảnh của mình thời trai trẻ. Gã mặc đúng

những bộ quần áo mà ta vẫn thường mặc cái thời mà ta chưa phải khoác bộ cánh rách bươm để thời cả những gì trong túi ra ngoài. Ta dạy cho gã những điều hay, còn gã thì truyền cho ta những lời u ám, một cuộc trao đổi có đi có lại, cháu thấy không, và điều đó làm ta khuây khỏa.

Không có tường bao quanh, cũng chẳng có mái che, không ai để thù hận, không có thức ăn để trước cửa mà cũng chẳng có những chấn song sắt để mơ tưởng sẽ cưa đi để vượt ngục... hoàn cảnh sống của Jules Minsky còn tồi tệ hơn cả của một tù nhân. Mơ ước có thể trở thành xa xỉ khi người ta phải vật lộn với cuộc sống. Ban ngày, phải bối rác tìm thức ăn, mùa đông, phải đi bộ không ngừng để chống lại liên minh chết chóc giữa cái lạnh và cơn buồn ngủ.

- Bác Jules, cháu sẽ đưa bác tới nhà tình thương!

- Ta cứ tưởng cháu làm việc trong đội bảo an của cảng, chứ có phải cho Đội Cứu trợ Tình thương đâu!

Zofia phải dùng hết sức kéo cánh tay của người hành khất để lôi ông đứng dậy. Ông chẳng hề muốn nhượng bộ song cuối cùng cũng đành theo cô ra tới xe. Cô mở cửa xe, Jules đứng vuốt râu, ngập ngừng. Zofia nhìn ông, im lặng. Những nếp nhăn hài hòa quanh đôi mắt màu xanh nước biển bộc lộ một tâm hồn giàu cảm xúc. Quanh đôi môi dày luôn mỉm cười của ông như hiện lên những hình vẽ về một cuộc sống mà sự nghèo đói chỉ tồn tại ở dáng vẻ bên ngoài.

- Xe của cháu sẽ bốc mùi mất thôi, vì cái chân đáng nguyên rủa này mà đã nhiều ngày nay ta chẳng thể lột tới chỗ có thể tắm rửa được!

- Bác Jules ạ, nếu người ta bảo tiền bạc không có mùi,

thì một chút nghèo khổ làm sao có thể bốc mùi được? Bác đừng tranh luận nữa và lên xe đi!

Sau khi đã gửi ông vào nhà tình thương, cô quay lại bến cảng. Dọc đường, cô ghé về nhà gặp bà Sheridan: cô có một việc quan trọng cần nhờ tới bà. Cô gặp bà ngay ngoài hiên. Reine đang cần mua một vài thứ trong cái thành phố nổi tiếng với những con phố dốc ngược mà mỗi bước đi quả là một thách thức đối với một người có tuổi, gặp được Zofia vào giờ này quả là một điều kỳ diệu đối với bà. Zofia đề nghị bà lên xe rồi vội vã chạy lên nhà mình. Cô vào phòng, liếc qua hộp thư thoại và nhận thấy không có một tin nhắn nào để lại cho mình nên lại vội vàng chạy xuống. Trên đường đi, cô kể chuyện cho Reine nghe, bà đồng ý cho Mathilde ở nhờ cho tới khi cô bình phục. Chỉ cần tìm được cách đưa cô lên tầng trên và một vài cánh tay khỏe mạnh để lôi chiếc giường sắt từ phòng áp mái xuống.

*

* *

Ngồi thoải mái trong quán cà phê tại số 666 Phố Chợ, Lucas nguyệt ngoác vài con tính lên mặt bàn bằng foóc-mi-ca. Hắn vừa thu xếp được một công việc mới trong tập đoàn bất động sản lớn nhất California. Hắn nhúng chiếc bánh ngọt thứ bảy vào tách cà phê kem, chúi đầu vào một cuốn sách rất hay kể chuyện về sự phát triển của Silicon Valley: *Một dải đất rộng, chỉ trong vòng ba mươi năm đã trở thành trung tâm chiến lược hàng đầu thế giới về công*

nghệ cao và được coi là lá phổi của tin học toàn cầu. Đối với một chuyên gia về thay đổi lý lịch như hắn, để được nhận vào làm chỉ là một việc đơn giản đến mức nhàm chán, song hắn đã bắt đầu phát cuồng vì háo hức chuẩn bị cho một kế hoạch xảo quyệt.

Hôm trước, trên chuyến bay từ New York, một bài báo trong tờ *San Francisco Chronicle* nói về tập đoàn bất động sản A&H đã thu hút sự chú ý của Lucas: bộ mặt béo múp của ngài phó tổng giám đốc đã gần như choán hết ống kính trong bức ảnh minh họa. Ed Heurt, chữ H trong A&H, người chỉ giỏi vênh vang trong các buổi phỏng vấn hay các cuộc họp báo, đã không ngớt tán dương những đóng góp to lớn của tập đoàn mình đối với sự phát triển kinh tế khu vực. Con người này từ hai mươi năm nay đã nhòm ngó ghế nghị sĩ nên không bỏ qua một cơ hội nào xuất hiện trước công chúng. Ông ta đang chuẩn bị khánh thành một cách rất hoành tráng mùa câu cua bể vào Chủ nhật tới. Chính trong dịp này Lucas đã gặp Ed Heurt.

Cuốn sổ điện thoại đầy ấn tượng với tên và địa chỉ liên lạc của các nhân vật quyền lực mà Lucas đã khéo léo nhắc tới trong cuộc trò chuyện đã khiến hắn trở thành người xứng đáng với chức danh cố vấn phó tổng giám đốc vừa mới được lập ra cho hắn. Cơ chế hoạt động của chủ nghĩa cơ hội không có gì là bí mật đối với Ed Heurt và một thỏa thuận đã được thông qua ngay trước khi nhân vật số hai của tập đoàn kịp nuốt gọn chiếc còng cua bể được chấm dấm sốt mayonnaise trộn nghệ và làm nước sốt dây đầy ra ngực áo vét.

Lúc này là mười một giờ sáng, và trong một giờ nữa

Ed sẽ giới thiệu Lucas với người cùng hùn vốn của ông ta, Antonio Andric, chủ tịch tập đoàn.

Chữ A trong A&H, với cánh tay sắt bọc nhung, điều hành hệ thống kinh doanh rộng lớn mà ông ta đã khéo léo gây dựng trong nhiều năm. Năng khiếu bẩm sinh về kinh doanh địa ốc cộng với sự miệt mài khó ai bì kịp trong công việc đã giúp Antonio Andric phát triển được một tập đoàn khổng lồ với hơn ba trăm nhân viên môi giới và cũng khoảng chừng ấy nhân viên kế toán, luật sư, trợ lý.

Lucas ngáp ngừng trước khi quyết định dừng lại ở chiếc bánh ngọt thứ tám. Hắn búng ngón cái gọi một tách cà phê cappuccino. Vừa gặm chiếc bút phốt màu đen trong tay, hắn vừa tra cứu tập giấy trước mặt và tiếp tục suy nghĩ. Những số liệu thống kê mà hắn lấy được từ phòng dữ liệu tin học của A&H thật đáng kinh ngạc.

Vừa nhúng chiếc bánh vào tách sô-cô-la, hắn vừa rút ra kết luận rằng không có cách nào có thể thuê, bán hoặc mua một tòa nhà hay một mảnh đất trong khắp thung lũng mà không phải giao dịch với tập đoàn mà kể từ tối hôm qua hắn đã trở thành một nhân sự. Tám biển quảng cáo cùng với khẩu hiệu trứ danh của tập đoàn: “Bất động sản thông minh” đã giúp hắn hoàn thiện kế hoạch.

A&H như một thực thể có hai cái đầu, gót chân Achille của nó nằm ở mối kết nối của hai cái đầu này. Chỉ cần hai bộ não của tổ chức này cùng ham muốn một thứ là chúng sẽ tự đấu với nhau. Nếu Andric và Heurt cùng tranh giành nhau bánh lái thì chẳng mấy chốc con tàu sẽ đi chệch hướng. Cú đâm bất ngờ của tập đoàn A&H sẽ

nhanh chóng thu hút sự chú ý của các nghiệp chủ háu đói, kéo theo sự bất ổn của thị trường bất động sản trong khu trung lõi, nơi các khoản tiền thuê nhà đóng một vai trò chủ chốt trong hoạt động kinh doanh. Phản ứng liên hoàn sẽ nhanh chóng gây ảnh hưởng tới các thị trường tài chính và các doanh nghiệp trong vùng sẽ bị bóp nghẹt trong thời gian rất ngắn.

Lucas nghiên cứu một vài dữ liệu để đặt ra giả thiết: khả năng dễ xảy ra nhất là rất nhiều doanh nghiệp sẽ không thể tồn tại trước sự tăng giá đột xuất tiền thuê nhà cùng lúc với sự giảm giá của cổ phiếu doanh nghiệp trên thị trường tài chính. Ngay cả trong trường hợp xấu nhất, những tính toán của Lucas cũng cho thấy ít nhất sẽ có khoảng mười nghìn người mất việc làm; một con số đủ để bóp nghẹt nền kinh tế trong vùng và gây ra sự nghẽn mạch tuyệt vời nhất mà chưa ai từng hình dung nổi đối với *lá phổi của tin học toàn cầu*.

Trong lĩnh vực tài chính, sự chắc chắn bao giờ cũng chỉ thoáng qua trong khi nổi nghi ngờ thì luôn thường trực, hàng tỷ đô la mà Wall Street đang đầu tư vào các công ty công nghệ cao sẽ tan thành mây khói chỉ trong vài tuần, tạo nên một cơn nhồi máu cấp tính cho trái tim của quốc gia.

- Toàn cầu hóa thật ra cũng rất có lợi, - Lucas nói với cô phục vụ bàn khi cô mang tới thêm cho hắn một tách sô-cô-la nóng.

- Thế nghĩa là sao, có phải anh định dùng một sản phẩm xuất xứ Hàn Quốc để tẩy đi những vết bẩn mà anh bôi ra kia không? - Cô vừa hỏi với vẻ nghi hoặc vừa nhìn

những nét nguyệt ngọc ngoác trên bàn.

- Tôi sẽ lau sạch trước khi đi! - Hấn vừa lau bầu vừa tiếp tục với những toan tính của mình.

Người ta vẫn nói rằng chỉ cần một cái vẫy cánh của một con bướm cũng có thể tạo nên một trận gió xoáy, Lucas sẽ chứng minh rằng định lý này cũng có thể áp dụng trong kinh tế. Cơn khủng hoảng tại nước Mỹ sẽ nhanh chóng lan tới châu Âu và châu Á. A&H sẽ là con bướm của hấn, Ed Heurt sẽ là cú vẫy cánh của con bướm, và các bên cạnh trong thành phố rất có thể sẽ là sân khấu cho chiến công ngoạn mục của hấn.

Sau khi đã tỉ mỉ gạch nát mặt bàn foóc-mi-ca bằng một chiếc đĩa ăn, Lucas bước ra khỏi quán cà phê và đi một vòng quanh tòa nhà. Hấn ngấm thấy một chiếc Chrysler hai chỗ đậu trên phố và nhanh chóng mở khóa xe. Tối ngă tư, hấn nhấn nút để mui xe tự động gấp vào phía trong khoang. Vừa lái xuống bãi để xe ngầm của nơi làm việc mới, Lucas vừa với tay lấy điện thoại di động. Hấn dừng lại trước mặt nhân viên đậu xe và thân thiện ra dấu cho anh chờ hấn kết thúc cú điện thoại. Cố tình nói thật to, hấn kể cho một nhân vật tưởng tượng ở đầu dây bên kia rằng hấn đã tình cờ bắt gặp Ed Heurt đang giảng giải cho một cô nhà báo xinh đẹp hiểu rằng bộ não thực sự của tập đoàn chính là ông ta, còn người cộng tác của ông ta chỉ xứng đáng là đôi chân! Lucas nối tiếp bằng một tràng cười giòn giã, mở cửa xe và đưa chìa khóa cho chàng trai trẻ trong lúc anh ta chỉ cho hấn thấy ổ khóa xe đã bị hỏng.

- Tôi biết rồi, - Lucas nói, về bụi bặm, - chẳng còn chỗ

nào có thể đậu xe an toàn được nữa cả!

Anh nhân viên đậu xe, không hề bỏ sót một lời nào của cuộc hội thoại, nhìn theo bóng hắt đi xa dần về phía sảnh tòa nhà. Anh ta sẽ đưa chiếc xe mui trần ra chỗ đậu bằng tất cả sự chuyên nghiệp và quan trọng... chính anh ta chứ chẳng phải ai khác là người được viên trợ lý của ngài Antonio Andric hàng ngày tin cậy giao cho đậu chiếc xe 4x4. Tin đồn chỉ cần hai tiếng đồng hồ đã leo lên tới tận tầng chín và cũng là tầng cao nhất của tòa nhà số 666 Phố Chợ, trụ sở chính của tập đoàn A&H; giờ nghỉ ăn trưa đã làm tin đồn này tạm dừng lan tỏa. Vào lúc mười ba giờ mười bảy phút, Antonio Andric giận điên cuồng bước vào phòng làm việc của Ed Heurt, đến mười ba giờ hai mươi chín phút, cũng chính Antonio vừa bước ra khỏi đó vừa đóng sập cửa lại. Ông ta gào lên trong hành lang rằng “đôi chân” sẽ ra sân gôn thư giãn và “bộ não” chỉ có việc thay thế điều hành buổi họp hàng tháng với các giám đốc kinh doanh.

Lucas nháy mắt về đồng lõa với anh nhân viên đậu xe khi quay lại lấy xe. Một tiếng nữa mới đến giờ hăn hẹn gặp Ed Heurt, hăn vẫn còn đủ thời gian đi sắm một vài thứ đồ. Đột nhiên hăn rất muốn đổi xe ô tô, và theo cái cách hăn vẫn áp dụng để loại bỏ những chiếc xe đã dùng, thì bên cạnh quả là nằm cách đây không xa.

*

* *

Zofia đưa Reine đến hiệu làm đầu và hẹn hai tiếng

sau sẽ quay trở lại đón bà. Trong thời gian đó cô sẽ tới dạy giờ lịch sử tại trung tâm đào tạo dành cho người khiếm thị. Các học trò của Zofia đồng loạt đứng dậy khi cô bước vào.

- Không cần phải kiểu cách quá đâu, dù sao tôi cũng là người trẻ nhất trong lớp này, xin mời tất cả mọi người ngồi xuống!

Lớp học ngồi xuống trong tiếng xì xào và Zofia bắt đầu phân tiếp theo của bài giảng. Cô mở cuốn sách chữ nổi đặt trên bàn và bắt đầu đọc. Zofia rất thích cách đọc những dòng chữ lần lượt lướt qua dưới các đầu ngón tay, và những câu chuyện cứ sống động dần lên dưới lòng bàn tay. Cô rất ngưỡng mộ thế giới của những người khiếm thị, rất bí hiểm đối với những người tự cho là mình nhìn rõ mọi thứ, cho dù họ lại thường mù quáng trước nhiều điều rất cơ bản. Đến lúc chuông reo, cô đã hoàn thành bài giảng của mình và hẹn gặp các học viên vào thứ Năm tuần tới. Cô quay ra lấy xe rồi đến đón Reine và đưa bà về nhà. Rồi cô lại lái thêm một vòng thành phố để đưa Jules từ trạm xá quay về khu bến cảng. Chỗ băng bó ở đùi khiến cho ông có vẻ giống như một tên cướp biển, và ông chẳng hề che giấu sự tự hào khi cô nhận xét với ông như vậy.

- Cháu có vẻ đang băn khoăn điều gì thì phải? - Jules hỏi.

- Không, cháu chỉ hơi quá bận thôi.

- Lúc nào mà cháu chẳng bận rộn, ta đang chờ nghe cháu nói đây.

- Bác Jules này, cháu đã chấp nhận một lời thách đố rất kỳ quặc. Nếu như bác phải làm một việc gì đó vô cùng

tốt, một điều gì đó sẽ có khả năng thay đổi cả thế giới này, thì bác sẽ lựa chọn thế nào?

- Nếu ta là một người theo chủ nghĩa không tưởng, hoặc nếu ta tin vào phép lạ, thì ta sẽ nói với cháu rằng ta sẽ xóa bỏ nạn đói, diệt trừ các loại bệnh tật, không để cho bất cứ một người nào có thể xâm phạm tới trẻ em. Ta sẽ hòa hợp tất cả các tôn giáo với nhau, sẽ thổi một làn sóng mệnh mông chan chứa lòng khoan dung lên khắp mặt đất, và ta nghĩ có lẽ ta cũng sẽ làm cho sự nghèo khổ hoàn toàn biến mất. Phải, ta sẽ làm tất cả những điều đó... nếu ta là Chúa Trời!

- Thế đã bao giờ bác tự hỏi vì sao *Người* lại không làm như vậy chưa?

- Cháu cũng biết rõ như ta, tất cả những điều đó không phụ thuộc vào ý muốn của *Người* mà là do ước vọng của những con người mà Chúa đã phó thác Trái Đất vào tay họ. Chẳng ai có thể đại diện cho một cái tốt quá lớn, Zofia ạ, đơn giản là vì trái với cái xấu, cái tốt không thể định hình. Chẳng thể nào tính toán hoặc tăng bớt cái tốt mà không làm ảnh hưởng tới ý nghĩa và sự cao đẹp của nó. Cái tốt được cấu thành bởi hàng hà sa số những sự ân cần nhỏ nhỏ, mà cứ tích lũy dần dần, thì rồi cuối cùng, một ngày nào đó, sẽ có thể thay đổi thế giới. Hãy đề nghị một người nào đó kể ra tên năm con người đã từng làm những việc giúp cho sự tiến bộ của nhân loại. Ta chẳng biết nữa, thí dụ như người đầu tiên trong những người theo chủ nghĩa dân chủ, người phát minh ra thuốc kháng sinh, hoặc một nhà bảo vệ hòa bình. Một điều rất đáng ngạc nhiên là

sẽ có rất ít người có thể kể tên họ ra, trong khi người ta lại có thể dễ dàng liệt kê ra năm tên độc tài. Người ta thuộc tên tất cả các bệnh nguy hiểm nhất, song lại chẳng mấy khi nhớ tên những người đã tìm ra cách điều trị những căn bệnh đó. Khi cái xấu lên đến tột đỉnh vinh quang của nó thì cũng sẽ là ngày tận thế, song dường như mọi người lại chẳng hề để ý rằng tột đỉnh vinh quang của cái tốt đã được chinh phục... vào chính cái ngày Chúa tạo ra thế giới.

- Thế nhưng nếu nói vậy, thì bác sẽ làm gì để hoàn thành một điều tốt và tiến tới cái tốt hơn, bác Jules?

- Ta sẽ làm đúng điều cháu đang làm! Ta sẽ cố hết sức để mang lại cho những người xung quanh niềm hy vọng. Vừa mới đây thôi, cháu đã sáng tạo ra một điều kỳ diệu mà cháu không hề nhận thấy!

- Cháu đã làm gì cơ ạ?

- Khi đi ngang qua vòm cầu của ta, cháu đã mỉm cười với ta. Một lát sau đó, tay thám tử vẫn thường tới đây ăn trưa lái xe đi ngang qua, cậu ta nhìn ta với vẻ cau có cố hữu. Ánh mắt của ta và cậu ta đã gặp nhau, ta đã trao lại cho cậu ta nụ cười của cháu, và khi cậu ta quay trở ra, ta đã nhìn thấy, cậu ta vẫn còn mang nụ cười ấy trên môi. Như vậy, có thể hy vọng rằng, cậu ta sẽ tiếp tục chuyển nó cho một anh chàng hoặc một cô nàng mà cậu ta sẽ gặp sau đó. Giờ thì cháu đã hiểu mình làm được gì chưa? Cháu đã phát minh ra một loại vắc-xin chống lại cảm giác khó chịu. Nếu tất cả mọi người đều hành động như vậy, dù mỗi ngày chỉ một lần thôi, gửi đi một nụ cười, thì cháu thử hình dung xem hạnh phúc sẽ lan ra trên khắp trái đất này như

thế nào? Và như thế có nghĩa là cháu sẽ chiến thắng lời thách đố kia.

Ông già Jules bụm miệng ho.

- Nhưng thôi. Ta đã bảo cháu rằng ta không phải là người theo chủ nghĩa không tưởng mà. Vì vậy, ta đành phải tự hài lòng mà cảm ơn cháu đã đưa ta về đây.

Người hành khất già bước ra khỏi xe, và trở về chỗ trú ẩn của mình. Ông quay lại, khẽ giơ tay vẫy Zofia.

- Cho dù cháu có đang tự đặt cho mình những câu hỏi gì đi chăng nữa, thì cũng nên tin vào linh cảm của cháu và tiếp tục những gì cháu đang làm.

Zofia nhìn ông về bản khoản dò hỏi.

- Bác Jules, trước khi tới sống ở nơi này, bác đã làm gì?

Ông già biến mất dưới vòm cầu mà không trả lời câu hỏi của cô.

Zofia ghé quán Fisher's Deli thăm Manca, đã sắp tới giờ ăn trưa, và lại thêm một lần nữa trong ngày hôm nay, cô có việc cần nhờ tới một người. Viên đốc công vẫn chưa hề đụng tới đĩa thức ăn. Zofia ngồi vào bàn.

- Anh không ăn món trứng chưng đi à?

Manca cúi thấp người thì thầm vào tai cô:

- Khi Mathilde không có mặt ở đây, thức ăn ở quán này chẳng có chút mùi vị nào cả.

- Thật trùng hợp, tôi đến đây tìm anh cũng là để nói chuyện về cô ấy.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Zofia rời khu bến cảng cùng với người đốc công và bốn công nhân bốc xếp. Đi ngang

qua vòm cầu số 7, cô giật mình. Cô nhận ra người đàn ông trong bộ com-lê lịch lãm đang hút xì gà cạnh ông Jules. Cả hai người công nhân bốc xếp ngồi cùng xe với cô và hai người khác đi trong chiếc xe tải nhỏ đều hỏi cô sao bỗng nhiên lại phanh gấp như vậy. Cô không đáp, nhún ga và lái thật nhanh về phía bệnh viện Memorial.

*

* *

Hai ngọn đèn pha của chiếc Lexus mới cứng và bóng nhoáng liên bật sáng khi xe bắt đầu chui vào đường hầm. Lucas rảo bước về phía cánh cửa dẫn tới cầu thang bộ. Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn còn sớm mười phút.

Hai cánh cửa thang máy mở ra ở tầng chín. Hắn vòng lại để đi qua cửa phòng làm việc của người trợ lý cho Antonio Andric, tiến thẳng vào trong phòng và ngồi ghé lên góc bàn. Chị chẳng buồn ngược mắt nhìn lên và tiếp tục gõ lên bàn phím máy tính.

- Chị là người tuyệt đối tập trung trong công việc, có phải không?

Elizabeth mỉm cười với hắn và tiếp tục công việc của mình.

- Chị có biết rằng ở châu Âu, luật pháp có quy định rõ số giờ làm việc không? Ở Pháp, - Lucas tiếp lời, - thậm chí người ta còn cho rằng làm việc quá ba mươi lăm giờ một tuần sẽ gây ảnh hưởng xấu tới điều kiện sống của con người.

Elizabeth đứng dậy lấy cho mình một tách cà phê.

- Thế nếu anh muốn làm việc nhiều hơn thì sao? -
Chị hỏi.

- Cũng không được! Ở Pháp người ta rất coi trọng nghệ thuật sống!

Elizabeth lại ngồi vào trước màn hình máy tính và nói chuyện với Lucas bằng giọng hồ hững.

- Năm nay tôi bốn mươi tám tuổi, tôi đã ly dị chồng, cả hai đứa con tôi đều đang học đại học, tôi sở hữu một căn hộ ở Sausalito và còn có căn nhà nghỉ cuối tuần xinh xắn bên bờ hồ Tahoe, chỉ hai năm nữa là tôi sẽ hoàn thành việc trả góp tiền mua căn nhà đó. Nói tóm lại, tôi chẳng bao giờ tính thời giờ tôi làm việc tại đây. Tôi yêu thích công việc đang làm, còn hơn là đi lang thang ở các cửa hàng để rồi chợt nhận ra rằng tôi vẫn chưa làm việc đủ để có thể mua những gì mình thích. Còn người Pháp thì cũng phải nhắc để anh nhớ rằng họ ăn cả ốc sên cơ đấy! Ông Heurt đang ở trong phòng làm việc và anh có hẹn với ông ấy lúc mười bốn giờ... rất may là bây giờ cũng vừa đúng mười bốn giờ rồi đấy!

Lucas tiến về phía cửa. Trước khi bước ra hành lang, hắn quay người lại.

- Chắc chị chưa bao giờ ném thử món bơ trộn tỏi nghiền, nếu không thì chị sẽ chẳng bao giờ nói như vậy!

*

* *

Zofia đã chuẩn bị để Mathilde xuất viện sớm hơn dự

định. Mathilde đã đồng ý ký giấy xin xuất viện, và Zofia đã phải hứa cho dù chỉ có một dấu hiệu bất thường nhỏ, cô cũng sẽ đưa bạn quay trở lại phòng cấp cứu. Ông trưởng khoa chỉ đồng ý cho Mathilde xuất viện với điều kiện kết quả tái khám lúc mười lăm giờ sẽ không cho thấy điều gì trái ngược với diễn biến khả quan về tình trạng sức khỏe của bệnh nhân.

Bốn người công nhân bốc xếp chờ đón Mathilde ở bãi đậu xe của bệnh viện. Họ đùa giỡn nhau về sự mỏng manh của lô hàng cần chuyên chở: họ dùng tất cả các từ vựng của ngành bốc xếp để ví Mathilde với một công-ten-nơ hàng. Họ cẩn thận đặt cô nằm lên một chiếc cồng mà họ đã chuẩn bị sẵn ở khoang sau chiếc xe tải nhỏ. Zofia cố gắng lái xe chậm hết sức có thể, song chỉ cần xe hơi xóc một chút là vết thương ở đùi của Mathilde lại nhói đau lan lên tới tận khớp háng. Phải mất nửa tiếng đồng hồ xe mới về tới nhà.

Các công nhân bốc xếp vác chiếc giường bằng kim loại từ phòng áp mái xuống và đặt nó vào phòng khách của Zofia. Manca đẩy nó tới sát cửa sổ và đặt một chiếc đôn bên cạnh thay cho bàn ngủ. Sau đó họ bắt đầu chậm rãi đưa Mathilde lên tầng, những người công nhân bốc xếp nâng cồng của Mathilde lên và di chuyển theo sự điều khiển của Manca. Cứ mỗi lần họ lên được một bậc thang, Zofia lại siết chặt các ngón tay vào nhau khi nghe thấy Mathilde hét lên vì sợ hãi. Đám đàn ông ra sức trấn an bằng cách hát văng lên. Hai cô gái cũng phải bật cười theo họ khi cuối cùng cồng cũng lên khỏi cầu thang. Hết sức

thận trọng, họ đặt cô gái phục vụ bàn mà họ quý mến nhất vào chiếc giường mới của cô.

Zofia mời mọi người ăn trưa để cảm ơn. Manca nói không cần thiết phải như vậy, Mathilde luôn chăm chút cho họ khi cô làm việc ở quán Deli nên họ cũng muốn có dịp đền đáp lại. Zofia liền đưa họ quay về khu cảng. Khi chiếc xe đi khỏi, bà Reine liền pha hai tách cà phê cùng một vài chiếc bánh nướng đặt trong một chiếc cốc bạc chạm trổ rồi đi lên tầng trên.

Rời khỏi bến tàu số 80, Zofia quyết định đi đường vòng một chút. Cô bật radio và dò tìm sóng cho tới khi giọng ca của Louis Armstrong bay bổng trong khoang xe. *What a wonderful world* là một trong những bài hát mà cô yêu thích nhất. Cô khẽ nhắm hát cùng người nam ca sĩ gạo cội của dòng nhạc blue. Chiếc xe Ford rẽ ngay góc các kho hàng và chạy thẳng về phía dãy gầm cầu nằm dọc những lối đi mọc đầy những chiếc cầu cẩu khổng lồ. Cô nhún ga, và khi băng qua gờ giảm tốc, chiếc xe nảy lên bần bật. Cô mỉm cười và hạ kính xe xuống thật thấp. Gió thổi làm tóc cô bay tung lên, cô đưa tay xoay núm chỉnh âm thanh, bài hát lại càng trở nên bay bổng và vang xa. Phán khởi, cô thích thú lái xe len lỏi giữa các cột an toàn... cho tới tận vòm cầu số 7. Khi nhìn thấy ông Jules, cô liền giơ tay lên vẫy và được ông đáp trả ngay bằng một cái vẫy tay. Ông chỉ còn có một mình... thế là Zofia tắt ngay radio đi, nâng kính xe lên và đổi hướng chạy về phía cổng.

*

* *

Heurt rời khỏi phòng họp dành cho ban cố vấn trong tiếng vỗ tay xáo quyết của ban giám đốc lúc này vẫn còn hơi hoảng trước những lời hứa hẹn mà họ vừa được nghe. Tự tin rằng mình là người lão luyện trong việc tuyên truyền quảng bá, Ed đã biến buổi họp bàn về kinh doanh gần như thành một buổi họp báo, thả sức mô tả chi tiết dự định của ông ta về việc khuếch trương trên diện rộng. Đứng trong thang máy lên tầng chín, Ed thấy lâng lâng như đang đứng trên mây: suy cho cùng việc quản lý con người cũng chẳng có gì là quá phức tạp cả; nếu cần thiết ông hoàn toàn có thể một mình lèo lái cả tập đoàn. Phấn khích phát điên, ông giơ nắm tay đâm thẳng lên trời tỏ dấu hiệu của chiến thắng.

*

* *

Trái bóng golf đã làm lá cờ nhỏ thoáng lung lay trước khi biến mất. Antonio Andric vừa mới thành công một cú “phát một” trên địa hình “phân bốn”. Phát điên vì sung sướng, ông ta giơ nắm tay đâm thẳng lên trời tỏ dấu hiệu chiến thắng.

*

* *

Khoái chí, Lucas đưa nắm tay về phía mặt đất tỏ dấu

hiệu chiến thắng: vị phó tổng giám đốc đã thành công trong việc gieo rắc một nỗi hoang mang chưa từng thấy cho những người điều hành tập đoàn của ông ta, và tâm trạng bối rối của họ chắc chắn sẽ nhanh chóng lan tới các cấp dưới.

Ed đứng chờ hần gần máy bán đồ uống tự động, ông ta đang rộng hai cánh tay khi nhìn thấy hần.

- Buổi họp thật tuyệt vời, phải không? Tôi chột nhận ra rằng tôi đã bỏ rơi lính tráng của mình quá thường xuyên! Cần phải chấn chỉnh việc này mới được, mà nhân tiện, tôi có việc phải nhờ đến anh đây.

Ngay tối hôm nay Ed hẹn gặp một nữ phóng viên có nhiệm vụ phải viết bài về ông ta cho một tờ báo địa phương. Lần này thì ông ta đành phải hy sinh nghĩa vụ của mình đối với báo chí để ưu tiên cho các cộng tác viên trung thành của mình. Ông ta vừa mới gửi lời mời ăn tối tới giám đốc phát triển, giám đốc tiếp thị và bốn giám đốc trong hệ thống kinh doanh. Vì giữa ông ta và Antonio đang có chút va chạm, nên ông ta không muốn thông báo cho cộng sự về ý tưởng của mình và để mặc cho Antonio được tận hưởng một buổi tối nghỉ ngơi thực thụ mà chắc chắc ông này đang rất cần. Nếu Lucas có thể thay ông ta tới thực hiện buổi phỏng vấn, thì coi như hần đã giúp ông ta một việc lớn; hơn nữa những lời khen ngợi của một người ngoài bao giờ nghe cũng có vẻ thuyết phục hơn. Ed tin tưởng vào hiệu quả công việc của viên cố vấn mới, ông ta thân mật vỗ vai động viên hần. Bàn ăn đã được đặt sẵn vào lúc hai mươi một giờ tại nhà hàng Simbad, một nhà

hàng đặc sản biển ở Fisherman's Wharf: một khung cảnh mang hơi hướm lãng mạn, món cua bể tuyệt ngon, giá cả không thấp chút nào, bài viết chắc hẳn sẽ rất hùng hồn.

*

* *

Sau khi đã thu xếp xong việc di chuyển Mathilde, Zofia quay trở lại bệnh viện Memorial, nhưng lần này cô vào một khoa khác. Cô đi vào tòa nhà số 3 và leo thang bộ lên tầng ba.

Khoa nội trú bệnh nhi như thường lệ vẫn trong tình trạng quá tải. Ngay khi cậu bé Thomas nhận ra tiếng bước chân của cô từ cuối hành lang, khuôn mặt cậu đã sáng bừng lên. Đối với cậu, các ngày thứ Ba và thứ Sáu hàng tuần luôn là những ngày trời không u ám. Zofia vuốt má cậu, ngồi ghé cạnh giường bệnh, gửi một cái hôn gió vào lòng bàn tay và thổi về phía cậu (đó là tín hiệu riêng giữa cô và cậu bé), rồi bắt đầu đọc tiếp trang sách có đánh dấu góc. Không ai được phép động vào cuốn sách mà cô vẫn cất trong ngăn kéo bàn đầu giường của cậu bé sau mỗi lần cô tới thăm. Thomas canh chừng nó như một kho báu. Chính bản thân cậu bé cũng không tự cho phép mình đọc một chữ nào khi không có cô. Cậu bé với cái đầu tròn lóc hiểu rõ hơn ai hết giá trị của khoảnh khắc kỳ diệu. Chỉ một mình Zofia mới có thể đọc cho cậu nghe câu chuyện đó. Không gì có thể bắt xén được, dù chỉ một phút, những câu chuyện cổ tích về chú thỏ Theodore. Giọng đọc trầm bổng

của cô khiến cho mỗi dòng chữ đều trở nên quý giá. Đôi khi cô đứng dậy, hết đi dọc lại đi ngang trong căn phòng; mỗi bước sải chân lại kèm theo những cái khoát tay hay điệu bộ diễn cảm khiến cậu bé bật lên những tràng cười như nắc nẻ. Trong suốt một tiếng đồng hồ kỳ diệu ấy, các nhân vật trong câu chuyện trở nên sống động trong căn phòng, sự sống dường như mạnh mẽ hơn trong cậu. Ngay cả khi mở choàng mắt ra, Thomas cũng không còn nhớ tới những bức tường, nỗi sợ và đau đớn nữa.

Cô gấp cuốn sách lại, cất nó vào đúng chỗ và nhìn Thomas đang nhú mồm.

- Sao bỗng nhiên trông cháu có vẻ nghĩ ngợi thế?
- Không ạ, - cậu bé trả lời.
- Có phải trong câu chuyện có gì cháu chưa hiểu không?
- Vâng ạ.
- Điều gì vậy? - Cô vừa nói vừa cầm tay cậu bé lên.
- Sao cô lại đọc truyện này cho cháu nghe?

Zofia không biết dùng lời nào để diễn giải câu trả lời của mình, còn Thomas nhoẻn miệng cười.

- Cháu biết đấy, - cậu bé nói.
- Nếu vậy thì cháu nói cho cô nghe đi nào.

Cậu bé đỏ mặt, vân vê các nếp gấp của tấm ga trải giường bằng vải bông giữa các đầu ngón tay. Cậu thì thầm:

- Bởi vì cô yêu cháu!

Lần này thì đến lượt hai má Zofia đỏ bừng.

- Cháu nói đúng, đó chính là từ mà cô đang tìm kiếm, - cô nói bằng giọng dịu dàng.

- Tại sao người lớn không phải lúc nào cũng nói ra sự thật?

- Bởi vì đôi khi nó làm cho họ sợ hãi, - cô nghĩ thế.

- Nhưng cô không giống họ, có phải không ạ?

- Nói đúng ra là cô cố hết sức mình, Thomas ạ.

Cô nâng cầm cậu bé lên rồi ôm lấy cậu. Cậu bé vùi mình vào vòng tay của cô và ôm cô thật chặt. Ấu yếm cậu bé xong, Zofia tiến ra cửa, nhưng cậu bé lại gọi với theo cô:

- Cháu sẽ chết phải không ạ?

Thomas nhìn cô dò hỏi, Zofia chăm chú nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của cậu.

- Có thể như vậy.

- Sẽ không phải nếu có cô ở đây, thứ Sáu cô nhớ đến nhé, - cậu bé nói.

- Thứ Sáu gặp lại, - Zofia vừa trả lời vừa thổi một nụ hôn vào lòng bàn tay.

Cô lại đi theo con đường ra bến cảng để kiểm tra độ an toàn của tiến trình bốc dỡ các kiện hàng. Cô tiến gần tới chõng thùng hàng đầu tiên, một chi tiết đã thu hút sự chú ý của cô: cô quỳ xuống kiểm tra tem an toàn vệ sinh đảm bảo cho việc tôn trọng tiêu chuẩn môi trường lạnh. Miếng dán đã chuyển sang màu đen. Ngay lập tức Zofia rút máy bộ đàm ra và chuyển sang kênh số 5. Phòng dịch vụ an toàn thú y không có ai trả lời máy. Chiếc xe tải thùng lạnh đang đứng chờ ở đầu đường chẳng mấy chốc sẽ chở số hàng hóa kém chất lượng này tới rất nhiều nhà hàng trong thành phố. Cô phải tìm ra cách giải quyết thật

nhanh. Cô liền xoay núm chuyển sang kênh số 3.

- Anh Manca, tôi Zofia đây, anh đang ở đâu thế?

Cái máy kêu rè rè.

- Trên chòi gác, - Manca đáp, - và thời tiết rất đẹp nếu như cô vẫn còn nghỉ ngơi vào điều đó! Tôi gần như có thể nhìn thấy cả bờ biển Trung Quốc!

- Tàu *Vasco-de-Gama* đang trả hàng, anh có thể đến đây ngay lập tức không?

- Có vấn đề gì sao?

- Tôi nghĩ để chờ anh đến đây mới nói thì hay hơn, - cô đáp và tắt máy.

Cô đứng chờ Manca dưới chân chiếc cần cầu đang cầu những lô hàng từ trên tàu xuống mặt đất, vài phút sau anh lái một chiếc Fenwick đến.

- Nào, tôi có thể giúp được gì cho cô? - Manca hỏi.

- Ở trên móc chiếc cần cầu kia có năm thùng tôm không ăn được.

- Rồi sao?

- Anh thấy rồi đấy, chẳng ai trực bên bộ phận vệ sinh an toàn cả và tôi không thể nào liên lạc được với họ.

- Đúng là ở nhà tôi có hai con chó và một con chuột lợn, song không phải vì thế mà tôi có thể thành bác sĩ thú y. Hơn nữa, cô thì biết gì về các loài động vật giáp xác ấy cơ chứ?

Zofia chỉ cho anh xem miếng dán làm bằng chứng.

- Lũ tôm này chẳng có gì là bí ẩn đối với tôi cả! Nếu chúng ta không xử lý ngay, thì tốt nhất là tối nay không nên đi ăn đồ biển tại các nhà hàng trong thành phố...

- Thì đúng rồi, nhưng cô muốn tôi làm gì bây giờ, ngoài việc ngồi nhà ăn bò bít-tết?

- ... Mà cũng không thể để cho bọn trẻ ăn trưa ở bếp ăn tập thể ngày mai được!

Câu nói ấy không hề bằng quơ chút nào, Manca không thể nào chịu được nếu có ai đó đụng tới dù chỉ là sợi tóc của một đứa trẻ, đối với anh trẻ con là thượng đế. Anh vừa xoa cằm vừa nhìn cô chăm chú trong giây lát.

- Thôi được, tôi đồng ý! - Manca vừa nói vừa với lấy bộ đàm của Zofia.

Anh đổi tần số của máy để có thể liên lạc với người lái cầu.

- Samy, cậu cho cầu quay ra phía biển ngay!

- Anh đấy à, Manca? Tôi đang có ba trăm cân hàng ở cầu, có thể chờ một chút được không?

- Không!

Chiếc cầu chậm rãi xoay đi, kéo theo cả kiện hàng đang chậm chậm đung đưa. Nó dừng lại thẳng đứng trên mặt nước.

- Tốt! - Manca nói vào micro. - Giờ thì tôi sẽ chuyển máy cho cậu nói chuyện với đội trưởng đội bảo an, cô ấy vừa mới phát hiện ra một khiếm khuyết rất lớn trong kiện hàng của cậu. Cô ấy sẽ ra lệnh cho cậu thả rơi kiện hàng ngay bây giờ để cậu không phải chịu trách nhiệm cá nhân, rồi cậu cũng sẽ làm ngay theo lệnh của cô ấy bởi vì nghề của cô ấy là làm những việc như vậy!

Anh vừa đưa trả máy cho Zofia vừa mở miệng cười hết cỡ. Zofia ngập ngừng rồi khẽ ho trước khi đưa ra mệnh

lệnh. Một tiếng động khô khốc vang lên, rồi móc cầu bắt đầu nhả ra. Những thùng tôm hồng rơi tõm xuống nước. Manca quay về với chiếc Fenwick. Anh khởi động máy nhưng quên mất là vẫn cài số lùi và húc đổ những thùng gỗ nằm dưới đất. Anh dừng lại ngang chỗ Zofia đứng.

- Nếu đêm nay lũ cá bị ốm hết thì là việc của cô nhé, tôi không muốn nghe nói đến chuyện đó đâu đấy! Cả giấy tờ bảo hiểm cũng thế!

Rồi anh lái xe đi khuất theo con đường rải nhựa.

Chiều buông xuống dần, Zofia băng ngang thành phố, tiệm bánh mì nơi có bán những chiếc bánh hạnh nhân ưa thích của Mathilde nằm trên đỉnh phía Bắc Richmond, đường số 45. Cô cũng tranh thủ mua thêm vài thứ khác.

Một tiếng sau Zofia trở về nhà, hai tay khệ nệ vác đồ và leo lên cầu thang. Cô lấy chân đẩy cánh cửa, cô hầu như chẳng nhìn thấy gì phía đằng trước và đi thẳng ra sau bàn bếp. Cô vừa thở vừa đặt những gói đồ màu nâu xuống mặt bàn gỗ và ngẩng đầu lên: bà Reine và Mathilde đang nhìn cô với vẻ rất lạ.

- Cháu có thể biết điều gì làm hai người cười được không? - Zofia hỏi.

- Bác và em có cười đâu! - Mathilde trấn an.

- Bây giờ thì chưa... nhưng nhìn mặt hai người, chị dám cá là hai người đang chuẩn bị cười.

- Cháu được tặng hoa! - Bà Reine rì rầm nói qua đôi môi mím chặt.

Zofia chăm chú quan sát hết người nọ sang người kia.

- Bác Reine đã để hoa vào trong phòng tắm! -

Mathilde nói thêm, giọng nghèn nghẹt.

- Tại sao lại để trong buồng tắm? - Zofia hỏi, vẻ ngờ vực.

- Chắc để chúng có đủ độ ẩm, em đoán thế! -

Mathilde đáp lại, gần như phá lên cười.

Zofia kéo tấm màn che bồn tắm ra và nghe bà Reine nói thêm:

- Cái loại thực vật này cần rất nhiều nước!

Sự yên lặng đột ngột trở lại trong căn phòng. Tới khi Zofia hỏi không biết ai đã tử tế tới mức gửi hoa sủng cho cô, thì tiếng cười của bà Reine vỡ bung ra trong phòng khách, tiếp ngay sau đó là giọng của Mathilde. Phải cố gắng lắm bà Reine mới có thể tạm trấn tĩnh để nói thêm rằng trên mép bồn rửa mặt còn có một lời nhắn. Bối rối, Zofia gõ tờ giấy ra.

Tôi rất lấy làm tiếc vì có việc đột xuất buộc tôi phải dời buổi hẹn ăn tối của chúng ta lại. Để xin lỗi, tôi muốn hẹn gặp cô vào lúc 19h30 tại quầy bar Hyatt Embarcadero, chúng ta có thể cùng nhau thưởng thức chút rượu khai vị. Mong cô sẽ tới, sự có mặt của cô vô cùng quan trọng đối với tôi.

Mẫu danh thiếp được ký tên Lucas. Zofia vo nó lại và ném vào thùng rác. Cô quay trở lại phòng khách.

- Thế nào, ai vậy? - Mathilde vừa nói vừa chùi má.

Zofia bước về phía tủ quần áo và kéo thật mạnh cánh cửa tủ. Cô xỏ chiếc áo khoác, với lấy chùm chìa khóa để trên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa ra vào, quay người lại nói với bà Reine và Mathilde rằng cô rất vui khi thấy hai người họ

ngồi với nhau rồi rời khỏi phòng. Trên bàn bếp có đầy đủ mọi thứ để chuẩn bị cho bữa tối. Cô có việc bận nên sẽ về muộn. Cô cố tình nghiêng người chào họ rồi biến mất. Mathilde và bà Reine còn nghe một tiếng “xin chào” lạnh như băng từ dưới cầu thang vọng lên, ngay trước khi cánh cửa chính đóng sập lại. Tiếng động cơ xe Ford mất hút sau đó một vài giây. Mathilde nhìn bà Reine và không giấu nổi nụ cười còn đọng trên khóe môi.

- Bác có nghĩ là chị ấy tự ái không?

- Cháu chưa bao giờ nhận được hoa súng, phải không?

Bà Reine đưa tay chùi khóe mắt.

Zofia lái xe rất dứt khoát. Cô bật radio và lâu lâu.

- Thế ra anh ta coi mình là một con ếch.

Tối ngã tư của Đại lộ số 3, cô giận dữ đánh tay lái, bất ngờ nhấn còi xe. Qua lớp kính phía trước xe, một người đi bộ có cử chỉ không mấy lịch sự ra hiệu vẫn còn chưa hết đèn đỏ. Zofia thò đầu ra cửa sổ và hét lên với ông ta:

- Xin lỗi, loài ếch bị mù màu mà lại!

Cô lái xe như điên về phía bên cạnh.

- Một việc đột xuất tai hại, nha nha nha, anh ta tự cho mình là ai mới được chứ!

Khi Zofia đến bến cảng số 80, người gác cảng từ trong phòng trực đi ra. Manca nhấn anh muốn gặp cô ngay lập tức. Cô nhìn đồng hồ rồi rào bước về phía phòng dành cho các đốc công. Vừa bước vào phòng, nhìn nét mặt của Manca cô biết ngay đã xảy ra tai nạn: anh xác nhận với cô một thợ bốc vác cảng tên Gomez đã bị ngã. Rất có khả

năng chiếc thang bị hỏng là nguyên nhân dẫn đến tai nạn của ông ta. Lớp rơm mỏng rải trên sàn khoang tàu hầu như không đỡ được chút gì cho cú sốc, ông đã được đưa đến bệnh viện trong tình trạng nguy kịch. Những nguyên nhân dẫn đến tai nạn đã gây ra một làn sóng phẫn nộ trong các đồng nghiệp của ông ta. Tai nạn không xảy ra trong phiên trực của Zofia song không phải vì thế mà cô cảm thấy không có trách nhiệm đối với việc này. Kể từ lúc xảy ra chuyện không may, bầu không khí càng lúc càng trở nên căng thẳng và những tin đồn về một cuộc đình công đã bắt đầu được truyền đi giữa các bến từ số 96 đến số 80. Để trấn an mọi người, Manca đã hứa sẽ giữ con tàu lại bến. Nếu như kết quả điều tra xác nhận những gì mọi người nghi ngờ thì giới nghiệp đoàn sẽ đảm nhận vai trò của bên nguyên để theo kiện chủ tàu. Trong thời gian chờ đợi, để thảo luận xem một cuộc đình công vào lúc này liệu có chính đáng hay không, Manca đã mời ba người đứng đầu Liên đoàn Công nhân Bến cảng ngay tối nay. Về mặt nghiêm trọng, Manca viết vội địa chỉ nhà hàng lên mẫu giấy xé tạm từ cuốn sổ tay.

- Nếu cô có thể đến cùng chúng tôi thì tốt, tôi đã đặt chỗ lúc chín giờ.

Anh đưa tờ giấy cho Zofia, cô chào tạm biệt anh.

Làn gió lạnh rít trên bến cảng quất vào hai má cô. Cô hít một hơi làn khí lạnh như băng rồi từ từ thở ra. Một con hải âu tới đậu lên sợi cáp neo đang kêu ken két vì bị kéo quá căng. Chú chim cúi đầu và nhìn chăm chăm vào Zofia.

- Cậu đấy à, Gabriel? - Cô rụt rè hỏi.

Con hải âu bay vút lên không trung và kêu một tiếng thật to.

- Không, không phải cậu rồi...

Vừa đi men theo bờ nước, cô vừa có một cảm giác trước nay chưa từng có, giống như một tấm voan buồn bã từ đầu đó vương vẩn trong đám bụi nước.

- Cháu không khỏe hả?

Giọng nói của ông Jules khiến cô giật nảy mình.

- Cháu không nghe thấy tiếng bác đi đến.

- Còn ta thì có đấy, - ông lão vừa nói vừa bước lại gần cô. - Cháu làm gì ở đây vào giờ này thế, có phải phiên trực của cháu đâu!

- Cháu đến để ngắm nghĩ về một ngày cứ liên tục xảy ra nhiều chuyện trực trực.

- Nếu vậy thì đừng có tin vào vẻ bề ngoài, cháu biết thừa là vẻ bề ngoài thường rất dễ gây nhầm lẫn mà.

Zofia nhún vai và ngồi xuống bậc đầu tiên của cầu thang đá dẫn xuống bờ nước. Ông Jules cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

- Chân bác không đau ă? - Cô hỏi.

- Cháu đừng để ý đến cái chân của ta có được không! Nào, có chuyện gì không hay thế?

- Cháu nghĩ là cháu mệt quá thôi.

- Cháu có bao giờ mệt đâu... nói cho ta nghe đi nào!

- Cháu chẳng biết mình bị làm sao nữa, bác Jules ạ... cháu cảm thấy hơi nản...

- Vậy là phải rồi!

- Tại sao bác lại nói thế?

- Chẳng có gì cả, ta chỉ nói vu vơ thế thôi! Thế cái cảm giác buồn chán này từ đâu mà ra thế?

- Cháu chẳng biết nữa.

- Chẳng ai nhìn thấy nỗi buồn đến như thế nào bao giờ, nó tự dung xuất hiện và rồi một buổi sáng nó lại ra đi, chẳng ai biết bằng cách nào.

Ông tìm cách đứng dậy, cô đưa tay ra để ông vịn vào làm điểm tựa. Ông nhăn mặt khi đứng lên.

- Bây giờ là bảy giờ mười lăm phút... ta nghĩ là cháu phải đi thôi.

- Sao bác lại nói thế?

- Đừng có hỏi ta câu đó nữa! Cứ cho là vì đã muộn rồi đi. Chúc cháu một buổi tối vui vẻ, Zofia.

Ông bước đi mà không hề khập khiễng. Trước khi chui vào mái vòm của mình, ông quay lại hỏi cô:

- Thế nỗi buồn của cháu là tóc vàng hay tóc đen?

Rồi ông Jules biến mất trong bóng tối, để lại một mình cô trên bãi đậu xe.

Mấy vòng đầu chiếc chìa khóa cứ xoay mà chẳng mang lại kết quả gì: những đèn pha của chiếc Ford chỉ vừa đủ soi sáng phần mũi tàu đối diện. Tiếng máy khởi động chỉ to gần bằng tiếng khoai tây nghiền bằng tay. Cô bước ra khỏi xe, sập thật mạnh cánh cửa rồi tiến về phía trạm gác.

- Khỉ thật! - Cô vừa nói vừa dựng cổ áo lên.

Mười lăm phút sau, một chiếc taxi thả cô xuống chân tòa nhà Trung tâm Embarcadero. Zofia chạy lên những cầu

thang cuốn dẫn tới sân trong của khu khách sạn. Ở đó, cô vào thang máy đi thẳng một mạch lên tầng cao nhất.

Quầy bar với tầm nhìn toàn cảnh đang chậm rãi quay tròn quanh trục. Cứ như vậy chỉ trong nửa tiếng đồng hồ, người ta có thể chiêm ngưỡng đảo Alcatraz phía Đông, bãi vịnh Bridge phía Nam, những thành lũy tài chính và những tòa tháp cao ngất của chúng ở phía Tây. Ánh mắt của Zofia cũng có thể bắt gặp cây cầu Golden Gate khổng lồ nối liền hai dải đất xanh rờn từ Presidio đến những mớim đá phủ đầy cây bạc hà mọc nhô trên Sausalito... với điều kiện cô phải được ngồi đối diện với cửa kính, nhưng Lucas đã ngồi yên vị ở chỗ đó từ lúc nào...

Hắn gấp tấm danh mục rượu cocktail rồi búng ngón tay gọi người phục vụ. Zofia cúi đầu xuống. Lucas nhở ra lòng bàn tay cái hạt mà hắn đang dùng lưỡi xoay vờn.

- Giá cả ở đây đắt một cách vô lý, song phải thừa nhận rằng tầm nhìn ở đây thật tuyệt vời, - hắn vừa nói vừa nhét một quả ô-liu nữa vào miệng.

- Phải, anh nói đúng, cảnh quan ở đây khá đẹp, - Zofia nói. - Thậm chí hình như tôi còn thấy lấp ló một góc Golden Gate trong dải kính nhỏ xíu trước mặt tôi. Trừ khi đó là bóng phản chiếu của cánh cửa phòng vệ sinh, vì nó cũng có màu đỏ mà.

Lucas thè lưỡi ra và cố dùng mắt nhìn vào đầu lưỡi khiến đôi mắt hắn trở nên lác xệch, hắn nhón lấy cái hạt bóng nhẫy, thả nó xuống chiếc cốc nhỏ đựng bánh mì rồi kết luận:

- Dù sao đi nữa thì trời cũng tối rồi, phải không?

Người phục vụ run rẩy đặt lên bàn một ly martini, hai đĩa cua trộn rồi vội vã bỏ đi.

- Anh có thấy anh ta hơi căng thẳng quá không? - Zofia hỏi.

Lucas đã phải chờ cái bàn này khoảng mười phút và đã mắng mỏ chàng trai trẻ.

- Tin tôi đi, với giá cả ở đây, cô có quyền được đòi hỏi!

- Chắc chắn anh phải có một tấm thẻ tín dụng mạ vàng? - Zofia đập lại.

- Hoàn toàn đúng! Sao cô biết vậy? - Lucas hỏi, vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

- Những tấm thẻ ấy thường làm cho chủ nhân của chúng trở nên lỗ mãng... Hãy tin tôi, số tiền thanh toán thường chẳng liên quan gì đến mức lương của những người làm việc ở đây.

- Đó cũng là một quan điểm, - Lucas vừa nói vừa nhai tóp tép quả ô-liu thứ n.

Kể từ lúc đó, hắn liên tục yêu cầu lúc thì thêm hạt hạnh nhân... thêm một ly rượu nữa... khi thì một chiếc khăn sạch... hắn cố gắng thốt ra một vài lời cảm ơn nghèn nghẹt dường như có thể khiến cổ họng hắn bốc cháy. Zofia lo lắng vì hắn có vẻ không được khỏe, hắn liền bật một tràng cười giòn giã. Tất cả mọi thứ đều đang tốt đẹp như không thể nào hơn được nữa, hắn cảm thấy thực sự hạnh phúc vì đã gặp được cô. Sau khi nhai thêm mười bảy quả ô-liu nữa, hắn thanh toán tiền mà không để lại xu tiền boa nào cho người phục vụ. Trước khi ra khỏi nhà hàng, Zofia kín đáo nhét một tờ năm đô la vào tay người phục vụ vừa

mới lái xe tới cho Lucas.

- Tôi đưa cô về chứ? - Hấn nói.

- Không, cảm ơn anh, tôi sẽ gọi ta-xi.

Bằng một cái khoát tay điều bộ, Lucas mở cánh cửa dành cho người ngồi phía trên.

- Cô lên xe, tôi đưa cô đi.

Chiếc xe mui trần lao vút đi. Lucas khiến động cơ xe kêu vù vù, nhét chiếc đĩa vào máy nghe nhạc lắp trên xe. Nở một nụ cười rộng tới mang tai, hấn rút một chiếc thẻ tín dụng Platinum ra khỏi túi áo kẹp giữa ngón cái và ngón trỏ mà ve vẩy.

- Cô nên thừa nhận rằng chúng không phải chỉ toàn nhược điểm.

Zofia chăm chú nhìn hấn một vài giây. Nhanh như chớp, cô rút tấm thẻ nhựa màu vàng đang kẹp giữa hai đầu ngón tay hấn và ném qua cửa sổ.

- Hình như người ta còn có thể làm lại chúng chỉ trong vòng hai mươi tư giờ! - Cô nói.

Chiếc xe rít lên trong tiếng lốp xe miết trên mặt đường, Lucas phá lên cười.

- Khiếu hài hước đúng là một chất gây nghiện ở đàn bà!

Khi chiếc xe đậu ghé trước bến chờ ta-xi, Zofia quay chìa trong ổ điện để cắt đứt tiếng ồn điếc tai của động cơ. Cô bước xuống và nhẹ nhàng đóng cửa xe lại.

- Cô có chắc là không muốn tôi đưa về tận nhà không? - Lucas hỏi.

- Cảm ơn anh, nhưng tôi có hẹn rồi. Tuy nhiên, tôi có một việc nhỏ muốn nhờ anh giúp đỡ.

- Cô muốn gì cũng được!

Zofia cúi người qua cửa sổ của Lucas.

- Anh có thể chờ đến khi tôi đi khuất chỗ rồi hẵng để cho *chiếc máy cắt cỏ siêu hạng* của anh khởi động có được không?

Cô lùi lại một bước, hần chup lấy cổ tay cô.

- Tôi đã có một khoảnh khắc tuyệt đỉnh, - Lucas nói.

Hần đề nghị cô chấp nhận dời bữa ăn tối bị lỡ vào một lần khác. Những thời khắc đầu tiên của một buổi gặp gỡ bao giờ cũng căng thẳng và khó khăn đối với hần, vì hần vốn là người nhút nhát. Cô cần phải cho cả hai thêm cơ hội để tìm hiểu về nhau rõ hơn. Zofia băn khoăn không biết nên định nghĩa thế nào về sự nhút nhát.

- Không thể đánh giá con người chỉ qua ấn tượng ban đầu được, cô công nhận không?

Có một chút gì đó rất quyến rũ trong giọng nói của hần... Cô nhận lời ăn trưa, chỉ thế thôi! Rồi cô quay gót và tiến về phía chiếc ta-xi đỗ nơi đầu bến. Chiếc V12 của Lucas đã bắt đầu rền máy sau lưng cô.

*

* *

Chiếc ta-xi ghé vào dọc vỉa hè. Dàn chuông gác nhà thờ Grace rung lên hồi thứ chín. Zofia bước vào nhà hàng Simbad, cô đến đúng giờ hẹn. Cô gấp thực đơn lại, đưa trả cho cô phục vụ rồi uống một ngụm nước, quyết định đi thẳng vào trọng tâm vấn đề đã khiến cô đến ngồi bên chiếc

bàn này. Cô phải thuyết phục những người đứng đầu nghiệp đoàn để dập tắt phong trào đình công ở khu cảng.

- Cho dù các anh có ủng hộ họ thì công nhân của các anh cũng chẳng thể nào chịu được quá một tuần không có lương. Nếu hoạt động ngưng trệ thì hàng hóa chỉ còn nước đổ bộ vào phía bên kia vịnh. Các anh sẽ giết chết họ mất thôi, - cô nói bằng giọng chắc chắn.

Hoạt động thương mại ở đây bị cạnh tranh quyết liệt bởi Oakland, khu cảng đối thủ nằm ngay cạnh đó. Một đợt đình công mới rất dễ dẫn đến sự bỏ đi của các doanh nghiệp vận tải. Sự thềm thuồng của các nhà tài phiệt từ mười năm nay dòm ngó những mảnh đất đẹp nhất thành phố đã được đẩy lên đến đỉnh điểm, chẳng cần phải chơi trò Cô bé quàng khăn đỏ với những mùi thơm của cuộc đình công từ giỏ bốc lên.

- Chuyện này đã xảy ra ở New York và Baltimore, nó cũng có thể xảy đến với chúng ta ở đây, - cô nói tiếp, vô cùng tin tưởng vào lý do mình đưa ra.

Mà nếu các cảng thương mại phải đóng cửa thì hậu quả sẽ không chỉ nghiêm trọng đối với đời sống của các công nhân cảng. Chẳng mấy chốc, những đoàn xe tải ngày đêm nối đuôi nhau qua cầu sẽ làm tắc nghẽn các lối vào bán đảo. Những người đi làm sẽ phải ra khỏi nhà sớm hơn và sẽ trở về nhà muộn hơn nữa. Chả cần đến sáu tháng, rất nhiều người trong số họ sẽ chán nản mà bỏ về phía Nam.

- Cô không nghĩ là cô đang ấn nút chai hơi sâu quá hả? - Một trong những người đàn ông hỏi. - Đây chỉ là việc

thương lượng lại tiền bồi thường rủi ro thôi mà! Hơn nữa tôi nghĩ các đồng nghiệp bên Oakland cũng sẽ ủng hộ chúng tôi.

- Đó chính là cái mà người ta vẫn gọi là lý thuyết bướm bướm vẫy cánh, - Zofia nhấn mạnh và xé một mẩu khăn trải bàn bằng giấy.

- Bướm bướm thì có liên quan gì tới chuyện này? - Manca hỏi.

Người đàn ông mặc bộ com-lê đen ngồi phía sau quay người lại để xen vào câu chuyện của họ. Máu trong người Zofia như đông lại vì cô nhận ra đó là Lucas.

- Đây là một nguyên tắc địa vật lý cho rằng sự vận động vẫy cánh của một chú bướm ở châu Á khiến cho không khí chuyển động gây tương tác có thể tạo thành một cơn lốc tàn phá các bờ biển ở Florida.

Các đại diện nghiệp đoàn lần lượt nhìn nhau, ngơ ngác và chẳng nói năng gì. Manca nhúng khúc bánh mì vào sốt mayonnaise và khịt mũi trước khi lên tiếng:

- Chẳng thà làm một lũ ngốc ở Việt Nam, có thể tận dụng cơ hội để đốt rụi sâu bọ, chí ít ra cũng không đến nỗi chẳng được việc gì!

Lucas gật đầu chào Zofia và quay lại với cô nhà báo đang phỏng vấn hẩn ở bàn bên cạnh. Khuôn mặt Zofia đỏ lựng như gấc. Một trong số ba người đứng đầu nghiệp đoàn hỏi cô có phải bị dị ứng với đồ biển hay không, nhưng cô chưa hề đụng tới chút thức ăn nào. Cô cảm thấy hơi buồn nôn, cô thanh minh, và đề nghị họ chia nhau ăn giúp cô đĩa thức ăn. Cô xin họ hãy suy nghĩ kỹ trước khi

mắc phải một sai lầm vô phương cứu chữa, rồi cô xin lỗi: cô thật sự cảm thấy không được khỏe.

Ai nấy đều đứng lên khi cô rời khỏi bàn. Khi đi ngang, cô cúi người về phía người phụ nữ và nhìn chăm chăm vào mặt cô ta. Ngạc nhiên, cô ta hơi lùi người lại, thiếu chút nữa thì ngã ngựa ra đằng sau. Zofia nở một nụ cười gượng ép với cô ta.

- Chắc anh ta phải thích cô ghê lắm thì mới chịu nhường cho cô vị trí nhìn ra cửa sổ! Mà phải rồi, tóc cô màu vàng mà! Chúc một buổi tối vui vẻ... công việc mà... chúc cả hai người!

Cô quả quyết bước về phía quầy gửi áo khoác, Lucas vội vã đuổi theo, tóm lấy cánh tay cô và kéo cô quay lại.

- Cô làm sao thế?

- Công việc, anh không biết đánh vần hay sao? Cờ... ông... công, vờ... iếc... iếc... nặng... việc! Chẳng có chút riêng tư nào trong đó! Ấy vậy mà chỉ cần có một tí thôi thì người ta cũng có thể làm cho nó thành có đấy!

- Đó là một nhà báo!

- Phải, tôi cũng là nhà báo: Chủ nhật hàng tuần, tôi chép lại những gì ghi trong sổ tay hàng ngày vào nhật ký riêng của tôi.

- Nhưng Amy là một nhà báo thực thụ!

- Và chính phủ đạo này có vẻ rất bận rộn vì phải hợp hành với Amy!

- Hoàn toàn đúng, mà cô đừng có nói ầm lên như thế, cô sẽ làm tôi bị lộ vở bọc mất thôi!

- Vở bọc cái tờ tạp chí của cô ta chứ gì? Anh nhớ mời

cô ta món tráng miệng đấy, tôi thấy trong thực đơn có món chưa tới sáu đô-la đâu!

- Tôi đang nói đến cái vỏ bọc cho công tác của tôi cơ mà, trời ạ!

- Đây quả đúng là một tin tốt lành! Sau này, khi tôi đã trở thành bà, tôi sẽ kể cho các cháu của tôi nghe rằng có một buổi tối tôi đã ngồi nhấm nháp rượu khai vị với James Bond! Khi nào về hưu, chắc anh cũng có quyền được tiết lộ bí mật quốc gia chứ, phải không?

- Thôi, đủ rồi đấy! Theo như tôi thấy, cô cũng có ăn cơm với ba cô bạn gái thời đi học đâu!

- Thú vị, anh quả là một con người thú vị, Lucas ạ, mà ngay cả vị khách mời của anh cũng vậy, - cô nói. - Cái đầu tuyệt đẹp của cô ta cắm trên cái cổ chim trông mới duyên dáng làm sao. Cô ta thật may mắn: chỉ bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa thôi cô ta sẽ nhận được một cái lồng tuyệt vời kết bằng vỏ liều.

- Câu này chắc chắn muốn ám chỉ điều gì đây! Cô không thích bó hoa súng của tôi phải không?

- Ngược lại là đằng khác! Tôi còn cảm thấy hãnh diện vì anh đã không gửi tới cho tôi một cái bể cá kèm theo một cái thang nhỏ để trèo vào! Thôi, anh quay lại đi, cô nàng của anh có vẻ bứt rứt rồi đấy! Thật đáng sợ nếu một người phụ nữ cảm thấy chán khi ngồi cùng bàn với một người đàn ông, tin tôi đi, tôi luôn biết rất rõ những điều tôi nói.

Zofia quay gót, cánh cửa nhà hàng khép lại sau lưng cô. Lucas nhún vai, liếc nhanh về phía bàn nơi Zofia vừa rời khỏi rồi quay trở lại với người khách của hắn.

- Ai vậy? - Cô nhà báo hỏi về sốt ruột.

- Một người bạn.

- Có lẽ tôi đang nhúng mũi vào một chuyện chẳng liên quan gì đến mình, nhưng cô ấy trông chẳng có vẻ gì giống một người bạn của anh cả.

- Đúng vậy, cô đang can thiệp vào chuyện không liên quan gì tới cô!

Suốt bữa tối, Lucas không ngớt lời ca ngợi công lao của cấp trên mình. Hắn giải thích rằng không phải như mọi người thường nghĩ, chính nhờ có Ed Heurt mà công ty mới có được những thành tựu lớn lao như ngày hôm nay. Vì sự chung thủy quá mức đối với người hùn vốn và đức tính khiêm tốn hiếm có nên ông phó chủ tịch đã bằng lòng đứng ở vị trí thứ hai, vì Ed Heurt chỉ quan tâm tới lý tưởng. Mặc dù vậy, trong hai cái đầu thì chính ông ta và chỉ có ông ta mới thực sự có trọng lượng! Cô phóng viên gõ lia lịa một cách thuần thục lên bàn phím chiếc máy tính xách tay. Lucas vờ vĩnh yêu cầu cô đừng kể lại trong bài báo những nhận xét mà hắn đã tâm sự thân tình với cô và hoàn toàn chỉ vì đôi mắt xanh tuyệt đẹp của cô đã chinh phục hắn. Hắn cúi thấp người rót thêm cho cô một ly rượu vang, cô khuyến khích hắn tiếp tục tiết lộ những bí mật nội các, tất nhiên là chỉ với tư cách bạn bè. Hắn phá lên cười và nói thêm rằng hắn vẫn còn chưa say đến mức kể hết mọi chuyện ra. Vừa đưa tay chỉnh lại dây áo lót lụa trên vai, Amy vừa hỏi điều gì mới có thể khiến cho hắn say mềm.

*

* *

Zofia sỏi bước trên những bậc thềm. Trời đã tối muộn nhưng cửa nhà bà Reine vẫn còn hé mở, Zofia dùng ngón tay đẩy nhẹ. Trên thềm chẳng có cuốn album hay chiếc cốc đựng bánh nào, nhưng bà Sheridan vẫn đang ngồi trong ghế bành chờ cô. Zofia bước vào.

- Anh chàng đó làm cháu xiêu lòng phải không?

- Ai cơ ạ?

- Đừng có làm vẻ ngốc nghếch, cái anh chàng gửi hoa súng mà cháu đã đi cùng cả buổi tối chứ còn ai!

- Cháu chỉ uống với anh ta có một cốc nước thôi. Sao hả bác?

- Bác thấy không thích anh ta, có thể thôi!

- Cháu cam đoan với bác, cháu cũng không. Anh ta tệ lắm.

- Bác nói không sai mà, cháu có cảm tình với anh ta.

-Ồ không! Anh ta thô lỗ, hợm hĩnh, nhằm chán đến phát ngáy lên được!

- Chúa ơi, cô bé đã yêu mất rồi! - Bà Reine giơ hai cánh tay lên trời và thốt lên.

- Không hề có chuyện đó! Đó là một con người đang gặp trục trặc với chính bản thân mà cháu muốn giúp đỡ.

- Vậy thì còn tệ hơn bác tưởng! - Bà Reine nói và lại giơ hai cánh tay lên trời.

- Thôi nào bác!

- Đừng có nói to như thế, cháu đánh thức Mathilde

bây giờ.

- Dù sao thì nữa thì chính bác mới là người suốt ngày bảo cháu phải tìm cho mình một người nào đó trong cuộc sống.

- Điều này, cháu gái ạ, bất cứ một bà mẹ Do thái nào cũng nói với con cái của mình... chừng nào chúng còn độc thân. Nhưng ngay khi chúng dẫn một ai đó về nhà, thì lập tức họ vẫn sẽ hát bài đó, có điều lời lẽ sẽ bị đảo ngược lại thôi.

- Nhưng bác Reine ơi, bác có phải là người Do thái đâu!

- Thì đã sao?

Bà Reine đứng dậy và lấy trong tủ chiếc khay nhỏ; bà mở chiếc hộp kim loại ra và lấy ba chiếc bánh quy để vào trong chiếc cốc bạc. Bà ra lệnh cho Zofia phải nhấm nháp ít nhất là một cái, và không được tranh cãi gì, bà đã phải ngồi chờ cô suốt cả buổi tối như vậy là cũng đủ khổ lắm rồi!

- Ngồi xuống đây và kể hết cho bác nghe đi nào! - Bà Reine vừa nói vừa ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành.

Bà nghe Zofia nói một mạch không ngắt lời, cố tìm hiểu ý đồ của người đàn ông đã nhiều lần tìm cách gặp cô. Bà nhìn Zofia chăm chăm dò hỏi và chỉ phá vỡ sự im lặng mà bà đã tạo ra để bảo cô đưa cho bà thêm một cái bánh nữa. Thường thì bà chỉ ăn bánh vào sau mỗi bữa ăn, nhưng với hoàn cảnh hiện giờ thì bà rất cần một chút đường chuyển hóa nhanh.

- Tả kĩ hơn về anh ta cho bác nghe đi nào, - Reine yêu cầu và cắn một miếng bánh giòn xốp.

Zofia rất thích thú trước thái độ của bà chủ nhà. Trời đã về khuya, cô hoàn toàn có thể kết thúc cuộc nói chuyện và xin phép đi nghỉ, nhưng để tận hưởng những khoảnh khắc quý giá này, sự vuốt ve của một giọng nói còn quyến rũ hơn nhiều so với sự mon trôn của một bàn tay. Vừa thành thật trả lời các câu hỏi của bà, cô vừa cảm thấy ngạc nhiên vì không thể tìm nổi bất cứ ưu điểm nào, dù là nhỏ nhất ở người đàn ông đã cùng cô chia sẻ buổi tối, có lẽ chỉ trừ tư duy logic là đức tính nổi bật của con người anh ta.

Bà Reine dịu dàng gõ tay lên đầu gối Zofia.

- Việc cháu gặp anh ta chắc chắn không phải là một sự tình cờ! Cháu đang gặp nguy hiểm mà cháu lại hoàn toàn không biết gì!

Bà chợt nhận ra chủ ý của bà đã hoàn toàn không hề khiến Zofia để tâm; bà tựa người thật sâu vào lòng chiếc ghế bành.

- Anh ta đã đi guốc trong bụng cháu rồi, anh ta sẽ còn tiến sâu vào tận trái tim cháu. Anh ta sẽ gặt hái được những xúc cảm mà cháu đã cẩn trọng gieo trồng bấy lâu nay. Rồi anh ta sẽ khiến cháu tràn trề hy vọng. Chính phục tình yêu là một trong những cuộc chinh phạt ích kỷ nhất.

- Bác Reine, cháu thật sự tin rằng bác đã quá lạc đề mất rồi!

- Không, chính cháu mới là người đang lạc quá xa. Bác biết cháu sẽ cho bác là một bà già lẫn lẩn, nhưng rồi cháu sẽ thấy bác nói đúng. Từng ngày, từng giờ, cháu sẽ tự trấn an mình về khả năng kháng cự của bản thân, về những cử chỉ, về sự tránh né của mình, nhưng rồi ước muốn được

gặp anh ta sẽ mạnh dần lên như một loại thuốc gây nghiện. Vì vậy, đừng có tự đánh lừa bản thân, đó là tất cả những gì bác yêu cầu cháu. Anh ta sẽ khiến cháu say đến mất hồn, và rồi sẽ chẳng gì có thể giúp cháu thoát khỏi sự thèm muốn. Cả lý trí lẫn thời gian rồi sẽ trở thành kẻ thù của cháu. Chỉ cần ý nghĩ muốn gặp anh ta kết hợp với trí tưởng tượng của cháu, nó sẽ khiến cháu chinh phục được cả nỗi sợ hãi lớn nhất: sự buông xuôi... của anh ta, và của cả cháu nữa. Đó chính là sự lựa chọn tệ nhất mà ta buộc phải đối đầu trong cuộc sống.

- Sao bác lại nói với cháu tất cả những điều này, bác Reine?

Bà Reine trầm ngâm nhìn vào gáy một cuốn album để trong tủ sách. Một vài dòng hồi tưởng thoáng hiện lên trong mắt bà.

- Bởi vì cuộc sống đã ở sau lưng bác rồi! Vì vậy, hoặc cháu đừng làm gì, hoặc cháu phải làm tất cả cả những gì có thể! Đừng gian dối, đừng vờ vĩnh, và nhất là đừng thỏa hiệp gì cả!

Zofia vâng vâng những sợi diềm len của tấm thảm giữa các ngón tay. Bà Reine nhìn cô âu yếm và vuốt mái tóc cô.

- Thôi, đừng có ngần ngại như vậy nữa, hình như đôi khi những câu chuyện tình cũng kết thúc tốt đẹp! Nào, nói chuyện như vậy đã là quá đủ rồi, thậm chí bác còn chẳng dám nhìn xem mấy giờ rồi nữa.

Zofia nhẹ nhàng khép cửa lại và leo lên phòng mình. Mathilde vẫn đang say giấc ngủ.

*

*

*

Hai ly Margarita khẽ chạm vào nhau làm ngân lên một tiếng pha lê. Ngồi lún sâu người trong ghế tràng kỷ của phòng khách sạn, Lucas tự mãn khoe rằng mình pha loại cocktail này ngon hơn ai hết. Amy nâng ly lên miệng và nháy mắt tỏ ý tán thưởng. Bằng một giọng nói êm ái kinh khủng, hần thú nhận rằng mình đang ghen với những hạt muối được đọng lại trên khóe môi cô. Cô cắn vỡ những hạt muối giữa hai hàm răng và dùng lưỡi đùa với chúng, lưỡi Lucas lướt nhẹ trên môi Amy trước khi tiến xa hơn, xa hơn nữa.

*

*

*

Zofia không bật đèn lên. Cô băng qua phòng trong bóng tối để tiến đến bên cửa sổ và nhẹ nhàng nâng cửa lên. Cô ngồi lên bệ cửa sổ và nhìn biển vỗ sóng vào bờ. Cô hít đầy phổi làn hơi sương mà gió biển thổi lên thành phố và nhìn lên bầu trời, trầm ngâm. Trên trời tuyệt nhiên không một bóng sao.

... Trời đã tối, rồi trời lại sáng...

Ngày thứ ba

Hắn muốn kéo tấm ga trải giường phủ lên người nhưng bàn tay hắn quờ quạng mãi mà chẳng thấy gì. Hắn mở một mắt và lấy tay xoa lớp râu chớm mọc. Lucas ngửi thấy mùi hơi thở của mình và tự nhủ rằng thuốc lá và rượu quả thật chẳng hề nên đi chung với nhau. Đồng hồ trên chiếc radio báo thức chỉ sáu giờ hai mươi một phút. Bên cạnh hắn, chiếc gối co rúm nằm chỏng chơ. Hắn nhồm đậy và đi về phía phòng khách nhỏ, người trần như nhộng. Amy, cuộn tròn quanh mình là tấm ga phủ giường, đang nhai rau rầu một quả táo đỏ vừa nhón được từ giỏ đựng hoa quả.

- Em làm anh thức giấc hả? - Cô hỏi.

- Gián tiếp thôi! Ở đây có cà phê không nhỉ?

- Em đã tự cho phép mình gọi phục vụ mang lên tận phòng rồi, em tắm qua rồi sẽ đi ngay đây.

- Nếu em không ngại, - Lucas đáp, - thì anh muốn em về nhà tắm có được không, anh bị muộn lắm rồi!

Amy đứng lặng người. Cô lập tức đi về phía phòng ngủ và thu nhặt đồ đạc của mình vứt rải rác trên sàn. Cô vội vã mặc quần áo, vớ lấy đôi giày cao gót và đi thẳng ra hành lang qua cửa ngách. Lucas từ buồng tắm thò đầu ra hỏi:

- Em không uống cà phê nữa hả?

- Không, cà phê em cũng sẽ để về nhà uống luôn, xin cảm ơn vì quá táo!

- Không có gì, em có muốn lấy thêm một quả nữa không?

- Không, thế là đủ lắm rồi, em đã hài lòng lắm, xin chúc anh một ngày tốt lành.

Cô kéo sợi xích an toàn và xoay nắm đấm cửa. Lucas bước lại gần:

- Anh có thể hỏi em thêm một câu nữa được không?

- Em nghe đây!

- Em thích loại hoa nào nhất?

- Lucas, anh quả là một người có nhiều gu, nhưng chủ yếu toàn những thứ gu kém thẩm mỹ! Đôi tay anh quả là khéo léo, đúng là em đã có một đêm tuyệt vời với anh, song tốt nhất ta nên dừng lại ở đây!

Khi ra đến ngoài, cô đụng ngay phải anh chàng phục vụ tầng đang bê chiếc khay đựng đồ ăn sáng tới. Lucas nhìn Amy.

- Em có chắc em không muốn uống cà phê không, họ mang tới rồi đây này.

- Chắc chắn!

- Giúp anh đi nào, hãy nói anh biết về chuyện hoa!

Amy hít một hơi thật sâu, rõ ràng cô đã chán ngấy.

- Chẳng ai hỏi những điều như vậy đối với người mình đang quan tâm cả, thế thì còn gì là thú vị nữa, chẳng lẽ từng này tuổi rồi mà anh không biết điều đó hay sao?

- Tất nhiên là anh biết chứ, - Lucas đáp bằng giọng của một đứa trẻ đang hờn dỗi, - nhưng em đâu phải là người anh đang quan tâm!

Amy quay gót, thiếu chút nữa thì va phải anh chàng phục vụ vẫn đang đứng chờ trước cửa phòng. Hai anh chàng đứng sững để nghe tiếng Amy hét lên từ cuối hành lang: "Hoa xương rồng, nếu anh thích thì cứ ngồi thẳng lên đó mà xem!" Căm lặng, họ đưa mắt dõi theo bóng cô. Một tiếng chuông khê vang lên: thang máy đã tới. Trước khi cửa thang máy khép lại, Amy nói thêm: "Một chi tiết nữa, Lucas ạ, anh vẫn còn đang trần truồng đấy!"

*

* *

- Chị đã không chợp mắt suốt cả đêm.

- Chị vẫn thường ngủ rất ít...

- Zofia, chị đang lo nghĩ chuyện gì vậy?

- Chẳng có gì đâu!

- Một người bạn luôn biết nghe cả những điều mà người kia không nói ra.

- Chị có nhiều việc quá, Mathilde ạ, chị chẳng biết nên bắt đầu từ đâu nữa. Chị sợ mình bị quá tải, sợ không đáp ứng được những gì mọi người mong đợi ở chị.

- Đây đúng là lần đầu tiên em thấy chị mất tự tin.

- Nếu vậy thì có lẽ chị em mình đúng là đang trở thành những người bạn thực thụ của nhau.

Zofia tiến về phía góc bếp. Cô bước lại sau bức tường lũng và đổ đầy nước vào chiếc ấm đun siêu tốc. Từ giường của mình kê trong phòng khách, Mathilde có thể nhìn thấy mặt trời mọc trên vịnh, dưới lớp mưa phùn lâm thâm buổi ban mai. Những đám mây buồn bã che lấp bầu trời.

- Em căm ghét tháng Mười, - Mathilde nói.

- Nó làm gì em?

- Đó là tháng kết liễu mùa hè. Vào mùa thu mọi thứ đều dè sẻn: ngày ngắn đi, mặt trời chẳng mấy khi xuất hiện, cái lạnh mãi chẳng tới, mình cứ phải nhìn những chiếc áo len mà chẳng thể nào mặc vào được. Mùa thu đúng là một mùa lười biếng đáng nguyên rủa, chỉ toàn ẩm ướt, hết mưa rồi lại đến mưa.

- Chị tưởng chị mới là người ngủ không ngon chứ nhỉ!

Chiếc ấm đun nước bắt đầu sôi sùng sục. Tiếng lầy bật tách lên cắt đứt tiếng sôi của nước. Zofia mở nắp chiếc hộp sắt, lấy ra một gói trà Earl Grey, đổ nước sôi vào một chiếc tách thật to và thả gói trà vào cho ngấm. Cô bày bữa sáng của Mathilde lên khay, nhặt tờ báo mà bà Reine đã nhét qua khe cửa như thường lệ vào buổi sáng rồi mang tới đưa cho bạn. Cô giúp bạn ngồi dậy, xếp gối lại cho gọn gàng rồi quay về phòng mình. Mathilde đẩy cánh cửa sổ lên. Làn không khí ẩm ướt cuối mùa lùa vào tận chân cô, đánh thức một nỗi đau nhoi nhói, cô nhăn mặt.

- Chị đã gặp lại cái gã gửi hoa sủng cho chị tối hôm qua! - Zofia hét lên từ trong phòng tắm.

- Chị và gã không rời nhau được nữa rồi! - Mathilde đáp lại bằng cách hét to không kém.

- Em cứ nói đùa! Đúng hơn là gã cũng đến ăn trong cùng một nhà hàng với chị.

- Gã đến với ai?

- Một cô gái tóc vàng.

- Trông thế nào?

- Tóc vàng!

- Còn gì nữa?

- Thì là kiểu hãy đuổi theo tôi đi, anh sẽ dễ dàng tóm được tôi thôi, gót giày của tôi cao lắm!

- Thế chị có nói chuyện với gã không?

- Vài câu thôi. Gã lúng búng bảo rằng cô ta là nhà báo và gã đã đồng ý để cô ta phỏng vấn.

Zofia đứng vào dưới vòi sen. Cô xoay những chiếc khóa vòi gi sét và gõ một cái thật mạnh vào cái vòi sen làm nó kêu khục khục: nước chảy dọc trên mặt và trên người cô. Mathilde mở tờ *San Francisco Chronicle*, một bức ảnh đã thu hút sự chú ý của cô.

- Gã ta không nói dối đâu! - Cô hét lên.

Zofia, vừa mới đổ rất nhiều dầu gội lên tóc, mở mắt ra. Cô cố gắng lấy mu bàn tay chùi bớt bọt xà phòng đang làm cô cay mắt nhưng chỉ khiến cho mắt càng bị xà phòng tràn vào.

- Chỉ có điều tóc cô ta màu hung... - Mathilde tiếp lời, - và trông cô ta cũng không đến nỗi tệ!

Tiếng nước từ vòi sen ngưng bật, Zofia lập tức hiện ra trong phòng khách. Cô quần một chiếc khăn tắm bông

dày quanh eo và mái tóc vẫn còn phủ đầy bột.

- Em vừa mới bảo gì cơ?

Mathilde ngẩng nhìn cô bạn gái.

- Chị có bộ ngực thật là đẹp!

- Đã là thánh thì tất nhiên phải đẹp, nếu không đã chẳng gọi là thánh⁽¹⁰⁾!

- Sáng nào em cũng tìm cách nói như vậy với bộ ngực của em khi đứng trước gương.

- Chính xác là em đang nói gì vậy, Mathilde?

- Em nói đến cặp tuyết lê của chị ấy! Em ước ao giá như mình có được bộ ngực đáng hãnh diện như vậy.

Zofia vội lấy hai tay che lên ngực.

- Em đang nói gì, trước đó cơ?

- Có lẽ là nói về cái vấn đề khiến chị phải chạy ngay ra khỏi buồng tắm mà chẳng kịp trang sạch người! - Cô vừa nói vừa vung vẩy tờ báo.

- Làm thế nào mà bài báo có thể được đăng ngay như vậy nhỉ?

- Máy ảnh kỹ thuật số và Internet! Chị trả lời phỏng vấn, chỉ vài giờ sau chị đã xuất hiện trên trang nhất của một tờ báo và ngày hôm sau người ta sẽ dùng chị để gói cá tươi ở cửa hàng!

Zofia đã định lấy tờ báo từ tay Mathilde nhưng cô gái giật lại.

10. Ở đây tác giả có sử dụng từ đồng âm: *seins* (bộ ngực) và *saints* (thánh) trong tiếng Pháp phát âm gần giống nhau, vì vậy hai cô gái đã hiểu nhầm câu nói của nhau.

- Đừng có đụng vào! Người chị ướt rượt kia kìa!

Mathilde bắt đầu đọc thật to những dòng đầu tiên của bài viết trải trên hai cột báo “SỰ THẬT VỀ BƯỚC THĂNG TIẾN CỦA TẬP ĐOÀN A&H”: đúng là một bài hết lời ca tụng Ed Heurt trong đó cô nhà báo dùng tới ba mươi dòng để tán dương sự nghiệp của con người mà không ai có thể phủ nhận được công lao to lớn đối với sự phát triển của nền kinh tế địa phương. Bài báo kết luận rằng cái công ty nhỏ bé trong những năm 1950, nay đã trở thành một tập đoàn khổng lồ, hoàn toàn dựa vào đôi vai của Ed Heurt.

Cuối cùng thì Zofia cũng giành được tờ báo và tự đọc nốt bài bình luận có kèm theo một tấm ảnh màu nhỏ. Bài báo được ký tên Amy Steven. Zofia gấp tờ báo lại và không thể giấu được một nụ cười.

- Tóc cô ta màu vàng! - Cô nói.

- Chị sẽ gặp lại gã ta chứ?

- Chị đã nhận lời ăn trưa.

- Khi nào?

- Thứ Ba.

- Thứ Ba mấy giờ?

Lucas sẽ ghé đón cô vào khoảng giữa trưa, Zofia đáp. Mathilde liền chỉ tay về phía cửa buồng tắm và gật đầu.

- Vậy là còn hai tiếng nữa chứ gì!

- Hôm nay là thứ Ba ư? - Zofia vừa hỏi vừa cuống quýt nhặt đồ đạc lên.

- Thì trên tờ báo ghi như vậy!

Zofia bước ra từ phòng thay quần áo chỉ sau đó vài

phút. Cô mặc một chiếc quần bò và một chiếc áo dệt len mũi thô, cô đến đứng trước mặt bạn, chờ đợi một lời khen ngợi. Mathilde liếc cô một thoáng rồi lại cúi mũi vào đọc tiếp.

- Có điều gì không ổn cơ chứ? Có phải màu sắc không hợp không? Hay tại cái quần này, phải không? - Zofia hỏi.

- Chúng ta sẽ nói chuyện tiếp khi nào chị đã xả tóc thật sạch, - Mathilde vừa đáp vừa lật qua những trang giới thiệu chương trình phát sóng truyền hình.

Zofia soi mình qua tấm gương để trên bệ lò sưởi. Cô cởi áo ra và quay người lại, khom người đi về phía phòng tắm.

- Đây đúng là lần đầu tiên em thấy chị quan tâm đến cách ăn mặc của mình... Chị cố thanh minh với em rằng chị không thích gã, rằng đó không phải là loại đàn ông dành cho chị, rằng gã quá "trầm trọng"... chỉ để thử xem chị sẽ nói những điều đó như thế nào thôi! - Mathilde nói thêm.

Có tiếng cào nhẹ vào cửa báo hiệu bà Reine chuẩn bị vào. Hai tay bà khệ nệ ôm một giỏ rau tươi và một hộp giấy được thắt nơ rất xinh xắn cho thấy bên trong chắc chắn là đồ ngọt.

- Xem ra thì thời tiết hôm nay đang lúng túng chẳng biết phải vận trang phục thế nào, - bà vừa nói vừa bày bánh ra.

- Chẳng phải chỉ có thời tiết thôi đâu bác ạ, - Mathilde hòa theo.

Bà Reine quay lại đúng lúc Zofia từ phòng tắm đi ra, lần này thì tóc xù bông lên. Cô cài nốt chiếc khuy quần cuối cùng và sửa lại dây giày thể thao.

- Cháu ra ngoài hả?

- Cháu có hẹn ăn trưa, - Zofia vừa trả lời vừa hôn nhẹ lên má bà.

- Bác sẽ ngồi lại với Mathilde vậy. Tất nhiên là nếu cô bé đồng ý! Thậm chí kể cả cô bé có thấy phiền thì cũng đành chịu thôi, vì bác mà ở một mình dưới nhà thì còn buồn hơn ấy chứ!

Một hồi còi xe réo lên giục giã từ ngoài phố. Mathilde nhòai người qua cửa sổ.

- Đúng hôm nay là thứ Ba rồi! - Mathilde nói.

- Anh ta đến hả? - Zofia hỏi, nép mình sau cửa sổ.

- Không, là công ty Federal Express! Giờ họ đi giao bưu phẩm bằng xe Porsche mui trần cơ đấy. Từ khi họ nhận Tom Hanks vào làm việc, họ chẳng còn lùi bước trước bất cứ điều gì nữa!

Chuông cửa ngân lên hai tiếng, Zofia hôn tạm biệt Mathilde và bà Reine, ra khỏi căn hộ và nhanh chóng xuống cầu thang.

Ngồi sau tay lái, Lucas nâng cặp kính mắt lên và cười độ lượng với cô. Zofia vừa mới kịp đóng cửa xe thì chiếc xe mui trần đã lao vút trên mạn đồi Pacific Heights. Chiếc xe chạy thẳng vào Presidio Park, băng ngang qua công viên và đâm vào dải đường dẫn tới Golden Gate. Phía bờ vịnh bên kia, những ngọn đồi Tiburon nhọc nhằn ngoi lên khỏi lớp sương mù.

- Tôi đưa cô đi dùng bữa trưa trên bờ biển! - Lucas hét lên trong tiếng gió. Món cua bể ngon nhất vùng này! Cô thích món cua bể mà, phải không?

Để giữ phép lịch sự, Zofia gật đầu. Cái lợi của việc không cần ăn uống gì là có thể dễ dàng chấp nhận những món trước sau gì mình cũng không ăn.

Tiết trời mát mẻ, con đường rải nhựa thẳng tắp trôi bon bon dưới bánh xe và tiếng nhạc phát ra từ chiếc radio nghe thật du dương. Thời khắc này thật giống như một mảnh hạnh phúc đáng được mang ra chia sẻ. Chiếc xe rời đường cao tốc và rẽ vào một con đường nhỏ chạy theo hình chữ chi tới tận ngư cảng Sausalito. Lucas đậu xe vào bãi đổi diện đề chắn sóng. Hắn đi vòng quanh xe và mở cửa xe phía Zofia ngồi.

- Mời cô vui lòng theo tôi.

Hắn đưa cánh tay cho cô vịn và giúp cô ra khỏi xe. Họ đi bộ trên vỉa hè dọc theo bờ biển. Phía bên kia đường, một người đàn ông đang bị một chú chó retriever⁽¹¹⁾ tuyệt đẹp với bộ lông màu cát vàng lôi đi xềnh xệch. Khi đi ngang tầm họ, ông ta nhìn Zofia và đắm sầm ngay vào cột đèn trước mặt.

Cô muốn băng qua đường ngay để giúp đỡ ông ta, nhưng Lucas đã giữ tay cô lại: loại chó này là chuyên gia trong việc cứu người. Hắn kéo cô vào bên trong nhà hàng. Cô phục vụ cầm hai tờ thực đơn và đưa họ tới bên một chiếc bàn ngoài sân. Lucas mời Zofia ngồi xuống chiếc ghế rộng nhìn ra biển. Hắn gọi một ly rượu vang trắng nổi bọt. Cô lấy một miếng bánh mì ném cho một con mèo biển đang đậu trên lan can theo dõi cô. Con chim lượn mình

11. Một loại chó săn.

đóp miếng bánh mì và bay vút lên trời, chao ngang mặt vịnh bằng những cú sải cánh thật rộng.

Cách đó vài cây số, phía bờ bên kia, ông Jules đang đi bộ dọc theo những bến cảng. Ông tiến lại gần bờ nước và dùng chân đá mạnh vào một viên sỏi khiến nó nảy thia lia bảy lần trước khi rơi tõm xuống nước. Ông thọc sâu hai bàn tay vào túi quần cũ bằng vải tuyết và nhìn bóng bờ vịnh bên kia tỏa xuống cắt ngang mặt nước. Về mặt ông đập dờn như sóng nước, tâm trạng ông cũng thấp thỏm không kém. Chiếc xe của thanh tra Pilguez vừa rời khỏi quán Fisher's Deli và bắt đầu hú còi trên đường chạy về phía trung tâm thành phố đã kéo ông ra khỏi luồng suy tư. Một cuộc xô xát đã biến thành vụ ẩu đả trong Chinatown, tất cả các đội tuần tra đều được gọi tới để hỗ trợ. Ông cau mày. Ông lau bầu rồi quay lại vòm cầu của mình. Ngồi trên một thùng hàng bằng gỗ, ông ngẫm nghĩ: có điều gì đó khiến ông không yên tâm. Một tờ báo bay theo gió rơi xuống vũng nước ngay trước mặt ông. Nó dần dần ngấm nước, từng chút từng chút một, tấm ảnh của Lucas ở mặt sau từ từ hiện ra qua ánh nước. Ông Jules không hề thích cơn rùng mình vừa chạy dọc sông lung.

*

* *

Cô phục vụ đặt lên bàn một cái xoong nhỏ đựng đầy càng cua đang bốc khói. Lucas tiếp thức ăn cho Zofia và ném nhanh một cái nhìn về phía những chiếc khăn ăn gài ngực để

kèm với thau đựng nước rửa tay. Hấn mời cô nhưng cô từ chối, hấn cũng quyết định sẽ không gài một chiếc quanh cổ.

- Tôi phải thú nhận rằng khăn gài ngực trông chẳng hợp chút nào. Cô không ăn hả? - Hấn hỏi.

- Tôi nghĩ là không.

- Cô ăn chay!

- Ý nghĩ phải ăn các con vật luôn khiến tôi có một cảm giác kỳ lạ.

- Đó là một quy luật, có gì kỳ lạ đâu.

- Dù sao thì cũng hơi hơi chứ!

- Nhưng tất cả các sinh vật trên trái đất đều ăn một con gì khác để sống.

- Phải, song những con cua này có làm gì tôi đâu. Tôi xin lỗi, - cô vừa nói vừa đẩy nhẹ chiếc đĩa, rõ ràng nó làm cô cảm thấy hơi ghê.

- Cô nhầm rồi, chính thiên nhiên đã sắp đặt như vậy. Nếu như nhện không ăn côn trùng, thì chính lũ côn trùng đó sẽ ăn thịt chúng ta.

- Nếu vậy thì thật đúng, những con cua cũng là những con nhện to, vì thế cần để cho chúng yên!

Lucas quay người lại và gọi cô phục vụ. Hấn yêu cầu được xem thực đơn các món tráng miệng và rất nhã nhặn thông báo họ đã ăn xong.

- Anh đừng vì tôi mà không ăn gì, - Zofia nói, mặt đỏ lên.

- Cô đã kết nạp được tôi vào hội những người bảo vệ hải sản.

Hấn mở tờ thực đơn ra và lấy tay chỉ món trứng đánh sô-cô-la.

- Tôi nghĩ là với món này, chúng ta sẽ chỉ làm hại chính bản thân mình mà thôi. Khéo phải có đến cả ngàn kalori trong một món như thế này!

Tò mò muốn kiểm tra độ chính xác của trực giác về những Thiên thần Kiểm soát, Zofia hỏi Lucas về công việc thật sự của hắn, hắn lẩn tránh không trả lời. Có nhiều chủ đề khác thú vị hơn mà hắn muốn chia sẻ cùng cô, mà trước hết là chuyện cô còn làm gì khác nữa trong cuộc sống, ngoài việc giám sát an ninh ở khu cảng thương mại. Cô làm gì những khi có thời gian rỗi? Cho dù chỉ sử dụng ở số ít, thì khái niệm thời gian rỗi cũng khiến cô cảm thấy xa lạ. Ngoài những lúc làm việc trên bến cảng, cô tham gia hoạt động ở nhiều hội từ thiện, dạy học ở trung tâm dành cho người khiếm thị, chăm sóc những người già và những đứa trẻ trong bệnh viện. Cô thích ở bên họ, giữa họ với cô dường như có một mối liên hệ thần kỳ. Chỉ có người già và trẻ nhỏ mới có khả năng nhìn thấy những điều mà rất nhiều người bỏ qua, lãng phí thời gian để làm người lớn. Trong mắt cô, nếp nhăn của tuổi già tạo thành những nét chữ đẹp nhất viết về cuộc sống, nhờ đó trẻ thơ có thể đọc được những giấc mơ.

Lucas nhìn cô khâm phục.

- Cô thực sự làm tất cả những điều đó hả?
- Đúng vậy.
- Nhưng tại sao?

Zofia không trả lời. Lucas nuốt nốt ngụm cuối cùng của tách cà phê hắn đang uống dở để che giấu thái độ của mình rồi lại gọi thêm một tách nữa. Hắn sẽ uống cà phê

mãi, cho dù nó có trở nên nguội ngất, hay màu trời xám xịt có thể tối sầm lại cũng được. Hấn ước sao buổi gặp này sẽ không kết thúc, không phải ngay bây giờ, không phải lúc này. Hấn đề nghị Zofia đi dạo bên bờ biển. Cô khép cổ áo cho kín rồi đứng lên. Cô cảm ơn hấn vì món tráng miệng, đây là lần đầu tiên cô nếm thử sô-cô-la và cô phát hiện ra mùi vị thật tuyệt vời. Lucas nói với cô rằng hấn tin chắc cô đang chế nhạo hấn, nhưng nhìn vẻ mặt vui sướng của cô gái khi nói với hấn điều đó, hấn biết cô đã không nói dối. Còn một điều nữa khiến hấn càng thêm hoang mang: chính vào thời khắc đó, Lucas đọc được một điều khó tả từ đáy mắt của Zofia - cô không bao giờ nói dối! Lần đầu tiên hấn biết đến sự hoài nghi và hấn đứng đó, miệng há hốc.

- Lucas, tôi không biết tôi đã nói gì, nhưng nếu không có nhện thì có lẽ anh đang mạo hiểm ghé góm đây!

- Cô nói gì cơ?

- Nếu anh cứ há miệng mãi như thế thì thế nào anh cũng hợp phải một chú ruồi!

- Cô không lạnh hả? - Lucas vừa nói vừa vươn mình đứng thẳng như một cây gậy.

- Không, tôi không sao, nhưng nếu chúng ta đi vài bước thì sẽ tốt hơn.

Bãi biển gần như vắng tanh. Một con mòng biển rất to dường như đang chạy trên mặt nước để lấy đà bay lên. Đôi chân của nó xé ngang làn nước, làm bắn tung bọt nước trên đầu ngọn sóng. Cuối cùng chú chim cũng cất cánh

lên, lượn chầm chậm rồi uể oải bay xa dần trong luồng ánh sáng xuyên qua những tầng mây. Những tiếng vỗ cánh tan trong tiếng sóng dồn. Zofia khom người, cố chống chọi lại những đợt gió cuộn tung cát. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc người cô. Lucas cởi áo vét ra và khoác lên vai cô. Làn không khí trĩu nặng hơi sương thổi tới quất thẳng vào má cô. Khuôn mặt cô ngời lên một nụ cười rạng rỡ, giống như có một niềm vui đang xâm chiếm người cô, một niềm vui chẳng có nguyên do, chẳng cần căn cứ cụ thể.

- Tại sao cô lại cười? - Lucas hỏi, vẻ ngạc nhiên.

- Tôi hoàn toàn không biết.

- Nếu vậy thì tốt nhất là cô đừng dừng lại, về mặt đó thật sự rất hợp với cô.

- Nó hợp với tất cả mọi người.

Một làn mưa nhẹ bắt đầu rơi, làm thành hàng ngàn vết thăng lỗ chỗ trên bãi biển.

- Nhìn kia, - cô nói, - cứ như là ở trên Mặt Trăng ấy nhỉ, anh có thấy thế không?

- Có, hơi hơi!

- Sao bỗng nhiên trông anh buồn thế?

- Tôi mong sao thời gian ngừng lại.

Zofia cup mắt xuống và bước về phía trước.

Lucas quay người lại để có thể đi đối diện với cô. Hắn cứ tiếp tục đi ngược như vậy, trước Zofia vài bước, cô bắt đầu thích thú giẫm vào những vết chân mà hắn để lại.

- Tôi chẳng biết phải nói gì những lúc như thế này, - hắn nói như một đứa trẻ.

- Vậy thì đừng nói gì cả.

Gió thổi tung những sợi tóc lòa xòa phía trước mặt Zofia, cô liền gạt chúng ra phía sau. Một sợi tóc mảnh vướng vào giữa những sợi mi thật dài của cô.

- Cô cho phép chứ? - Hấn vừa hỏi vừa đưa bàn tay ra.

- Lạ thật, tự nhiên anh có vẻ rất nhút nhát.

- Tôi không hề nhận thấy điều đó.

- Nếu vậy thì anh đừng có làm khác đi... điều đó rất hợp với anh.

Lucas tiến đến gần Zofia và nét mặt họ biến đổi. Cô cảm thấy sâu thẳm trong trái tim có một cái gì đó mà cô chưa từng biết đến: *một tiếng đập khe khẽ dồn nhịp lên tận hai thái dương*. Những ngón tay của Lucas rung nhè nhẹ, cố kiềm chế một cử chỉ ve vuốt mà hấn muốn đặt lên má Zofia.

- Được rồi, - hấn vừa nói vừa quay mắt đi.

Một ánh chớp lóe lên xé tan bầu trời tối sẫm, tiếng sấm rền vang và cơn mưa nặng hạt bắt đầu tấp xuống người họ.

- Tôi muốn gặp lại cô, - Lucas nói.

- Tôi cũng vậy, có lẽ ở chỗ nào khô ráo hơn, nhưng tôi cũng vậy, - Zofia đáp.

Hấn choàng tay ôm vai Zofia và dìu cô chạy về phía nhà hàng. Khoảng sân lát gỗ trắng giờ đã trống trơn. Họ đứng nép vào mái hiên ghép bằng những phiến đá bảng màu đen và cùng nhìn những dòng nước từ trên máng chảy xuống. Trên lan can, một chú mòng biển háu ăn bắt chắp cơn giông đứng nhìn họ chăm chăm. Zofia cúi xuống nhặt một mẩu bánh mì dầm nước. Cô vắt kiệt nước rồi

ném nó ra xa. Con chim bay vút theo, miệng ngậm chặt miếng mồi.

- Làm sao để tôi được gặp lại cô? - Lucas hỏi.

- Anh từ phương trời nào đến thế?

Hắn ngập ngừng.

- Một nơi giống như kiểu địa ngục!

Đến lượt Zofia ngập ngừng, cô chăm chú nhìn hắn rồi mỉm cười.

- Đó là điều mà đa số những người đã từng sống ở Manhattan thường nói khi họ chuyển đến đây.

Trời bắt đầu đổ bão, giờ thì họ phải hét thật to mới có thể nghe được tiếng nhau. Zofia cầm lấy tay Lucas và nói bằng giọng nhẹ như bông:

- Trước tiên anh sẽ gọi lại cho tôi. Anh sẽ hỏi thăm tình hình của tôi, rồi trong lúc trò chuyện anh sẽ đưa ra một cái hẹn. Khi đó, tôi sẽ trả lời anh rằng tôi có việc, rằng tôi rất bận; thế rồi anh đề nghị một ngày khác và tôi sẽ nói với anh rằng ngày đó hoàn toàn có thể được, vì rất may, tôi vừa mới hủy một cuộc hẹn khác.

Một tia chớp nữa lại lóe lên trên bầu trời giờ đã đen kịt. Trên bãi biển lúc này, gió thổi như những trận cuồng phong. Thời tiết trông giống hệt như ngày tận thế.

- Anh không muốn chúng ta tìm chỗ khuất hơn để đứng hả? - Zofia hỏi.

- Cô cảm thấy thế nào? - Lucas chỉ có thể tìm được một câu như vậy để đáp lại.

- Tốt lắm! Để làm gì? - Cô hỏi, vẻ ngạc nhiên.

- Vì tôi muốn đề nghị cô đi cùng tôi cả buổi chiều

hôm nay... nhưng có lẽ cô không rồi, có lẽ cô có việc, có thể cô bận rồi. Liệu bữa ăn tối nay có thích hợp hơn không?

Zofia mỉm cười. Hắn mở chiếc áo măng-tô để che cho cô rồi đưa cô ra xe. Nước biển dâng cao mấp mé vỉa hè trông trơn. Lucas dẫn Zofia qua đường. Hắn mở cánh cửa súng nước vì bị gió tạt vào. Tiếng ồn điếc tai của cơn bão bên ngoài giảm hẳn khi họ vào hầm bên trong và họ bắt đầu lên đường dưới làn mưa xối xả. Lucas thả Zofia xuống trước một ga-ra sửa xe đúng như cô yêu cầu. Trước khi chia tay, hắn nhìn đồng hồ. Cô cúi mình xuống cửa sổ.

- Tôi đã có hẹn ăn bữa tối nay, nhưng tôi sẽ thử từ chối, tôi sẽ gọi vào di động cho anh.

Hắn mỉm cười, khởi động xe và Zofia nhìn theo cho tới khi chiếc xe biến mất trong khu phố Van Ness Avenue.

Cô thanh toán tiền sạc ắc-quy xe cùng với phí cầu xe. Khi cô lái xe vào đường Broadway, cơn bão đã tan hẳn. Đường hầm đâm thẳng tới trung tâm khu phố đông đúc nhất thành phố. Tới lối đi cấm cọc dành cho người đi bộ, cô thoáng thấy một tên móc túi đang chuẩn bị lao vào nạn nhân. Cô đậu xe hàng đôi, bước xuống xe và chạy về phía hắn.

Cô chặn ngay hắn lại không hề ngần ngại, hắn lùi lại một bước: trông cô đầy vẻ đe dọa.

- Đúng là một ý định không hay, - Zofia vừa nói vừa đưa tay chỉ theo người phụ nữ đeo cặp đang đi xa dần.

- Mụ là cóc hay sao?

- Điều đó không liên quan!

- Nếu vậy thì biến ngay, mụ điên!

Rồi hắn chạy thục mạng về phía con mồi. Khi hắn chạy đến gần sát người phụ nữ, hắn bị treo chân và vấp ngã sóng soài. Người phụ nữ trẻ vừa leo lên Cablecar⁽¹²⁾ vẫn không hề biết chuyện gì xảy ra. Zofia chờ cho hắn đứng lên rồi mới quay lại xe của mình.

Vừa mở cửa xe, cô vừa cắn môi dưới, bất bình với chính bản thân. Điều gì đó đã khiến cô phân tâm. Mục đích đã đạt được, song không phải theo cách mà cô muốn: khuyên can hắn thôi thì không đủ. Cô lại tiếp tục lái xe về phía bên cảng.

*

* *

- Tôi có cần lái xe đi cắt không, thưa ông?

Lucas giật nảy mình và ngẩng đầu lên, hắn nhìn chằm chằm vào người giữ xe đang nhìn hắn vẻ rất lạ.

- Sao anh lại nhìn tôi như vậy?

- Ông đã ngồi bất động trong xe từ hơn năm phút rồi, vì vậy tôi tự hỏi...

- Anh vừa mới nói gì nhỉ?

- Tôi tưởng ông thấy không khỏe trong người, nhất là khi thấy ông gục đầu lên tay lái.

- Thôi được, đừng tưởng gì cả, như thế anh sẽ tránh được cho mình khỏi sự thất vọng đấy!

12. Tàu điện ở San Francisco.

Lucas ra khỏi chiếc xe mũ trần và ném chùm chìa khóa cho chàng trai trẻ. Khi những cánh cửa thang máy mở ra, hắn đứng ngay phải Elizabeth, đang nghiêng người về phía hắn để chào. Lucas lập tức lùi lại một bước.

- Chị đã chào tôi sáng nay rồi, Elizabeth, - Lucas vừa nói vừa nhăn mặt.

- Anh đã nói đúng về những con ốc sên, quả là ngon tuyệt! Chúc anh một ngày tốt lành!

Hai cánh cửa thang máy mở ra ở tầng chín, chị ta biến mất trong hành lang.

Ed đón Lucas bằng hai cánh tay dang rộng.

- Quả là một điềm lành khi quen biết được anh, Lucas thân mến!

- Có thể nói như vậy cũng được, - Lucas vừa đáp vừa đóng cửa phòng làm việc lại.

Hắn tiến về phía ông phó chủ tịch và ngồi vào chiếc ghế bành. Heurt huơ huơ tờ *San Francisco Chronicle*.

- Chúng ta sẽ cùng nhau làm nên đại sự.

- Tôi không nghi ngờ gì về điều đó.

- Anh có vẻ không được khỏe.

Lucas thở dài. Ed cảm nhận được sự chán nản của Lucas. Một lần nữa ông ta lại phấn khởi vấy vấy tờ báo trên đó có tấm ảnh của Amy.

- Bài báo thật tuyệt vời! Tôi không thể nào viết hay hơn thế được.

- Nó đã được đăng rồi ư?

- Sáng nay! Đúng như cô ta đã hứa. Cô nàng Amy này thật tuyệt, phải không? Có lẽ cô ta đã phải làm việc cả đêm.

- Cũng tương tự như vậy, đúng thế.

Ed chỉ ngón tay vào tấm ảnh của Lucas.

- Tôi thật ngốc, lẽ ra tôi nên đưa cho anh một tấm ảnh của tôi trước buổi hẹn, nhưng không sao, trông anh cũng được lắm.

- Cảm ơn ông.

- Anh có chắc là mọi chuyện ổn cả không, Lucas?

- Chắc, thưa ngài chủ tịch, tôi rất khỏe!

- Tôi không biết trực giác của tôi có nhầm không, nhưng trông anh có vẻ rất lạ.

Ed mở nút chiếc bình pha lê, rót một ly nước cho Lucas và nói thêm bằng vẻ cảm thông rất giả tạo;

- Nếu anh gặp bất cứ vấn đề gì, kể cả chuyện riêng tư, lúc nào anh cũng có thể tâm sự với tôi. Công ty chúng ta đúng là một ngôi nhà khổng lồ, song trước nhất chúng ta là một đại gia đình!

- Ngài muốn gặp tôi phải không, thưa ngài chủ tịch?

- Cứ gọi tôi là Ed!

Như một người đang lên đồng, Heurt bình phẩm rằng bữa ăn của ông ta tối hôm trước đã diễn ra trôi chảy hơn cả mong muốn. Ông ta đã thông báo cho các đồng sự ý định ông ta vừa mới nảy ra về việc thành lập một bộ phận mới của tập đoàn mà ông ta sẽ gọi là: Ban Đổi mới. Mục đích thành lập ra bộ phận mới này là triển khai những phương thức kinh doanh mang tính đột phá nhằm chinh phục những thị trường mới. Ed sẽ dẫn đầu chiến dịch: cuộc trải nghiệm này sẽ có tác dụng như một liều thuốc hồi xuân đối với ông ta. Ông ta thềm được hành động. Vào

lúc này, khi họ đang nói chuyện với nhau, rất nhiều phó giám đốc đang vui mừng với ý nghĩ sẽ tham gia vào đội quân cận vệ mới của ngài chủ tịch tương lai. Quả đúng là Judas không bao giờ già... mà còn biết biến thành số đông, Lucas nghĩ. Vẫn tiếp tục bài diễn thuyết của mình, Heurt kết luận rằng chỉ một chút ganh đua với người hợp tác của ông ta chắc cũng chẳng hại gì, ngược lại, một luồng không khí mới bao giờ cũng có lợi.

- Anh có chia sẻ quan điểm này với tôi không, Lucas?

- Tất nhiên, - hắn vừa đáp vừa gật đầu.

Lucas như đang bay trên mây: những ý định của Heurt còn vượt trên cả tầm mong đợi của hắn và cho thấy trước dự định của hắn sẽ thành công. Tại số 666 Phố Chợ, làn khí quyền lực sẽ nhanh chóng trở nên khan hiếm. Hai người bàn luận với nhau về phản ứng của Antonio. Có nhiều khả năng người này sẽ phản đối những ý tưởng mới của ông ta. Cần phải gây được tiếng vang để quảng cáo cho bộ phận của ông ta, nhưng triển khai công việc này một cách quy mô thì không phải là một việc dễ dàng và sẽ cần rất nhiều thời gian, Heurt nhắc nhở. Ngài phó chủ tịch đang mơ tới một thị trường tầm cỡ để hợp thức hóa quyền lực mà ông ta muốn chinh phục. Lucas đứng lên và đặt trước mặt Ed tập hồ sơ mà hắn vẫn ôm trong tay rồi rút từ trong đó ra một xấp tài liệu dày:

Khu cảng San Francisco trải rộng hàng ki-lô-mét, gần như bao kín đường bờ biển quanh thành phố. Đây là khu vực biến động không ngừng. Hoạt động của các bến cảng tồn tại lay lắt, trong khi giới bất động sản lại vô cùng thêm

thường mặc dù đã rất nhiều lần đấu tranh gay gắt để mở rộng khu du thuyền và cải tạo các khu đất trông ra biển, cũng là những khu đất có giá nhất trong thành phố. Các thuyền buồm nhỏ đã tìm được chỗ để thả neo trong một khu xập xệ nhờ chiến công của chính những người môi giới trong việc tìm cách di chuyển trận chiến quá một chút lên phía Bắc. Sự hình thành khu dân cư này đã là mục tiêu nhòm ngó của giới kinh doanh, những ngôi nhà nằm sát bên bờ biển đã bị người ta giằng xé nhau mua với giá cao ngất trời. Trước đó, người ta cũng đã xây những bến đậu lớn có thể đón những tàu biển khổng lồ. Từng đoàn người theo những con tàu này tới đây để đi dạo trên những đoạn đường mới được quy hoạch dẫn tới cảng số 39. Khu du lịch đã làm mọc lên rất nhiều cửa hàng thương mại và quán ăn. Các hoạt động đa dạng trên bến cảng tạo nên nguồn lợi nhuận khổng lồ và cũng gây nên những cuộc tranh giành lợi nhuận căng thẳng. Từ mười năm nay, các giám đốc bộ phận bắt động sản trọng khu cảng liên tiếp thế chỗ nhau cứ mười lăm tháng một lần, một dấu hiệu cho thấy cuộc chiến tranh giành ảnh hưởng không ngừng diễn ra xung quanh việc mua bán và khai thác hai bên bờ của khu phố.

- Anh đang muốn đi đến đâu đây? - Ed hỏi.

Lucas cười ranh mãnh và trải ra một tấm bản đồ: trên khung bản đồ có thể đọc được dòng chữ "Cảng San Francisco, bến số 80".

- Tấn công nốt thành trì cuối cùng này!

Ngài phớ chủ tịch muốn có một ngài vàng, Lucas sẽ tặng cho ông ta một lễ đăng quang!

Hắn lại ngồi xuống để trình bày chi tiết về dự định của mình. Tình hình trên khu cảng hiện đang rất bất bênh. Công việc lúc nào cũng nặng nhọc và thường xuyên nguy hiểm, tâm trạng của công nhân cảng đang vô cùng bất mãn. Một cuộc đình công có thể lan ra nhanh hơn virus. Lucas đã tiến hành tất cả những gì cần thiết để bầu không khí ở đó lúc nào cũng sẵn sàng bùng nổ.

- Tôi vẫn chưa thấy điều này sẽ có lợi gì cho chúng ta,
- Ed vừa nói vừa ngáp dài.

Lucas nói tiếp bằng giọng thần nhiên:

- Chẳng nào các doanh nghiệp kho vận và vận tải biển trả lương và tiền thuê nhà cho họ thì sẽ không ai dám đuổi họ đi chỗ khác. Nhưng điều này có thể sẽ thay đổi rất nhanh. Chỉ cần mọi hoạt động bị tê liệt thêm một lần nữa.

- Ban giám đốc cảng sẽ không bao giờ đi theo hướng đó. Rồi chúng ta sẽ gặp phải rất nhiều chống đối.

- Điều này còn tùy thuộc vào các tác động bên ngoài,
- Lucas nói.

- Cũng có thể, - Heurt vừa nói vừa lắc đầu, - nhưng với một dự án tầm cỡ như vậy, chúng ta cần phải có sự hỗ trợ từ bên trên.

- Chắc ngài cũng chẳng cần ai giải thích việc làm thế nào để giật đúng những sợi dây gây áp lực! Ông giám đốc bất động sản khu cảng chẳng mấy chốc sẽ bị thay thế. Tôi tin chắc hiện giờ điều ông ta quan tâm nhất là một khoản trợ cấp nghỉ việc hậu hĩnh.

- Tôi vẫn chưa hiểu anh đang muốn nói gì!

- Ed, thiếu chút nữa thì ngài đã có thể phát minh ra

loại hồ chuyên dán những phong bì dùng để đút lót rồi còn gì!

Ngài phó chủ tịch vươn người ngồi thẳng dậy trên chiếc ghế bành, phân vân không biết có cần phải cảm thấy được tăng bốc bởi câu nói này hay không. Vừa bước ra cửa, Lucas vừa nói vọng lại với ông sếp bằng giọng cộc lốc:

- Bên trong lá bìa màu xanh lơ có một tờ ghi đầy đủ thông tin cụ thể về ứng cử viên đang chờ khoản trợ cấp nghỉ hưu rộng rãi của chúng ta. Kỳ nghỉ cuối tuần nào ông ta cũng đến nghỉ bên hồ Tahoe, ông ta ngập đầu trong nợ nần rồi. Hãy xoay xở để tôi có thể gặp ông ta càng sớm càng tốt. Hãy hẹn gặp ở một nơi thật kín đáo, rồi những việc còn lại cứ để mặc tôi.

Heurt bối rối lật xem các trang tài liệu. Ông ta nhìn Lucas, gần như bị thôi miên, và nhú mày.

- Khi còn ở New York, anh có làm chính trị không?

Cánh cửa phòng đã đóng lại.

Thang máy đã lên đến nơi, Lucas để mặc nó chạy đi trống không. Hắn rút điện thoại ra, bật máy lên và cuống quýt bấm số hộp thư thoại. “Bạn không có tin nhắn mới”, giọng nói mang âm sắc rô-bốt nhắc lại hai lần. Hắn gác máy rồi cho con lăn điện thoại chạy cho tới khi hình một chiếc phong bì nhỏ hiện lên: nó hoàn toàn trống rỗng. Hắn tắt phụt điện thoại rồi bước vào thang máy. Khi ra đến bãi xe, hắn tự nhủ có một điều gì đó không thể định nghĩa nổi đang làm hắn bối rối: *một tiếng đập khe khẽ từ sâu thẳm trong trái tim đang dồn nhịp lên tận hai thái dương.*

*

*

*

Buổi họp giám định đã kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Cú ngã của Gomez xuống sàn khoang tàu *Valparaiso* bắt đầu mang lại những hậu quả đáng lo ngại. Ông vẫn đang hôn mê. Cứ cách một tiếng, Manca lại gọi điện đến bệnh viện một lần để hỏi thăm về tình trạng của ông: các bác sĩ vẫn chưa dám đưa ra chẩn đoán. Nếu người công nhân cảng không thể qua khỏi, sẽ không còn ai có thể kiểm soát nổi nổi bất bình đang gầm gừ trên khắp các bến cảng. Dích thân chủ tịch nghiệp đoàn của bờ biển phía Tây đã tới dự buổi họp. Ông đứng lên lấy thêm một tách cà phê. Zofia tận dụng cơ hội này để kín đáo rời khỏi căn phòng nơi đang ồn ào tiếng tranh cãi. Cô rời khỏi tòa nhà và đi cách xa hẳn vài bước chân để trốn sau một thùng công-ten-nơ. Thoát khỏi những ánh mắt tò mò, cô bấm một số điện thoại. Hệ thống trả lời tự động vang lên một tiếng ngắn gọn: "Lucas", tiếp theo sau là một tiếng bíp.

- Zofia đây, tối nay tôi rảnh, anh hãy gọi lại cho tôi để xem chúng ta sẽ gặp nhau như thế nào. Hẹn anh lát nữa gặp nhé.

Gác máy xong, cô nhìn chiếc điện thoại của mình rồi chẳng hiểu vì sao, cô mỉm cười.

Đến cuối buổi chiều, tất cả những người được ủy quyền đều đã thống nhất sẽ tạm dời lại việc đưa ra quyết định. Họ cần phải có thời gian để xem xét kĩ hơn. Ban điều tra sẽ chỉ công bố biên bản giám định nguyên nhân tai nạn

vào lúc tối muộn và bệnh viện Memorial San Francisco cũng phải chờ kết quả xét nghiệm tổng thể vào sáng hôm sau mới có thể đưa ra ý kiến về khả năng sống sót của người công nhân cảng. Vì vậy, buổi họp tạm dừng và sẽ tiếp tục vào ngày hôm sau. Ngay khi nhận được hai bản báo cáo, Manca sẽ tập hợp các thành viên của ban giám định, và ngay sau đó sẽ có một buổi họp đại hội đồng.

Zofia cảm thấy cần được hít thở không khí thoáng đãng. Cô tự cho mình vài phút nghỉ ngơi bằng cách đi dạo dọc theo bờ cảng. Cách đó vài bước chân, mũi tàu *Valparaiso* han gỉ đang đong đưa ở đầu dây neo, con tàu bị xích trông giống như một con thú mang tới điềm xấu. Bóng con tàu chở hàng thấp thoáng ẩn hiện dưới mặt nước như loang dầu đang dập dờn theo nhịp nước róc rách. Dọc theo lối đi trên boong, những người đàn ông mặc đồng phục đi lại tấp nập, chăm chú thực hiện các kiểu giám định. Thuyền trưởng của con tàu đứng tựa mình vào lan can khoang lái quan sát họ. Qua cách ông ta ném điều thuốc xuống mặt nước, có thể đoán được những giờ sắp tới chắc chắn sẽ còn náo động hơn cả mặt nước nơi chiếc đầu lọc đang nổi bập bênh. Giọng của ông già Jules vang lên phá tan bầu không khí vắng vẻ, nơi chỉ nghe có tiếng chỉ chóc của những con mòng biển.

- Trông chẳng muốn nhảy xuống lặn tẹo nào, có phải không? Trừ khi lặn một lèo xuống đáy luôn!

Zofia quay người lại và chăm chú nhìn ông trầu mền. Đôi mắt màu xanh lơ của ông đã mờ mịt, bộ râu quai nón lởm chởm, bộ quần áo cũ nát, song sự cùng quẫn không hề

làm mất đi vẻ đẹp nơi con người ông. Ở người đàn ông này, sự lịch lãm toát ra từ đáy con tim. Ông già Jules thọc sâu hai tay vào túi chiếc quần cũ vải tuyết kẻ ca-rô.

- Đây là vải kẻ theo kiểu hoàng tử xứ Galles, nhưng ta nghĩ chắc hoàng tử cũng đã bỏ cái kiểu ăn mặc như thế này từ lâu lắm rồi.

- Chân bác thế nào rồi?

- Phải nói là nó vẫn còn đứng bên cạnh cái chân bên kia, mà như thế thì chẳng đến nỗi tệ lắm.

- Bác đã thay băng chưa?

- Thế còn cháu, cháu sao rồi?

- Hơi đau đầu một chút, cuộc họp này có vẻ như chẳng bao giờ kết thúc được.

- Và còn hơi đau tim nữa chứ?

- Không, sao lại thế ạ?

- Bởi nếu căn cứ vào những lúc cháu đến lang thang ở chỗ này thời gian gần đây, ta đoán chắc chẳng phải để tắm nắng đâu.

- Được rồi, bác Jules, cháu chỉ muốn hít thở không khí trong lành một chút thôi mà.

- Và làn không khí trong lành nhất mà cháu có thể tìm thấy được lại là quanh một vũng nước xông mùi cá chết. Nhưng ta nghĩ có thể cháu nói đúng: cháu có vẻ khỏe khoắn lắm!

Những người đàn ông điều tra trên con tàu cũ kỹ đã leo xuống bằng chiếc thang dây gắn trên thành tàu. Họ chui vào hai chiếc Ford màu đen (mà các cửa khi đóng lại không làm phát ra một tiếng động nào), chậm rãi chạy về

phía cổng khu cảng.

- Nếu cháu định xin nghỉ phép ngày mai, thì đừng có hy vọng gì nhé! Ta sợ rằng rồi ngày mai cháu sẽ lại có nhiều việc còn hơn cả bình thường.

- Cháu cũng sợ như vậy.

- Thế nào, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? - Ông Jules hỏi tiếp.

- Đến đoạn cháu chuẩn bị phải mắng bác thì bác mới chịu đi thay băng! Bác đứng đây chờ nhé, cháu đi lấy xe đây!

Zofia không để cho ông có cơ hội phản đối và bỏ đi luôn.

- Cháu chơi ăn gian quá! - Ông làu bàu sau bộ râu quai nón.

Sau khi đưa ông già Jules về, Zofia chạy thẳng về nhà. Cô lái xe bằng một tay, tay kia tìm chiếc điện thoại. Có lẽ nó vẫn còn nằm ở đáy chiếc túi to của cô, vì cô tìm mãi vẫn không thấy đâu... đèn ở ngã tư đầu tiên đã đổi sang màu đỏ. Dừng xe lại, cô dốc mọi thứ trong túi ra ghế bên phải và nhặt lấy chiếc điện thoại từ giữa đồng đồ lộn xộn.

Lucas đã gửi một tin nhắn, anh ta sẽ chờ cô dưới cổng nhà vào lúc bảy giờ rưỡi. Cô nhìn đồng hồ, cô còn đứng bốn mươi bảy phút nữa để về nhà, ôm hôn Mathilde và bà Reine rồi thay quần áo. Chỉ một lần thì cũng chẳng chết ai... cô cúi xuống, mở hộp đựng găng ra và đặt chiếc đèn hiệu màu xanh lên nóc xe. Còi xe bắt đầu hú, cô lái xe chạy hết tốc độ về phía đường số 3.

*

* *

Lucas đang chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc. Hắn với lấy chiếc áo gió treo trên mắc áo và khoác nó lên vai. Hắn tắt đèn và thành phố hiện lên dưới hai màu đen trắng qua lớp kính cửa sổ. Hắn vừa định khép cửa thì chuông điện thoại reo vang. Hắn quay lại nghe điện thoại. Ed thông báo ông ta sắp xếp buổi hẹn vào đúng mười chín giờ ba mươi phút. Trong bóng tối, Lucas ngoáy vội địa chỉ lên một mẫu giấy.

- Tôi sẽ gọi lại cho ngài ngay sau khi thống nhất được với người đứng ra đàm phán với chúng ta.

Lucas gác máy bắt chấp phép lịch sự và bước lại gần cửa kính. Hắn nhìn những con phố kéo dài phía bên dưới. Từ độ cao này nhìn xuống, những làn ánh sáng màu trắng và màu đỏ nhấp nháy phát ra từ những đèn pha ô tô vạch thành những lưới nhện khổng lồ lấp lánh trong đêm. Lucas áp trán vào lớp kính, một quảng hơi nước đọng lại trước miệng hắn, ở chính giữa, một chấm sáng nhỏ màu xanh lơ lấp lánh. Phía xa xa, một chiếc xe gắn đèn ưu tiên đang leo lên đường Pacific Heights. Lucas thở dài, thọc hai tay vào túi áo măng-tô rồi ra khỏi phòng.

*

* *

Zofia tắt còi ưu tiên và tháo bỏ đèn báo hiệu ưu tiên:

trước cửa nhà có một chỗ trống, cô đậu ngay xe vào đó. Cô leo bốn bậc thang một và vào căn hộ của mình.

- Có nhiều người đuổi theo chị lắm không? - Mathilde hỏi.

- Gì cơ?

- Trông chị gần như hụt hơi rồi, giá mà chị nhìn thấy mặt chị lúc này nhỉ!

- Chị phải chuẩn bị thay đồ đây, chị bị muộn lắm rồi! Ngày hôm nay của em thế nào?

- Lúc ăn trưa, em đã thử chạy đua với Carl Lewis⁽¹³⁾ và em đã thắng anh ta!

- Em ở nhà buồn lắm hả?

- Sáu mươi tư chiếc xe con đã chạy qua phố nhà chị, trong đó có mười chín chiếc màu xanh lá cây!

Zofia bước lại gần bạn và quỳ xuống bên cạnh giường.

- Ngày mai chị sẽ cố gắng về sớm hơn.

Mathilde liếc nhìn chiếc đồng hồ quả lắc nhỏ đặt trên kệ và lắc đầu.

- Em không muốn nhúng mũi vào chuyện chẳng liên quan tới mình đâu...

- Tối nay chị ra ngoài, nhưng chị sẽ không về muộn đâu. Nếu em vẫn chưa ngủ thì chúng ta có thể nói chuyện,

- Zofia vừa nói vừa đứng lên.

- Cho chị hay cho em? - Mathilde thì thầm, nhìn bạn biến mất sau chiếc tủ quần áo.

13. Tên một vận động viên điền kinh nổi tiếng của Mỹ đã từng nhiều lần đoạt giải Olympic và Vô địch thế giới.

Mười phút sau cô lại xuất hiện trong phòng khách. Một chiếc khăn mặt quấn quanh mái tóc còn ướt của cô, một chiếc khác buộc quanh eo vẫn còn ẩm ướt. Cô đặt một túi vải đựng đồ trang điểm lên bề mặt bàn và tiến lại gần gương.

- Chị ăn tối cùng với anh chàng Lucas phải không? - Mathilde hỏi.

- Anh ấy gọi điện tối hôm nay!

- Không, tuyệt đối không hề có.

- Thế thì sao em biết được?

- Sao lại không!

Zofia quay lại, chống tay lên hông và đứng đối mặt với Mathilde, vẻ rất quả quyết.

- Em tự mình đoán ra điều đó à, chuyện chị ăn tối cùng với Lucas ấy?

- Từ khi em nhầm lẫn, còn nếu không thì hình như tay phải của chị đang cầm một lọ mascara, còn trong tay trái là một chiếc chổi đánh phấn.

- Chị chẳng thấy có gì liên quan cả!

- Chị còn muốn em cung cấp thêm manh mối cho chị nữa hả? - Mathilde hỏi giọng mỉa mai.

- Nếu có thì em sẽ thấy chị vui mừng vô cùng đấy! - Zofia trả lời, hơi tự ái.

- Chị là người bạn tốt nhất của em từ hơn hai năm nay...

Zofia nghiêng đầu sang một bên. Khuôn mặt của Mathilde sáng lên một nụ cười rộng lượng.

- ... đây là lần đầu tiên em thấy chị trang điểm!

Zofia quay lại phía gương và không trả lời. Mathilde uể oải nhặt cuốn phụ trương tạp chí truyền hình lên và bắt đầu đọc lại đến lần thứ sáu trong ngày.

- Nhà mình làm gì có vô tuyến đâu! - Zofia vừa nói vừa dùng ngón tay thoa nhẹ một lớp son bóng lên môi.

- Thật may, em chúa ghét cái của đó! - Mathilde vừa đối đáp chan chát vừa lật sang trang.

Điện thoại reo lên từ bên trong chiếc túi xách mà Zofia để trên giường của Mathilde.

- Chị có muốn em nghe hộ không? - Cô hỏi bạn bằng giọng ngây thơ.

Zofia lao thẳng vào mớ đồ đạc lộn xộn trong túi. Cô lấy điện thoại ra và đi ra xa phía đầu kia căn phòng.

- Không, chị không muốn! - Mathilde lau bầu và bắt đầu nhìn bảng chương trình truyền hình của ngày hôm sau.

Lucas xin lỗi, anh ta bị muộn và không thể tới đón cô được. Một bàn ăn đã được đặt sẵn cho hai người vào lúc hai mươi giờ ba mươi phút ở tầng cao nhất của tòa nhà Ngân hàng Châu Mỹ nằm trên phố California. Nhà hàng ba sao có tầm nhìn bao quát thành phố mang lại một góc nhìn rất đẹp ra Golden Gate. Tối đó Zofia sẽ gặp anh ta. Cô bỏ máy, quay lại góc bếp và cúi người nhìn vào bên trong tủ lạnh. Mathilde nghe tiếng bạn cô hỏi vọng ra:

- Em muốn ăn gì nào? Chị có một chút thời gian đủ để chuẩn bị cho em bữa tối.

- Em muốn món "trứng tráng - rau sống - sữa chua"

Một lát sau, Zofia vớ lấy chiếc măng-tô treo trong tủ

quần áo, hôn lên má Mathilde rồi nhẹ nhàng khép cánh cửa căn hộ lại.

Cô ngồi vào sau tay lái chiếc Ford. Trước khi khởi động xe, cô hạ thấp tấm kính che nắng xuống và ngắm mình trong gương vài giây. Vừa bấu môi về ngò vực, cô vừa nâng kính cửa sổ lên và xoay chìa khóa công-tắc. Khi chiếc xe biến mất ở góc đường, tấm rèm che cửa sổ phòng bà Reine rơi xuống che đi lớp kính.

Zofia đậu xe ở ngay lối vào bãi đậu và cảm ơn người gác bãi mặc bộ chế phục màu đỏ đang chìa cho cô một chiếc vé.

- Tôi ước mình là người đàn ông sẽ dùng bữa cùng cô tối nay! - chàng trai trẻ nói.

- Cảm ơn anh, - cô đáp, mặt đỏ lên hoan hỉ.

Cánh cửa xoay tròn một vòng và Zofia hiện ra trong sảnh. Vào giờ này các văn phòng đều đã đóng cửa, chỉ còn quầy bar tầng trệt và nhà hàng ở tầng trên cùng mở cửa đón khách. Cô đang tự tin bước về phía thang máy, thì bỗng cảm giác khô khốc dần dần lan ra trong miệng. Đây là lần đầu tiên Zofia biết khát nước. Cô xem giờ trên đồng hồ đeo tay. Vẫn còn sớm mười phút, cô nhìn quầy giải khát bằng đồng phía sau cửa kính quán cà phê rồi đổi hướng đi. Cô chuẩn bị bước vào bên trong thì chợt thoáng nhận ra Lucas đang ngồi bên một chiếc bàn và say sưa trò chuyện với vị giám đốc bộ phận bất động sản của khu cảng. Bàng hoàng, cô lùi bước và quay lại đi về phía thang máy.

Một lát sau, Lucas được người quản lý nhà hàng dẫn tới bàn nơi Zofia đang ngồi đợi. Cô đứng lên, hấn hôn tay cô rồi mời cô ngồi xuống chỗ có thể nhìn ra quang cảnh bên ngoài.

Trong suốt bữa ăn, Lucas đặt hàng trăm câu hỏi và Zofia đưa ra đến hàng ngàn câu trả lời. Hấn thưởng thức món ngon của thực đơn, cô không đụng tới một chút nào, tể nhị gạt thức ăn ra góc bốn đĩa. Những phút người phục vụ bàn xen vào đều khiến họ cảm thấy như dài vô tận. Đến lúc anh ta lại bước đến gần, trong tay cầm một chiếc máy nhỏ hút vụn bánh trông giống như một lưới liềm bên ngoài bọc lông, Lucas liền đến ngồi cạnh Zofia và thổi một hơi thật mạnh lên tấm khăn trải bàn.

- Đấy, giờ thì sạch rồi! Anh có thể để mặc chúng tôi, cảm ơn nhiều! - Hấn nói với anh chàng phục vụ.

Họ lại tiếp tục trò chuyện. Cánh tay của Lucas đặt tỉ lên thành ghế, Zofia có thể cảm nhận hơi ấm từ bàn tay hấn tỏa ra, ngay sát gáy cô.

Người phục vụ bàn lại bước tới khiến Lucas nổi cáu. Anh ta đặt trước mặt họ hai chiếc thìa và một đĩa sô-cô-la nóng chảy. Anh ta xoay chiếc đĩa hướng về phía hai người, vươn thẳng người như một cây cột rồi tự hào thông báo tên món tráng miệng.

- Đúng là nhờ có anh nói rõ cho, - Lucas đáp, về bực bội, - nếu không có thể người ta đã tưởng nhầm với món bánh phòng nhân cà-rốt!

Người phục vụ kín đáo rút lui. Lucas nghiêng người về phía Zofia.

- Cô chẳng ăn gì cả.

- Tôi ăn ít lắm, - cô vừa nói vừa cúi thấp đầu.

- Hãy ném thử đi, để tôi được vui lòng, một miếng sô-cô-la bằng một góc thiên đường trong miệng đấy.

- Và một địa ngục đối với lớp mỡ bên hông! - Cô đáp.

Không để cho cô được lựa chọn, hấn xắn lấy một miếng sô-cô-la, đưa chiếc thìa lên tận miệng Zofia và đặt miếng sô-cô-la còn nóng ấm lên lưỡi cô. Trong ngực Zofia, nhịp đập càng lúc càng trở nên rộn ràng hơn và cô cố giấu nỗi sợ hãi của mình trước đôi mắt chăm chú của Lucas.

- Vừa nóng lại vừa lạnh, thật là êm dịu, - cô nói.

Chiếc khay trong tay người tiếp rượu khê nghiêng, ly rượu cô-nhắc trượt đi. Khi chạm phải lớp đá trên mặt sàn, nó vỡ tung thành bảy mảnh giống hệt nhau. Cả căn phòng lặng đi, Lucas khê ho và Zofia phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Cô vẫn còn hai câu hỏi cho Lucas nhưng cô muốn hấn phải hứa sẽ trả lời thật thẳng thắn, và hấn đồng ý.

- Anh đã gặp giám đốc phụ trách bất động sản của khu cảng để làm gì?

- Thật lạ vì cô lại hỏi tôi như vậy.

- Chúng ta đã nói là sẽ thẳng thắn!

Lucas nhìn Zofia không chớp mắt, cô đã đặt tay lên bàn, tay hấn nhích lại gần hơn.

- Đó chỉ là một buổi hẹn vì công việc, giống như lần trước.

- Đó không phải là một câu trả lời, nhưng anh đã

đoán trước được câu hỏi thứ hai của tôi. Anh làm nghề gì?
Anh làm việc cho ai?

- Chúng ta cứ coi như tôi đang thực hiện nhiệm vụ đi.

Các ngón tay của Lucas bồn chồn gõ lên mặt khăn trải bàn.

- Nhiệm vụ kiểu gì? - Zofia hỏi tiếp.

Đôi mắt của Lucas rời khỏi Zofia trong giây lát, một ánh mắt nào đó đã thu hút sự chú ý của hắn: từ cuối phòng, hắn vừa nhận ra Blaise, một nụ cười ranh mãnh hiện trên khóe môi.

- Chuyện gì thế? - Cô hỏi. - Anh cảm thấy không khỏe sao?

Lucas chợt biến đổi hẳn. Zofia hầu như không nhận ra người đã cùng cô trải qua một buổi tối đầy tình cảm mà cô chưa từng biết đến.

- Đừng hỏi tôi bất cứ câu gì, - hắn nói. - Cô ra tủ áo khoác, lấy áo măng-tô của cô rồi về nhà ngay đi. Ngày mai tôi sẽ liên lạc với cô, tôi không thể giải thích bất cứ điều gì với cô vào lúc này, tôi vô cùng xin lỗi.

- Anh làm sao thế? - Cô nói, vẻ mặt ngơ ngác.

- Cô đi đi, đi ngay cho!

Cô đứng dậy và băng ngang qua gian phòng. Bất cứ một tiếng động nào cũng không lọt khỏi tai cô: tiếng thìa đĩa rơi, tiếng ly cốc va nhau, một ông cụ chúi mũi trên băng chiếc mùi-xoa cũ ngang với tuổi của ông, một người phụ nữ trang phục xuềnh xoàng đang nhìn bánh ngọt đầy vẻ thèm muốn, một doanh nhân đang đọc tờ báo đúng với đáng về kinh doanh của mình, trên lối đi giữa những bàn

ăn có một cặp tình nhân không nói với nhau một tiếng nào kể từ lúc cô đứng lên. Cô dồn bước, cuối cùng thì các cửa thang máy cũng khép lại. Trần ngập người cô chỉ còn lại những cảm xúc trái ngược nhau.

Cô chạy ra tới tận ngoài phố, nơi gió chặn bước cô lại. Trong chiếc xe đang bỏ chạy, chỉ còn lại cô và một nỗi buồn lạnh lẽo.

Khi Blaise ngồi vào chỗ mà Zofia vừa bỏ đi, Lucas siết chặt nắm đấm.

- Thế nào, công việc của chúng ta ra sao rồi? - Gã vui vẻ hỏi.

- Anh làm gì ở đây? - Lucas hỏi bằng giọng hoàn toàn không che giấu sự cáu giận của mình.

- Tôi phụ trách mảng thông tin nội bộ và đối ngoại, vì vậy tôi mới đến đây để trao đổi một chút thông tin... với anh!

- Tôi chẳng có việc gì phải báo cáo cho anh hết!

- Lucas, Lucas, thôi nào! Có ai nói gì đến báo cáo đâu cơ chứ? Chỉ đơn giản là tôi lo lắng cho sức khỏe con gà nòi của tôi nên mới đến, nhưng theo những gì tôi thấy, thì xem ra anh ta vẫn khỏe mạnh tuyệt vời.

Blaise tỏ vẻ vừa ngọt ngào vừa thân thiện một cách giả tạo.

- Tôi đã biết trước là anh rất thông minh, nhưng lần này thì phải thú thật là tôi đã đánh giá anh quá thấp.

- Nếu như đó là tất cả những gì anh muốn nói với tôi, thì xin mời anh rời khỏi đây!

- Tôi đã theo dõi khi anh ru cô nàng bằng những bản dạ khúc của anh, và tôi công nhận tới đoạn tráng miệng thì anh gây cho tôi ấn tượng mạnh mẽ! Bởi vì đoạn đó, anh bạn thân mến ạ, thì quả là có hơi hướng thiên tài!

Lucas nhìn Blaise soi mói, cố tìm hiểu xem điều gì đã khiến gã đàn ông ngu xuẩn này hơn hở đến vậy.

- Tạo hóa đã chẳng hề tử tế đối với anh, Blaise ạ, nhưng thôi đừng tuyệt vọng. Rồi sẽ có ngày, một nữ tu sĩ nào đó sẽ phạm tội khá nặng đủ để chịu hình phạt phải nằm trong vòng tay anh vài tiếng đồng hồ!

- Đừng có vờ vĩnh tỏ ra khiêm tốn, Lucas, tôi hiểu hết và tôi đồng tình với anh. Sự thông minh của anh lúc nào cũng khiến tôi ngạc nhiên.

Lucas quay người lại ra hiệu cho người mang hóa đơn thanh toán đến cho hắn. Blaise hốt lấy và chìa thẻ tín dụng cho người phụ trách nhà hàng.

- Để đó, tôi sẽ trả!

- Chính xác ra là anh muốn nói đến chuyện gì đây? - Lucas vừa hỏi vừa giật lại tờ hóa đơn khỏi những ngón tay nhớp nháp của Blaise.

- Anh phải tin cậy tôi hơn nữa chứ. Tôi có cần phải nhắc để anh nhớ rằng nhờ có tôi nhiệm vụ này mới được giao cho anh không? Thôi, đừng có giả vờ làm những anh chàng ngốc nữa, cả hai chúng ta đều biết rõ rồi mà!

- Chúng ta biết cái gì cơ? - Lucas vừa nói vừa đứng lên.

- Biết cô ta là ai!

Lucas chậm rãi ngồi xuống và nhìn đắm đắm vào Blaise.

- Thế cô ấy là ai?

- Cô ấy là đối thủ, bạn của tôi ơ... đối thủ của anh!

Miệng Lucas hơi hé mở, giống như không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt. Blaise tiếp tục:

- Là người phe bên kia cử tới để đối phó với anh. Anh là quý sư của phe ta, cô ta là thiên thần của phe họ, là nhân viên ưu tú của họ.

Blaise cúi người lại gần Lucas, hấn bật lùi về phía sau.

- Đừng khó chịu như vậy, anh bạn, - hấn nói tiếp, - nghề của tôi là phải biết tất cả. Đáng ra tôi phải khen ngợi anh mới đúng. Quyển rũ thiên thần sẽ không chỉ là một thành công của phe ta, phải nói là một chiến thắng rực rỡ mới đúng! Có đúng anh đang nghĩ như vậy không?

Lucas cảm nhận được một chút sợ hãi trong câu hỏi cuối cùng của Blaise.

- Chẳng phải nghề của anh là phải biết hết mọi thứ hay sao, anh bạn? - Lucas nói thêm bằng giọng mỉa mai pha lẫn tức giận.

Hấn rời khỏi bàn. Trong lúc băng ngang gian phòng, hấn nghe tiếng Blaise:

- Tôi cũng đến để nhắc anh hãy bật di động lên! Có người đang tìm anh đấy! Người mà anh đã tìm cách tiếp cận cách đây vài giờ đồng hồ đang mong có thể hoàn thành thỏa thuận ngay trong tối nay.

Cửa thang máy đóng lại che khuất Lucas. Blaise nhìn đĩa tráng miệng còn dở dang, gả ngồi xuống và thọc ngón tay nhớp nháp của gã vào lớp sô-cô-la.

Xe của Zofia chạy dọc đường Van Ness, trên đường đi tắt cả các đèn đỏ đều chuyển sang màu xanh. Cô bật đài lên và dò sóng tìm kênh nhạc rock. Các ngón tay cô gõ lên vô-lăng theo nhịp, mỗi lúc một dồn dập và mạnh mẽ, cho tới khi cảm giác đau lan dần lên các đốt. Cô rẽ ngang lên Pacific Heights và đậu bừa xe ngay trước căn nhà nhỏ.

Các cửa sổ tầng trệt đều đã tắt đèn. Zofia leo lên tầng trên. Khi cô đặt chân lên bậc thang thứ ba thì cánh cửa phòng bà Sheridan hé mở. Zofia nhìn theo ánh đèn quét dọc trong bóng tối vào tận bên trong căn hộ của bà Reine.

- Bác đã cảnh báo cháu từ trước rồi mà!

- Chào bác Reine.

- Hãy lại ngồi gần bác đây, tốt nhất là khi nào đi ra cháu hãy chào bác. Có điều cứ xem về mặt cháu thì có lẽ đến lúc đó bác cháu mình sẽ phải chào buổi sáng mất thôi.

Zofia bước lại gần chiếc ghế bành. Cô ngồi xuống thăm và tựa đầu vào thành ghế. Bà Reine nhẹ nhàng vuốt tóc cô trước khi cất lời:

- Bác hy vọng cháu có một câu hỏi chứ, phải không? Bởi vì bác đang có một câu trả lời đây!

- Quả thật cháu không biết nói thế nào với bác về cảm giác của cháu lúc này.

Zofia đứng lên, tiến về phía cửa sổ và vén rèm lên. Chiếc Ford dường như đang ngủ trên phố. Bà Reine nói tiếp:

- Bác không hề có ý tò mò đâu. Mà suy cho cùng, nếu không thể, có muốn cũng chẳng được! Ở tuổi của bác, tương lai chẳng dài hơn một tầm mắt, mà nhất là đối với người bị lão thị như bác thì lại càng đáng lo ngại hơn. Mỗi một ngày trôi qua, bác nhìn về phía trước và có một cảm giác thật khó chịu là con đường dường như sẽ chỉ dừng lại ở đầu mũi giày của mình.

- Tại sao bác lại nói những điều này, bác Reine?

- Vì bác biết rõ sự rộng lượng của cháu, và cả sự e thẹn nữa chứ. Đối với một phụ nữ ở tuổi bác, được thấy những niềm vui, nỗi buồn của người mình yêu có thể ví như trời sắp tối mà đi thêm được hàng cây số dài. Những hy vọng, khao khát của giới trẻ các cháu nhắc cho những người như bác biết phía sau mình con đường vẫn tiếp tục trải dài, rằng những gì bác đã làm được trong cuộc sống cũng có ý nghĩa nhất định, dù là rất nhỏ... chỉ một chút xíu thôi cũng đáng để sống. Nào, giờ thì cháu hãy nói cho bác nghe có điều gì không ổn!

- Cháu chẳng biết!

- Điều cháu đang cảm thấy được gọi là nhớ nhung đấy!

- Có vô khối chuyện cháu muốn kể cho bác nghe.

- Cháu đừng lo, bác cũng đoán được rồi...

Bà Reine dùng ngón tay khẽ nâng cằm Zofia lên.

- Hãy để bác xem nụ cười của cháu thức dậy đi nào; chỉ cần một hạt giống hy vọng nhỏ xíu cũng có thể trồng được cả một cánh đồng hạnh phúc... chỉ cần thêm một chút kiên nhẫn để nó có thời gian nảy mầm thôi.

- Bác đã bao giờ yêu ai chưa, bác Reine?

- Cháu cứ nhìn tất cả những tấm ảnh cũ kỹ trong cuốn album kia mà xem, chúng chẳng còn dùng để làm gì nữa cả! Đa số những người có mặt trong ảnh đều đã khuất bóng từ lâu rồi, thế nhưng những tấm ảnh đó lại rất quan trọng đối với bác. Cháu có biết vì sao không?... Bởi vì bác là người đã chụp những tấm ảnh đó! Giá cháu có thể hình dung được bác mong ước đến chừng nào nếu đôi chân có thể một lần nữa đưa bác tới những nơi đó! Hãy tận dụng, Zofia! Hãy chạy ngay đi, đừng để mất thời gian nữa! Những ngày thứ Hai có đôi khi làm ta mệt mỏi, những ngày Chủ nhật thật buồn bã, song ơn Chúa, sự khởi đầu của mỗi tuần lễ mới dịu dàng êm ái làm sao!

Bà Reine xòe bàn tay ra, nắm lấy ngón trỏ của Zofia và miết nó dọc theo đường chỉ tay tượng trưng cho sự sống của bà.

- Cháu có biết Bachert là ai không, Zofia?

Zofia không trả lời, giọng bà Reine càng trở nên mềm mại hơn:

- Cháu nghe này, đây là câu chuyện đẹp nhất trên đời: Bachert chính là người mà Chúa đã chọn cho cháu, là một nửa còn lại của cháu, là tình yêu đích thực. Như vậy, cả đời cháu sẽ phải vận dụng toàn bộ trí thông minh chỉ để đi tìm anh ta... và nhất là để nhận ra anh ta.

Zofia nhìn bà Reine trong im lặng. Cô đứng lên, đặt một chiếc hôn đầy âu yếm lên trán bà và chúc bà ngủ ngon. Trước khi đi ra, cô quay người lại để hỏi bà thêm một điều cuối cùng:

- Cháu rất muốn xem một trong số những cuốn

album của bác, bác Reine ạ.

- Cuốn nào cơ? Cuốn nào mà cháu chẳng xem đi xem lại đến cả chục lần rồi!

- Cuốn kể về cuộc đời của bác, bác Reine ạ.

Rồi cánh cửa nhẹ nhàng khép lại sau lưng cô.

Zofia leo lên các bậc thang. Khi lên đến hành lang, cô chợt đổi ý, lại đi xuống gác mà không gây tiếng động nào và đánh thức chiếc Ford già cỗi dậy. Thành phố gần như vắng tanh. Cô lái xe xuống đường California. Đèn đỏ buộc cô dừng lại trước lối vào tòa nhà nơi cô đã ăn bữa tối. Người trông xe giơ tay vẫy cô thân thiện, cô quay đầu đi và nhìn khu Chinatown đang mở dần ra phía bên trái cô. Qua khỏi đó vài tòa nhà, cô đậu xe dọc vỉa hè, đi bộ băng qua khoảng sân, đặt tay lên mảnh tường phía Đông của ngọn Kim tự tháp rồi bước vào trong sảnh.

Cô chào Pierre rồi đi về phía chiếc thang máy đưa cô lên tận tầng cao nhất. Khi cửa thang máy mở ra, cô đề nghị cho gặp Micheal. Cô tiếp tân xin lỗi, ngày mới đã bắt đầu ở phương đông và cha đỡ đầu của cô đang bận việc ở tận đầu kia trái đất.

Cô ngần ngừ, rồi thử hỏi xem cô có thể xin gặp Đức ông được không.

- Về nguyên tắc là được, nhưng lúc này thì có thể hơi khó một chút.

Cô tiếp tân không thể kìm lời trước vẻ mặt băn khoăn của Zofia.

- Với cô thì tôi hoàn toàn có thể nói được! Đức ông có một thói quen, có thể gọi là một thú tiêu khiển cũng

được: tên lửa! *Người* vô cùng say mê cái trò đó! Việc con người phóng hàng loạt tên lửa lên bầu trời khiến ngài rất thích thú. Chẳng bao giờ *Người* bỏ lỡ một cuộc phóng tên lửa nào, *Người* nhốt mình trong phòng làm việc, bật tất cả các màn hình lên và không một ai có thể nói chuyện với *Người* được nữa. Chẳng giấu gì cô, vấn đề dần trở nên phức tạp kể từ khi người Trung Quốc cũng bắt đầu tham gia vào cái trò này!

- Thể hiện giờ đang có một đợt tên lửa chuẩn bị phóng lên hay sao? - Zofia hỏi, vẻ thản nhiên.

- Trừ trường hợp trực trực kỹ thuật, còn nếu không thì giờ khởi hành đã được ấn định vào 37 phút và 24 giây nữa! Cô có muốn tôi nhắc lại gì tới *Người* không, có chuyện quan trọng phải không?

- Không, thôi đừng làm phiền *Người*, tôi chỉ muốn hỏi có một câu thôi, tôi sẽ quay lại sau vậy.

- Một lát nữa cô sẽ ở đâu? Hể cứ truyền đạt những lời nhắn không hoàn chỉnh, y như rằng tôi sẽ được nhận được một lời phê bình khéo léo.

- Rất có thể tôi sẽ đi dạo dọc bến cảng, tôi nghĩ thế. Thôi, xin chúc một đêm phương tây êm ả, hoặc chúc một ngày phương đông tốt lành, tùy theo ý thích của cô đấy!

Zofia rời khỏi tháp. Một làn mưa nhẹ rơi, cô thông thả tản bộ ra xe rồi ngoặt lái về phía bến cảng số 80, một chỗ trú ẩn khác của cô trong thành phố.

Cô thềm bầu không khí trong lành, muốn nhìn thấy cây cối, và quyết định đi theo hướng bắc. Cô chạy xe vào Công viên Golden Gate theo lối Martin Luther King rồi lái

lên tận hồ trung tâm. Dọc theo con đường nhỏ, những ánh đèn từ cột điện quét thành hăng hà sa số những quãng sáng trên bầu trời đầy sao. Đèn cao áp rọi sáng một túp lều bằng gỗ nơi người đi dạo tìm đến thuê du thuyền nhỏ vào những ngày đẹp trời. Bãi đậu xe vắng tanh, cô để chiếc Ford lại đó và đi bộ tới chiếc ghế băng bên dưới một cột đèn và ngồi xuống. Một con thiên nga lớn trắng muốt bị một làn gió nhẹ thổi tới lênh đênh trên mặt nước, hai mắt nhắm nghiền, trôi ngang qua một chú ếch ngủ quên trên bông súng. Zofia thở dài.

Cô thấy *Người* từ cuối con đường đang đi lên. *Đức ông* thở thần bước, hai tay đút túi. *Người* trèo qua tấm lưới rào nhỏ và cắt ngang bãi cỏ, né những khóm hoa. *Người* tiến lại gần và ngồi xuống bên cạnh cô.

- Con đã xin gặp ta?

- Con không muốn làm phiền *Người*, thưa *Đức ông*.

- Con chẳng bao giờ làm phiền ta cả. Con có vấn đề gì phải không?

- Không, một câu hỏi ạ.

Đôi mắt của *Đức ông* lại sáng lên thêm một chút.

- Nếu vậy thì ta nghe con nói đây, con gái của ta.

- Chúng ta luôn dành hết thời gian để giảng giải về tình yêu, vậy mà những thiên thần như chúng con mới chỉ biết đến toàn lý thuyết. Vậy thì, thưa *Đức ông*, tình yêu trên thế gian thực ra là gì?

Người nhìn lên trời rồi ôm lấy vai Zofia.

- Đó là điều đẹp đẽ nhất mà ta đã sáng tạo ra! Tình yêu là một mảnh hy vọng, là sự hồi sinh bất diệt của thế

giới, là con đường dẫn tới miền đất hứa. Ta đã tạo ra sự khác biệt để nhân loại gieo trồng sự hòa hợp: một thế giới đồng nhất sẽ buồn chán đến chết đi được! Hơn nữa, cái chết chỉ là một khoảnh khắc của cuộc sống đối với những người đã biết yêu và từng được yêu.

Zofia dùng đầu ngón chân bòn chôn vạch một hình tròn trên lớp sỏi.

- Thế chuyện về Bachert có phải là thật không?

Chúa trời mỉm cười và cầm lấy bàn tay cô.

- Một ý tưởng đẹp, có phải không? Người có thể tìm được một nửa kia của mình sẽ trở nên thành công hơn tất cả nhân loại. Con người nếu chỉ có một mình thì chẳng ý nghĩa chút nào - nếu như ta muốn vậy, ta chỉ việc sáng tạo ra một loại người thôi; thế nhưng chỉ khi một người bắt đầu biết yêu thì anh ta mới thực sự trở thành con người. Sự sáng tạo ra con người có thể không hoàn hảo, song chẳng có gì trong vũ trụ có thể hoàn hảo hơn hai con người yêu nhau.

- Giờ thì con đã hiểu hơn rồi, - Zofia vừa nói vừa vạch một đường thẳng ngay chính giữa vòng tròn của cô.

Người đứng dậy, dứt lại tay vào túi và dậm bước, rồi *Người* lại đặt một tay lên đầu Zofia và nói bằng giọng nhẹ nhàng và đồng cảm:

- Ta sẽ cho con biết một bí mật lớn, chỉ có một câu hỏi và cũng là câu hỏi duy nhất mà ta vẫn tự đặt ra cho mình kể từ ngày đầu tiên: Có đúng thật là ta đã phát minh ra tình yêu hay không, hay tình yêu đã phát minh ra ta?

Vừa bỏ đi bằng những bước chân nhẹ bẫng, Chúa

trời vừa ngấm bóng mình trong nước và Zofia nghe thấy tiếng *Người* lâu bầu:

- Chỗ này gọi *Đức ông*, chỗ kia gọi *Đức ông*, đúng là ta phải tự tìm cho mình một cái tên trong ngôi nhà này mất thôi... chưa gì thì ta đã trở nên già cỗi với bộ râu này rồi.

Người quay lại và hỏi Zofia:

- Con nghĩ thế nào về cái tên *Houston*?

Sững sờ, Zofia nhìn *Người* bước đi, đôi tay với những ngón thon dài chấp lại sau lưng, *Người* vẫn còn tiếp tục lăm bắm một mình.

- *Đức ông Houston*, có lẽ thế... Không... *Houston*, tuyệt vời!

Rồi tiếng nói tắt ngấm sau góc cây to.

Zofia ở lại một mình hồi lâu. Chú ếch ngồi chồm hổm trên bông hoa súng nhìn cô đắm đắm, nó bật kêu ồm ộp hai tiếng. Zofia cúi người xuống và nói với chú:

- Sao nào, sao nào!

Zofia đứng lên, quay lại lấy xe và rời khỏi công viên Golden Gate. Từ trên đồi Nob Hill, chuông nhà thờ vừa điểm mười một tiếng.

*

* *

Hai bánh trước của xe dừng quay chỉ cách cái gờ vài phân, tấm chắn bùn của chiếc Aston Martin chìa ra mặt nước. Lucas bước xuống và để cửa xe mở. Hắn đặt chân lên thanh chắn sóc phía sau xe, thở dài thật sâu và thay đổi ý

định. Hấn lùi ra xa vài bước, cảm thấy đầu óc quay cuồng. Hấn cúi người xuống mặt nước và nôn thốc.

- Cậu có vẻ không được khỏe lắm thì phải!

Lucas đứng thẳng lên và nhìn chăm chăm vào ông lão ăn mày đang chìa cho hấn bao thuốc lá.

- Sợ nẫu, hơi nặng nhưng phù hợp với hoàn cảnh, - ông Jules nói.

Lucas lấy một điếu, Jules chìa bật lửa của ông ra, ngọn lửa rọi sáng hai khuôn mặt trong giây lát. Hấn hít một hơi thật sâu và lập tức ho sặc sụa.

- Thuốc ngon lắm, - hấn vừa nói vừa ném đót thuốc ra xa.

- Dạ dày cậu trực trặc hả? - Jules hỏi.

- Không! - Lucas đáp.

- Vậy thì có lẽ là chuyện gì đó bức mình!

- Thế còn ông, Jules, chân ông thế nào rồi?

- Cũng như những phần còn lại, hơi khập khiễng!

- Nếu vậy thì quần lại băng vào đó đi, trước khi nó bị nhiễm trùng, - Lucas vừa nói vừa bỏ đi.

Jules nhìn hấn đi về phía những tòa nhà cũ nát cách đó khoảng trăm mét. Lucas leo lên những bậc thang lỗ chỗ vết gỉ sét và tiến vào lối đi trên hiên dọc theo mặt tiền tầng một. Jules hét lên với hấn:

- Cái chuyện bức mình của cậu có mái tóc màu vàng hay màu nâu?

Song Lucas đã chẳng nghe thấy. Cánh cửa phòng làm việc duy nhất còn sáng đèn đã khép lại sau lưng hấn.

*

* *

Zofia không muốn về nhà chút nào. Mặc dù việc Mathilde đến ở nhờ khiến cô rất thích, song cô cảm thấy mình bị mất gốc riêng tư. Cô thả bộ dưới tòa tháp cổ xây bằng gạch đỏ mọc vươn cao trên những bến cảng trống trơn. Chiếc đồng hồ quả lắc khảm chìm vào nóc hình nón của tháp điểm nửa giờ. Cô tiến sát tới rìa bến tàu. Mũi con tàu chờ hàng dập dềnh trong ánh sáng trắng pha lẫn một làn sương nhẹ.

- Ta rất yêu con tàu già nua này, nó và ta cùng tuổi với nhau đấy! Nó cũng kêu cọt kẹt mỗi lần đi chuyển, nó còn han gỉ nhiều hơn cả ta ấy chứ!

Zofia quay người lại và nở nụ cười với ông già Jules.

- Cháu chẳng ghét bỏ gì nó cả, nhưng nếu các dây thang của nó tốt hơn một chút, thì cháu sẽ càng yêu nó hơn.

- Đồ đạc dụng cụ chẳng can hệ gì đến cái tai nạn này cả.

- Sao bác biết?

- Bến cảng cũng là nơi tai vách mạch rừng, một vài lời chớ này có thể ghép thành vài câu chớ khác...

- Bác biết ông Gomez đã bị ngã như thế nào hay sao?

- Tất cả bí ẩn đều nằm ở chỗ đó. Nếu là một cậu trẻ tuổi thì người ta còn có thể tưởng là do một phút bất cẩn. Đã bao lâu rồi trên vô tuyến người ta vẫn cứ bảo lũ trẻ ngốc nghếch hơn các ông già nhiều... nhưng ta chẳng có

vô tuyến và người công nhân đó quả là một anh lính già. Chẳng ai có thể tin nổi anh ta đã tự mình buông tay ngã lên thanh sắt được.

- Có lẽ ông ấy bị chóng mặt chăng?

- Cũng có thể, nhưng còn phải xem tại sao anh ta lại bị chóng mặt như vậy đã.

- Nhưng hình như bác đã nghĩ tới điều gì đó rồi!

- Trước hết là ta hơi lạnh, cái khí hậu ẩm ướt khó chịu này len lỏi vào tận xương ta, ta rất muốn tiếp tục cuộc bàn luận của hai bác cháu nhưng có lẽ để ra chỗ khác đã. Gần cái thang dẫn lên khu văn phòng có một chỗ hình như có điều hòa nhiệt độ ấy, cháu không ngại nếu bác cháu ta cùng nhau đi vài mét chứ?

Zofia giơ cánh tay ra cho ông cụ. Họ đi nép dưới mái hiên chạy dọc theo mặt tiền. Ông Jules tiến vài bước để chọn chỗ thẳng ngay dưới cửa sổ duy nhất còn có ánh đèn mặc dù trời đã khuya. Zofia biết hầu hết những người có tuổi thường có những thói gần dờ và nếu quý họ thì cần phải biết rằng không nên chống đối lại những thói quen ấy.

- Được rồi, ở đây tốt lắm, - ông nói, - chính chỗ này là chỗ tốt nhất cho chúng ta!

Hai người ngồi xuống chân tường. Ông Jules vượt dọc theo li chiếc quần kẻ sọc muôn thuở của ông.

- Thế nào bác, - Zofia hỏi lại, - bác nghĩ sao về chuyện ông Gomez?

- Ta có biết gì đâu! Nhưng nếu cháu chịu nghe, rất có thể làn gió nhẹ này sẽ kể cho chúng ta nghe điều gì đó.

Zofia nhúu mày, nhưng ông già Jules đã đưa một

ngón tay đặt lên môi. Trong sự yên lặng của bóng tối, Zofia nghe thấy giọng nói trầm trầm của Lucas vang lên trong phòng làm việc, ngay phía trên đầu cô.

*

* *

Heurt ngồi đầu chiếc bàn bằng phooc-mi-ca. Ông ta đẩy một gói nhỏ bọc bằng giấy bản tới trước mặt viên giám đốc phụ trách bất động sản của khu cảng. Terence Wallace đã chọn chỗ ngồi đối diện với Lucas.

- Một phần ba bây giờ. Một phần ba nữa sẽ đến khi ban cố vấn quản trị của ông bỏ phiếu ủng hộ việc trưng dụng các bến cảng và phần cuối cùng ngay sau khi tôi ký giấy ủy nhiệm độc quyền kinh doanh các khu đất, - ngài phó chủ tịch nói.

- Chúng ta đã thống nhất rằng hội đồng quản trị của ông sẽ phải họp nhau trước cuối tuần, - Lucas nói thêm.

- Thời hạn ngắn kinh khủng, - người đàn ông rên lên, ông ta vẫn còn chưa dám cầm lấy cái gói màu nâu.

- Các kỳ bầu cử sắp tới rồi! Tòa thị chính sẽ rất vui mừng được thông báo việc biến đổi một khu ô nhiễm thành một khu nhà ở sạch sẽ xinh xắn. Như thế có khác nào một món quà từ trên trời rơi xuống! - Lucas vừa tặng bốc vừa đẩy cái gói vào tay Wallace. - Công việc của ông có đến nỗi phức tạp lắm đâu!

Lucas đứng lên bước lại gần cửa sổ, mở hé cửa ra và nói thêm:

- Hơn nữa sắp tới ông cũng chẳng cần phải làm việc nữa... thậm chí ông còn có thể thắng thừng từ chối cái chức vụ mà người ta sẽ nâng ông lên để cảm ơn vì đã làm giàu cho họ...

- Vì đã tìm ra giải pháp cho một cơn khủng hoảng thấy trước! - Wallace giành lời bằng giọng điệu đà, vừa đưa một chiếc phong bì lớn màu trắng cho Ed.

- Giá trị của mỗi mảnh đất đều được ghi rõ trong bản báo cáo mật này, - ông nói. - Ngài cứ chào giá cao hơn khoảng mười phần trăm thì hội đồng quản trị của tôi sẽ chẳng thể nào từ chối được ngài.

Wallace nắm lấy phần của mình và vui vẻ lắc lắc cái gói.

- Tôi sẽ triệu tập họ đông đủ chậm nhất vào thứ Sáu, - ông ta nói thêm.

Ánh mắt Lucas nhìn qua cửa kính chợt bị thu hút bởi một cái bóng nhẹ nhàng bỏ chạy phía bên dưới. Khi Zofia lên xe của cô, hắn có cảm giác như cô đang nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh đèn pha hậu của chiếc Ford biến mất đằng xa. Lucas cúi gằm mặt.

- Ông chẳng bao giờ có tâm trạng gì sao, Terence?

- Tôi có phải là người châm ngòi cuộc đình công này đâu! - Ông ta vừa đáp vừa bước ra khỏi phòng.

Lucas từ chối không để Ed đưa về và ở lại một mình.

Các gác chuông của Nhà thờ Grace điểm nửa đêm. Lucas khoác lên người chiếc áo gió và đút tay vào túi. Vừa mở cửa, hắn vừa mân mê bìa cuốn sách nhỏ đã xoáy được

mà hẳn lúc nào cũng mang theo. Hẳn mỉm cười, ngắm nhìn những vì sao và ngâm nga:

- Cầu cho những đốm sáng trên bầu trời có thể chia cách ngày và đêm... cầu cho chúng trở thành những tín hiệu để chia cách ánh sáng và bóng tối.

Chúa Trời đã thấy như thế là tốt.

Trời đã tối, rồi trời lại sáng...

Ngày thứ tư

Gần như cách mỗi tiếng đồng hồ Mathilde đều rên rỉ, con đau không ngừng khuấy động giấc ngủ của cô và suốt cả đêm hầu như cô chẳng hề được nghỉ ngơi cho tới khi những tia sáng ban mai đầu tiên xuất hiện. Zofia đã dậy và cố không gây tiếng động, cô thay quần áo rồi nhón bước rời khỏi căn hộ. Ánh nắng tuyệt đẹp xuyên qua bầu cửa sổ trông ra bậc thềm. Xuống đến chân cầu thang, cô gặp bà Reine đang dùng chân đẩy cánh cửa ra vào, một bó hoa rất to chất kín trên hai tay.

- Chào bác Reine.

Bà Reine, miệng ngậm chặt một lá thư, không thể đáp lời cô, Zofia liền tiến tới giúp bà. Cô cầm lấy bó hoa to tướng và đặt nó lên chiếc bàn chân quỳ để ngay cửa ra vào.

- Bác may mắn ghê, bác Reine ạ!

- Bác thì không, nhưng cháu thì có đấy! Này, cái thư này có vẻ như cũng gửi cho cháu! - Bà vừa nói vừa đưa phong bì cho Zofia, cô tò mò bóc phong bì ra.

Tôi nợ cô lời giải thích, hãy vui lòng gọi cho tôi. Lucas.

Zofia nhét lá thư vào trong túi áo. Bà Reine ngắm những bông hoa, nửa ngưỡng mộ, nửa giễu cợt.

- Anh ta chẳng hề đùa cợt với cháu chút nào, phải không! Phải có tới gần ba trăm bông, và mỗi bông còn là một loài hoa khác nhau! Bác sẽ chẳng bao giờ có được một cái bình đủ to cho bó hoa này!

Bà Reine quay vào nhà, Zofia nối bước theo sau, ôm theo bó hoa rực rỡ trong tay.

- Cứ đặt những bông hoa này gần bồn rửa, bác sẽ bó cho cháu thành những bó cao bằng người, rồi khi nào về cháu cứ qua lấy. Thôi đi đi, bác thấy cháu đã bị muộn rồi đấy.

- Tạm biệt bác Reine, lát nữa cháu sẽ ghé lại.

- Được, được, thế đấy, thôi đi khẩn trương lên, bác rất ghét nhìn thấy cháu chỉ còn một nửa, đầu óc đã bay đến tận đâu rồi!

Zofia hôn bà chủ nhà rồi rời khỏi nhà. Bà Reine lấy từ trong tủ ra năm cái bình và xếp chúng thành hàng trên bàn, tìm chiếc kéo tỉa hoa trong ngăn kéo bếp và bắt đầu kết các bó hoa. Bà liếc nhìn cành hoa thạch thảo dài mà bà đã để sang một bên. Khi bà nghe tiếng sàn nhà kêu cọt kẹt phía trên đầu, bà bỏ dở công việc đang làm để chuẩn bị bữa sáng cho Mathilde. Một lát sau, bà vừa leo lên cầu thang vừa lẩm bẩm:

- Chủ nhà trọ, bán hoa... rồi bây giờ thì là gì nữa đây? Thật đúng là!

Zofia đậu xe trước cửa quán Fisher's Deli. Khi bước vào quán, cô nhận ra thanh tra Pilguez; anh mời cô ngồi.

- Cô bé của chúng ta thế nào rồi?
- Cô ấy đang bình phục dần dần, chân cô ấy bị đau nhiều hơn tay.
- Cũng phải thôi, - anh nói, - thời gian gần đây con người cũng chẳng còn mấy lý do để đi bằng đôi tay nữa!
- Điều gì đã khiến anh đến đây, thanh tra?
- Cú ngã của người công nhân cảng.
- Thế điều gì đã khiến cho tâm trạng anh u ám như vậy?
- Cuộc điều tra về cú ngã của người công nhân cảng! Cô có muốn dùng gì không? - Pilguez vừa nói vừa quay về phía quầy bar.

Từ sau tai nạn của Mathilde, quán ăn chỉ còn duy trì dịch vụ tối thiểu: ngoài những giờ cao điểm, khách hàng phải tự trang bị sự kiên nhẫn ghê gớm mới có thể chờ được một tách cà phê.

- Thế ta có biết vì sao ông ấy bị ngã không? - Zofia hỏi tiếp.

- Ban điều tra nghĩ rằng nguyên nhân là tại thanh chắn cầu thang.

- Như vậy là một thông tin chẳng tốt lành chút nào, - Zofia thì thầm.

- Tôi không tin tưởng lắm vào phương pháp điều tra của họ! Tôi đã có chút va chạm với người phụ trách điều tra.

- Về việc gì?

- Tôi có cảm giác anh ta cứ nhai đi nhai lại từ “bị một”. Vấn đề là ở chỗ, - Pilguez vừa nói tiếp vừa chìm đắm trong luồng suy tư của mình, - cái bảng cầu chì dường như lại chẳng hề thu hút được sự chú ý của các nhân viên điều tra!

- Bằng cầu chì thì có can hệ gì ở đây?

- Ở đây thì không, nhưng gần khoang tàu thì lại liên quan rất nhiều! Chẳng cần tới ba mươi sáu lý do có thể khiến cho một công nhân cảng dày dạn kinh nghiệm bị ngã. Hoặc thang bị mục nát, tôi cũng chẳng bảo cái thang đó còn trẻ trung gì..., hoặc là lỗi do bất cẩn: cũng chẳng hợp với tính cách của Gomez! Trừ trường hợp trên khoang tàu rất tối, có nghĩa là trường hợp ánh sáng trên đó đột nhiên tắt ngấm. Khi đó thì một tai nạn gần như là điều không thể tránh khỏi.

- Anh đang gợi ý rằng đây có thể là một hành động phá hoại ư?

- Tôi gợi ý rằng cách tốt nhất để làm cho Gomez rơi từ trên cao xuống là cắt các đèn chiếu khi anh ta vẫn còn ở trên thang! Khi ánh sáng được chiếu đầy đủ thì chỉ còn thiếu đường phải đeo kính mát mới có thể làm việc được trong đó, vậy thì theo cô chuyện gì sẽ xảy ra nếu đột nhiên tất cả lại chìm trong bóng tối? Đợi cho đôi mắt thích nghi được, cô đã mất thăng bằng rồi. Cô chưa bao giờ bị chóng mặt khi bước vào một cửa hàng hoặc một rạp chiếu phim sau khi đã đứng ngoài trời nắng gắt ư? Hãy tưởng tượng hệ quả khi cô đang đứng cheo leo trên một chiếc thang cao hai chục mét xem!

- Anh có bằng chứng gì khi đưa ra những lập luận đó không?

Pilguez thò tay vào túi áo và lôi ra một chiếc khăn mùi xoa đặt lên bàn. Anh mở nó ra, để lộ một chiếc ống nhỏ bị cháy đen suốt dọc chiều dài. Anh trả lời trước về

mặt dò hỏi của Zofia.

- Tôi có một ống chì bị cháy vì còn thiếu một số không so với cường độ dòng điện.

- Tôi không có năng khiếu lắm trong chuyện điện đóm...

- Cái của này quá yếu so với nguồn điện mà nó phải tải!

- Đây là một bằng chứng ư?

- Ít nhất nó cũng chứng tỏ đã có hành động phá hoại! Cùng lắm là nó có thể trụ được năm phút trước khi bị hạ gục!

- Nhưng chuyện đó chứng tỏ điều gì?

- Chẳng phải chỉ trong khoang tàu *Valparaiso* người ta mới không nhìn thấy rõ ràng mọi thứ.

- Thế ban điều tra nghĩ gì về chuyện này?

Pilguez vâng về ống chì, khuôn mặt anh không giấu nổi sự giận dữ.

- Họ nghĩ rằng vật tôi có trong tay chẳng chứng tỏ được điều gì vì tôi đã không tìm thấy nó trên bảng điện!

- Nhưng anh lại nghĩ ngược lại hả?

- Phải!

- Vì sao?

Pilguez thả chiếc cầu chì lên bàn. Zofia cầm lên để quan sát thật kĩ lưỡng.

- Tôi đã nhặt được nó ở dưới thang, có lẽ điện áp quá tải đã làm nó bắn ra xa. Cái người đến xóa dấu vết chắc đã không tìm thấy nó. Trên bảng điện có một chiếc khác còn mới cứng.

- Anh định mở một cuộc điều tra hình sự hay sao?

- Giờ thì chưa, ngay cả việc đó tôi cũng gặp trục trặc.

- Trục trặc gì?

- Động cơ! Việc làm cho Gomez bị ngã xuống sàn con tàu cũ này liệu có thể mang lại được ích lợi gì? Ai có thể hưởng lợi từ vụ tai nạn này? Cô có sáng kiến gì không?

Zofia cố chống lại cảm giác khó ở đang xâm chiếm cơ thể, cô khê ho và đưa tay lên che mặt.

- Tôi chẳng nghĩ ra điều gì cả!

- Một chút xiu cũng không ư? - Pilguez hỏi, vẻ nghi ngờ.

- Một tẹo cũng không, - cô vừa nói vừa ho thêm lần nữa.

- Tiếc thật, - Pilguez vừa đáp vừa đứng lên.

Anh đi qua quầy bar, ra ngoài và nhường bước cho Zofia rồi đi về hướng chiếc xe của anh. Anh tựa người vào cửa xe và quay lại phía Zofia.

- Đừng bao giờ tìm cách nói dối, cô chẳng có năng khiếu chút nào!

Anh nở một nụ cười gượng gạo với cô và ngồi vào sau tay lái, Zofia chạy về phía anh.

- Có một điều tôi vẫn chưa nói với anh!

Pilguez nhìn đồng hồ đeo tay và thở dài.

- Từ tối qua ban điều tra đã kết luận con tàu không có liên quan gì và từ đó trở đi chẳng ai quay lại điều tra nữa.

- Nếu vậy thì điều gì đã có thể thuyết phục họ thay đổi ý định trong đêm? - Viên thanh tra hỏi.

- Điều duy nhất mà tôi biết được là việc con tàu có liên quan có thể sẽ gây nên một cuộc đình công mới.

- Như vậy thì có lợi gì cho bạn điều tra?
- Chắc chắn phải có mối liên hệ, anh cứ tìm thử xem!
- Nếu như có thật, thì chắc chắn là điều đã gây ra cú ngã của Gomez.

- Một tai nạn, một hậu quả, chỉ có một và cùng một mục đích, - Zofia thì thầm, bối rối.

- Có lẽ tôi sẽ bắt đầu bằng việc tìm tòi trong quá khứ nạn nhân để loại bỏ bớt các giả thiết khác.

- Tôi cho rằng đó là điều tốt nhất nên làm, - Zofia nói.

- Còn cô, cô đi đâu đây?

- Tôi tới dự đại hội đồng công nhân cảng.

Cô đứng tránh xa cửa xe, Pilguez khởi động xe và lái đi xa dần.

Khi ra khỏi khu cảng, anh gọi điện về văn phòng. Cô gái phụ trách tổng đài điện thoại nhắc máy khi chuông reo đến hồi thứ bảy, Pilguez lập tức nói một tràng:

- Xin chào, công ty mai táng đây, thanh tra Pilguez đã bị mệt nặng, anh ta qua đời trong lúc tìm cách liên lạc với quý vị, chúng tôi muốn biết quý vị chọn để chúng tôi chuyển thi thể anh ta tới đồn cảnh sát hay tới thẳng chỗ quý vị!

- Thôi nào! Cách đây hai tòa nhà có một bãi rác, các vị có thể để anh ta ở đó, tôi sẽ tới thăm anh ta ngay khi nào tôi có một trợ lý và tôi không phải cứ cách hai phút lại nhắc điện thoại lên, - Nathalie đáp.

- Hào phóng ghê!

- Cậu cần gì?

- Cậu không hề cảm thấy một giây lo lắng nào ư?

- Cậu đã thôi không bị mệt nữa kể từ khi tớ theo dõi lượng đường và mỡ trong máu cậu. Đổi lại, thỉnh thoảng tớ cũng cảm thấy luyến tiếc cái thời kỳ mà cậu hay lén ăn vụng trộm; ít ra thì cậu còn có thể giải tỏa tâm trạng khó chịu trong vài giờ. Cậu gọi cho tớ một cú điện thoại với giọng đầy quyến rũ như thế chỉ để hỏi thăm tớ thôi hả?

- Tớ có một việc cần nhờ cậu.

- Ít ra có thể nói cậu cũng biết cách nhờ vả! Tớ lúc nào cũng sẵn lòng nghe...

- Hãy xem trên mạng trung tâm tất cả những gì cậu có thể tìm thấy về một người tên Felix Gomez, trú tại 56 phố Fillmore, số thẻ công nhân cảng 54687. Và tớ cũng rất muốn biết ai đã kể cho cậu nghe chuyện tớ ăn vụng trộm!

- Tớ cũng trong nghề cảnh sát, cậu đừng quên. Cậu ăn uống cũng tế nhị y như cách cậu nói chuyện!

- Thì sao, mà có gì làm chứng chứ?

- Ai là người mang áo sơ-mi của cậu tới tiệm giặt là nào? Thôi, tớ không nói với cậu nữa, tớ có sáu đường dây đang chờ, và biết đâu có một cú gọi thật sự khẩn cấp.

Sau khi Nathalie gác máy, Pilguez bật còi xe và vòng xe lại.

Phải mất đến hơn nửa giờ đám đông mới ổn định trật tự, buổi họp trên bãi đất trống gần như mới bắt đầu. Manca vừa được đọc báo cáo y khoa của bệnh viện Memorial San Francisco. Gomez đã trải qua ba cuộc phẫu thuật. Các bác sĩ không nói trước được liệu một ngày kia ông ấy có thể quay trở lại làm việc được không, song hai vết rạn ở đốt

sống thất lung đã không gây tổn thương tới tủy sống: ông ấy vẫn còn hôn mê, song đã qua cơn nguy hiểm. Một tràng thì thầm nhẹ nhõm lan truyền trong đám đông cử tọa, song cũng không làm giảm bớt bầu không khí căng thẳng bao trùm. Các công nhân hướng về phía chiếc bục được dựng tạm lên giữa hai công-ten-nơ. Zofia đứng hơi tách ra một chút, tận hàng cuối cùng. Manca yêu cầu trật tự.

- Ban điều tra đã kết luận rằng tình trạng cũ nát của chiếc thang trên khoang rất có thể là nguyên nhân gây ra tai nạn cho người bạn của chúng ta.

Khuôn mặt của người đứng đầu giới nghiệp đoàn rất nghiêm trang. Những điều kiện làm việc được ấn định cho họ đã khiến cho mạng sống của một trong những người đồng nghiệp với họ bị đe dọa, lại thêm một lần nữa có một người trong số họ phải trả giá bằng tính mạng.

Một làn khói hăng hắc tỏa ra từ sau cánh cửa chiếc công-ten-nơ nằm ngay sát bục nơi Manca đang đứng nói với những người công nhân cảng. Châm một điếu xì gà nhỏ, Ed Heurt đã hạ cửa kính chiếc Jaguar. Ông ta để lại bật lửa vào trong hộc và phun những sợi thuốc lá động lại trên đầu lưỡi. Ông ta xoa hai tay vào nhau, hớn hờ khi cảm thấy sự giận dữ đang gầm gừ chỉ cách đó vài mét.

- Tôi chỉ có thể đề nghị các bạn biểu quyết dừng làm việc vô thời hạn, - Manca kết luận.

Sự im lặng nặng nề bao trùm đám đông. Lần lượt từng bàn tay đưa lên, đã có một trăm cánh tay giơ thẳng, Manca gật đầu tỏ ý đồng tình với quyết định nhất trí của các đồng nghiệp. Zofia hít thật sâu trước khi cất tiếng nói.

- Các anh đừng làm như vậy! Các anh đang tự đẩy mình vào bẫy đấy!

Cô đọc được sự ngạc nhiên pha lẫn tức giận trên những khuôn mặt đang quay về phía mình.

- Chiếc thang không phải là nguyên nhân gây ra cú ngã của Gomez, - Zofia lặp lại bằng giọng rành mạch hơn.

- Cô ta can thiệp vào làm gì chứ! - Một công nhân la lên.

- Còn may cho cô là trách nhiệm phụ trách an ninh của cô đã không bị truy tố đấy! - Một người khác hét lên.

- Thật đáng xấu hổ khi nói thế! - Zofia bẻ lại.

Cô cảm thấy bầu không khí kích động đang chuyển hướng sang cô.

- Người ta luôn trách tôi lúc nào cũng lo lắng quá mức cho các anh, và tất cả các anh đều biết rõ điều đó!

Tiếng xì xào lắng xuống vài giây cho tới khi một người đàn ông thứ ba lại lên tiếng:

- Nếu vậy thì tại sao Gomez lại bị ngã?

- Dù sao thì cũng không phải do lỗi của cái thang! - Zofia vừa trả lời vừa cúi đầu và hạ giọng.

Một công nhân lái máy kéo vừa bước lên vừa đập đập một thanh sắt vào lòng bàn tay.

- Cô lui ra đi, Zofia! Cô không còn được hoan nghênh ở đây nữa.

Đột nhiên cô cảm thấy sự đe dọa từ các công nhân cảng đang tiến gần lại cô. Cô lùi lại một bước và đụng phải người đàn ông vẫn đứng sau lưng cô.

- Có đi có lại! - Pilguez thì thầm vào tai cô. - Cô giải thích với tôi cuộc đình công này nhằm mục đích gì, tôi sẽ

giúp cô thoát khỏi tình cảnh khó xử này. Tôi nghĩ rằng cô có biết chút gì đó trong chuyện này, mà cô cũng chẳng cần phải nói cho tôi biết cô đang định bảo vệ ai!

Cô quay đầu về phía anh, Pilguez nở một nụ cười ranh mãnh.

- Bản năng của cảnh sát, cô bạn ạ, - anh vừa nói thêm vừa mân mê ống chì giữa các ngón tay.

Anh đứng lên trước mặt cô và giơ phù hiệu cảnh sát về phía đám đông khiến họ ngay lập tức dừng bước.

- Rất có thể cô gái bé nhỏ của chúng ta có lý, - anh vừa nói vừa tận hưởng sự im lặng bản thân vừa tạo ra. - Tôi là thanh tra Pilguez của đội hình sự San Francisco và tôi đề nghị các anh vui lòng lùi lại vài bước, tôi rất sợ chỗ đông người!

Chẳng ai làm theo và từ trên bục Manca thốt lên:

- Anh đến đây làm gì, thanh tra?

- Để ngăn các bạn của anh hành động đại dột, để rồi rơi vào bẫy, đúng như cô gái này nói!

- Thế chuyện này liên can gì tới anh? - Người đứng đầu nghiệp đoàn tiếp lời.

- Cái này, cái này có can hệ tới tôi! - Pilguez vừa nói vừa giơ cao cánh tay, ống chì nằm gọn trong mấy đầu ngón tay.

- Cái đó là gì thế? - Manca hỏi.

- Lẽ ra nó đã phải đảm bảo cho ánh sáng được duy trì liên tục trong khoang tàu nơi Gomez bị ngã!

Tất cả các khuôn mặt liền quay về phía Manca khi anh cao giọng.

- Chúng tôi vẫn chưa nhìn ra anh muốn dẫn dắt câu chuyện đến đâu, thanh tra ạ.

- Đúng là điều tôi đang muốn nói, anh bạn ạ, và trong khoang tàu cũng vậy, chính Gomez cũng chẳng nhìn thấy mấy đâu.

Chiếc ống nhỏ vẽ một đường pa-ra-bôn trên đầu đám công nhân, Manca tóm lấy khi nó còn bay trên không.

- Tai nạn xảy ra với bạn của các anh là do một hành động phá hoại, - Pilguez tiếp tục. - Chiếc cầu chì này đã bị chỉnh cho yếu đi đến cả chục lần, các anh có thể tự kiểm chứng.

- Vì sao người ta lại làm như vậy? - Một giọng nào đó hỏi.

- Để các anh đình công! - Pilguez đáp ngắn gọn.

- Trên tàu có đầy các ống cầu chì, - một người nói.

- Điều anh nói chẳng phù hợp chút nào so với báo cáo của ban điều tra! - Một người khác tiếp lời.

- Trật tự! - Manca gào lên. - Giả sử điều anh nói là đúng, ai là người đã xúi giục trong chuyện này?

Pilguez nhìn Zofia rồi thở dài trước khi trả lời người đứng đầu nghiệp đoàn:

- Phải nói là khía cạnh này vẫn chưa hoàn toàn sáng tỏ!

- Nếu vậy thì anh hãy đi khỏi đây với những câu chuyện khó tin của anh, - một công nhân vừa thét lên vừa vung vẩy một chiếc xà beng.

Bàn tay viên cảnh sát từ từ lần xuống bao súng. Đám đông đang tiến lại gần đầy vẻ hăm dọa, giống như một đợt thủy triều chẳng mấy chốc sẽ nhấn chìm họ. Gần bức, phía

trước một chiếc công-ten-nơ để mở, Zofia nhận ra người đang nhìn cô chăm chăm.

- Tôi biết ai là người bày ra vụ này!

Giọng nói ung dung của Lucas đã ngay lập tức tác động tới các công nhân. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía hắn. Hắn đẩy cánh cửa đang mở của công-ten-nơ khiến nó nghiêng bản lề kèn kẹt, để tất cả cùng nhìn thấy chiếc Jaguar đang giấu mình phía sau. Lucas chỉ tay vào người lái xe đang luống cuống xoay chìa trong ổ khởi động.

- Có những chiếc phong bì nặng trĩu được dùng để mua lại các lô đất nơi các anh đang làm việc... tất nhiên là sau cuộc đình công. Hãy hỏi ông ta đi, chính ông ta là người mua!

Heurt gấp gáp vào số, các bánh xe trượt dài trên mặt đường rải nhựa và chiếc xe công vụ của ngài phó tổng giám đốc A&H bắt đầu chạy điên loạn giữa những chiếc cần cẩu để trốn khỏi cơn cuồng nộ của các công nhân.

Pilguez hạ lệnh cho Manca đi chặn các công nhân của anh ta lại.

- Cậu chạy nhanh lên không có họ thanh toán ông ta bây giờ!

Người chủ nghiệp đoàn vừa nhăn mặt vừa lấy tay xoa đầu gối.

- Tổ bị viêm khớp, - anh rên rỉ, - trên bến cảng ẩm ướt quá, biết làm thế nào được, bệnh nghề nghiệp mà!

Anh khập khiễng chạy đi.

- Hai người đừng có rời khỏi đây, - Pilguez gầm gừ.

Anh bỏ mặc Lucas và Zofia rồi chạy theo hướng

những người công nhân đã lao đi. Lucas dõi mắt nhìn theo.

Khi bóng viên thanh tra khuất sau một chiếc máy kéo, Lucas tiến về phía Zofia và nắm gọn hai tay cô trong lòng bàn tay. Cô ngập ngừng trước khi đặt câu hỏi.

- Anh không phải là một Kiểm soát viên, đúng không? - Cô hỏi bằng giọng tràn trề hy vọng.

- Không, anh không biết em đang nói về cái gì!

- Và anh cũng không phải là người của chính phủ hả?

- Cứ cho là anh làm việc cho một tổ chức... tương tự như vậy. Nhưng dù sao thì anh cũng có vài điều phải giải thích với em.

Một tiếng tôn đồ đánh rầm vang lên từ xa, Lucas và Zofia nhìn nhau rồi cả hai cùng chạy về phía phát ra tiếng động.

- Nếu họ tóm được lão, anh cũng không dám đảm bảo tính mạng cho lão đâu. - Lucas vừa nói vừa chạy về phía đám đông.

- Vậy thì hãy cầu nguyện để điều đó đừng xảy ra, - Zofia vừa đáp vừa len lên ngang tầm với hắn.

- Ôi, suy cho cùng, mạng sống của lão ta cũng chẳng đáng mấy đâu! - Lucas tiếp lời và tiếp tục sải hai bước dài.

Zofia lại vượt lên trên.

- Anh thật chẳng có vẻ gì là thiếu không khí⁽¹⁴⁾ cả nhỉ!

- Nếu nói về hít thở, anh chẳng bao giờ biết mệt!

Hắn nhăn mặt và cố gắng gấp đôi để lại dẫn đầu cuộc

14. Ne manquer pas d'air: không thiếu không khí, là một cách nói để chỉ những người quá tự nhiên, thoải mái, không cần che giấu ý định.

chạy len lỏi giữa hai chồng công-ten-nơ. Zofia chạy nước rút để hấn không thể đuổi kịp cô.

- Họ kia rồi, - cô nói, hơi thở đứt quãng xong vẫn dẫn trước.

Lucas chạy hết sức để đuổi kịp cô. Từ đằng xa, một làn khói trắng thoát ra từ mũi chiếc Jaguar đang bị xuyên qua bởi lưới cào của một chiếc xe chất hàng. Zofia hít thật sâu để duy trì nhịp chạy.

- Tôi phụ trách ông ấy còn anh phụ trách các công nhân... ngay khi nào anh đuổi kịp tôi nhé, - cô vừa nói vừa tăng tốc.

Cô chạy vòng qua đám đông đang chen chúc xúm quanh xác chiếc xe, không muốn quay lại nhìn vì e sẽ lại mất thêm vài giây đồng hồ quý giá. Cô thích thú nghĩ tới vẻ mặt của Lucas ở phía sau lưng cô.

- Thật nực cười, theo anh biết thì chúng ta có chạy đua đâu! - Cô nghe tiếng hét từ phía cách sau ba bước chân.

Đám đông im lặng ngắm nhìn chiếc xe trống trơn. Một người công nhân cảng chạy tới: người gác cổng không hề nhìn thấy ai đi qua trạm gác, Ed vẫn còn mắc kẹt trong khu cảng và chắc chắn đang phải trốn trong một chiếc công-ten-nơ. Đám đông giãn dần ra, mỗi người tỏa theo một hướng, quyết tâm tìm cho được kẻ chạy trốn. Lucas tiến lại gần Zofia.

- Anh chẳng muốn ở vào địa vị lão ta chút nào!

- Xem ra điều này thật sự khiến anh vui thích! - Cô trả lời, vẻ bực bội. - Tốt hơn hết là anh hãy giúp tôi tìm ra ông ta trước họ!

- Anh sắp hết hơi rồi đây, nhưng còn phải xem lỗi tại ai nữa!

- Thật quá đáng! - Zofia vừa nói vừa chống hai tay lên hông. - Ai đã bắt đầu nào?

- Em!

Giọng nói của ông già Jules cắt ngang lời họ.

- Hai người có vẻ đang say sưa trò chuyện quá, song nếu hai người có thể nói chuyện lúc khác, thì rất có thể chúng ta sẽ cứu được một mạng người. Theo ta nào!

Vừa đi Jules vừa nói cho họ biết Ed đã bỏ lại chiếc xe ngay sau khi bị đâm và vội vàng chạy ra phía cổng khu cảng. Đám đông đang hăm hè rút ngắn dần khoảng cách khi ông ta chạy tới vòm cầu số 7.

- Ông ấy đâu rồi? - Zofia lo lắng rào bước bên người hành khất già.

- Dưới một đồng thức ăn!

Phải khó khăn lắm Jules mới có thể thuyết phục được ông ta chui vào trốn trong chiếc xe đẩy của ông.

- Hiếm hoi lắm ta mới thấy có người đáng ghét như vậy! Hai người có tin được ông ta đã làm về khó khăn không! - Ông Jules càu nhàu nói tiếp. - Ta đã phải chỉ cho ông ta thấy cái bể nước mà những người công nhân sẽ nhảu ông ta vào tắm một mẻ, lúc đó màu bọt nước mới khiến ông ta tin rằng quần áo của ta chưa đến nỗi bẩn thỉu lắm.

Lucas, vẫn đi lùi lại phía sau một chút, rào bước đuổi kịp họ và thì thầm:

- Đúng thế! Là cô ấy!

- Chắc chắn là không! - Cô vừa khê nói vừa quay đầu lại.

- Cô là người đầu tiên tăng tốc.

- Không đúng!

- Thôi, đủ rồi, cả hai người, - ông Jules lại nói. - Anh chàng thanh tra đang ở cạnh ông ta. Phải tìm ra cách nào để kín đáo đưa con người đó thoát khỏi đây.

Pilguez đưa tay vẫy họ, rồi cả ba tiến về phía anh. Viên thanh tra nắm quyền điều khiển.

- Họ ở gần đám cần cẩu, đang lục lọi từng xó xỉnh một, và chẳng mấy chốc họ sẽ tìm đến đây! Một trong hai người có thể ra lấy xe mà không gây chú ý được không?

Chiếc Ford đậu ở một chỗ không tốt lắm, chắc chắn Zofia sẽ thu hút sự chú ý của đám công nhân nếu ra đó lấy xe. Lucas nín thình dưng chân vẽ một vòng tròn trên nền đất bụi bặm của khu cảng.

Ông già Jules đưa mắt hướng Lucas về phía chiếc cần cẩu đang thả lên bến cảng, cách chỗ họ đứng không xa, một chiếc Chevrolet Camaro trông thật thảm hại. Đây là xác chiếc xe thứ bảy mà nó vớt từ dưới nước lên.

- Tôi biết rõ có thể tìm thấy xe ở một chỗ cách đây không xa lắm, có điều xe ở đó cứ kêu bôm bốp mỗi khi khởi động máy! - Người hành khất già thì thào vào tai Lucas.

Trong khi thanh tra Pilguez nhìn theo vẻ dò hỏi, Lucas vừa đi xa dần vừa gất gồng:

- Tôi sẽ đi kiểm thử mà các người đang cần!

Ba phút sau hắn quay trở lại trong một chiếc Chrysler khoang rộng và đậu trước cổng vòm. Ông Jules ấn chiếc xe

đẩy đến gần, Pilguez và Zofia giúp Heurt trèo ra. Ngài phó chủ tịch nằm dài ra băng ghế phía sau rồi để ông già Jules dùng một chiếc chăn phủ kín lên người.

- Ông vui lòng cho giặt sạch sẽ trước khi mang trả! - Ông vừa nói thêm vừa sắp cửa.

Zofia ngồi vào cạnh Lucas. Pilguez tiến đến bên cửa sổ của cô.

- Đừng có lè mề quá!

- Chúng tôi đưa lão về đồn cho anh chứ? - Lucas hỏi.

- Để làm gì? - Anh chàng cảnh sát hỏi, về bực mình.

- Anh không định kiện ông ta sao? - Zofia hỏi.

- Bằng chứng duy nhất tôi có được là một chiếc ống bằng đồng dài hai xăng-ti-mét, mà tôi đã buộc phải bỏ nó lại để cứu cô! Suy cho cùng, - viên thanh tra vừa nói vừa nhún vai, - để tránh các trường hợp quá tải... chẳng phải đó chính là chức năng của một chiếc cầu chì hay sao? Thôi nào, đi đi!

Lucas đập cần số và chiếc xe đi xa dần trong một làn mây bụi. Trong khi xe chạy dọc bên cạnh, giọng nói nghèn nghẹt của Ed văng lên.

- Anh sẽ phải trả giá với tôi, Lucas ạ!

Zofia nhắc một đầu tấm chăn lên để lộ khuôn mặt đỏ tía tai của Heurt.

- Tôi không nghĩ đây là lúc thích hợp, - cô hạ giọng nói.

Song vị phó chủ tịch với đôi mí mắt liên tục hấp háy không thể kiểm soát lại càng thu hút sự chú ý của Lucas.

- Thế là toi đòi anh rồi, Lucas ạ, anh vẫn chưa lường hết thể lực của tôi đâu!

Lucas nhấn phanh, chiếc xe trượt đi vài mét. Hai bàn tay vẫn đặt trên tay lái, Lucas nói với Zofia.

- Xuống xe đi!

- Anh sẽ làm gì? - Cô lo lắng hỏi.

Giọng nói mà hấn dùng để nhắc lại mệnh lệnh vừa rồi không cho cô cơ hội nào để tranh cãi. Cô bước xuống xe và cửa kính rít lên khi đóng lại. Qua kính chiếu hậu, Heurt nhìn thấy đôi mắt sẫm màu của Lucas dường như chuyển thành màu đen.

- Chính ông mới không lường hết sức mạnh của tôi, ông bạn già ạ! - Lucas nói. - Nhưng đừng lo, tôi sẽ cho ông biết ngay thôi!

Hắn rút chìa ra khỏi ổ điện và tới lượt hắn bước xuống khỏi xe. Hắn vừa mới chỉ đi được một bước thì tất cả các cửa xe đều khóa trái lại. Động cơ xe chạy nhanh dần, và khi Ed Heurt nhóm người dậy thì kim đồng hồ nằm ở tâm bàn điều khiển đã chỉ tới 4500 vòng mỗi phút. Các bánh xe quay tít trên mặt đường mà xe không hề di chuyển. Lucas khoanh tay trước ngực vẻ suy tư, và thì thầm:

- Có điều gì đó không ổn, nhưng cái gì mới được chứ?

Zofia bước lại gần hắn và lay hắn thật mạnh không hề nể nang.

- Anh làm gì vậy?

Bên trong khoang xe, Ed cảm thấy bị vít chặt bởi một sức mạnh vô hình khiến ông ta nằm dài ra ghế. Lưng ghế bật mạnh ra khỏi khe và văng thẳng vào kính hậu. Để cưỡng lại sức mạnh đang kéo mình về phía sau, Heurt túm chặt lấy

dây đai ghế bằng da, đường may rách toạc và chiếc dây đứt tung. Ông ta tuyệt vọng đưa tay với lấy chốt cửa song sức hút mạnh đến mức các khớp xương trở nên rã rời cho tới khi ông ta đành bỏ cuộc. Càng cố gắng, Ed càng bị tụt lùi về phía sau. Thân thể bị đè chặt bởi một khối nặng không thể ước lượng, càng lúc ông ta càng bị trượt sâu vào cốp xe. Các móng tay của ông ta cào lên mặt da nhưng vô hiệu; ngay khi ông ta vừa lọt vào thùng xe, lưng ghế lại đột nhiên trở về chỗ cũ và sức mạnh kia cũng dừng lại. Giờ thì Ed đã nằm trong một màn đen. Trên bàn điều khiển, kim đồng hồ đếm vòng đang nhảy nhót trên vạch tối đa. Từ bên ngoài, tiếng động cơ đã trở nên đỉnh tai. Dưới những bánh xe đang bốc khói, lớp cao su đã để lại những vết đen bóng. Lo lắng, Zofia vội vã chạy tới giải thoát cho người ngồi trong xe; khoang xe trống rỗng, cô hoảng hốt quay lại chỗ Lucas lúc này đang vặn vẹo chìa khóa trong ổ điện, vẻ nghĩ ngợi.

- Anh đã làm gì ông ta rồi? - Zofia hỏi.

- Ông ta nằm trong cốp xe, - hần đáp, vẻ rất chăm chú. - Rõ ràng có điều gì đó không ổn, ...mình quên gì nhỉ?

- Anh đúng là điên mất rồi! Nếu như phanh bị đứt thì...

Zofia chẳng kịp nói hết câu. Rõ ràng là nhẹ nhõm hẳn, Lucas lắc đầu và lập tức búng ngón tay. Bên trong chiếc xe, cần phanh tay liền nhả ra và chiếc xe lao thẳng về phía bên. Zofia chạy vội tới bên mép bờ, cô hết sức tập trung vào đuôi chiếc xe vẫn còn nhô lên khỏi mặt nước: nắp thùng xe bật mở, và ngài phó chủ tịch bơi bì bõm trong làn nước đặc sệt mấp mé bờ cảng số 80. Nổi lênh

bệnh như một chiếc nút chai trên dòng nước, Ed Heurt vung về khoát tay bơi về phía những bậc thang bằng đá, vừa bơi vừa ra sức khạc nhổ. Chiếc xe chìm nghiêng, kéo theo nó là toàn bộ những dự án bất động sản tầm cỡ của Lucas. Đứng trên bến, hắn để lộ trong khoe mắt về lúng túng của một đứa trẻ bị bất quả tang.

- Cô có cảm thấy hơi đói không? - Hắn nói với Zofia lúc này đang bước tới gần hắn về quả quyết. - Tất cả những chuyện này đã khiến chúng ta phải bỏ lỡ mất bữa trưa, phải không?

Cô quắc mắt nhìn hắn.

- Anh là ai?

- Giải thích thì hơi khó, - hắn đáp, về bối rồi.

Zofia giật chìa khóa khỏi tay hắn.

- Anh là con trai của quý sứ hay là học trò giỏi nhất của lão để có thể làm được những trò như thế?

Lucas dùng mũi chân vạch một đường thẳng ngay chính giữa vòng tròn mà hắn đã vẽ trên nền bụi. Hắn cúi gầm mặt và trả lời với vẻ sượng sùng:

- Cô vẫn chưa hiểu ra hay sao?

Zofia lùi lại một bước, rồi hai bước.

- Tôi là người được cử đến... là tay sai ưu tú nhất!

Cô đưa tay lên bịt miệng để chặn một tiếng kêu.

- Không phải anh... - cô vừa thì thầm vừa nhìn Lucas lần cuối trước khi bỏ chạy một mạch.

Cô nghe tiếng hắn gọi tên cô, song những lời của Lucas chỉ còn là vài âm thanh rời rạc trong gió.

- Khỉ thật, nhưng chính em cũng có nói cho tôi biết

sự thật đâu! - Lucas vừa nói vừa tức tối xóa vòng tròn bằng một cú đá chân.

*

* *

Trong phòng làm việc rộng mênh mông, Lucifer tắt màn hình kiểm soát, khuôn mặt Lucas chỉ còn là một chấm trắng nhỏ xíu biến mất ở chính giữa màn hình. Quỷ sứ xoay ghế một vòng và nhấn nút điện thoại nội bộ.

- Gọi Blaise đến đây ngay lập tức cho ta!

*

* *

Lucas đi bộ ra bãi để xe và rời khỏi khu cảng trên một chiếc Dodge màu ghi sáng. Vượt qua thanh barie chắn cổng, hắn lục tìm trong túi áo một tấm danh thiếp rồi gài lên tấm chắn nắng. Hắn lấy điện thoại di động và bấm số của nhà báo duy nhất mà hắn quen biết. Amy nhắc máy khi chuông đổ tới hồi thứ ba.

- Anh vẫn chưa hiểu vì sao em lại giận dữ bỏ đi? - Hắn nói.

- Em không nghĩ là anh sẽ gọi lại, anh được một điểm rồi.

- Anh có một việc muốn nhờ em giúp!

- Anh lại vừa mất một điểm! Thế còn em, em được lợi gì nào?

- Cứ coi như anh có một món quà cho em đi!
- Nếu đó là hoa thì anh có thể giữ lại cho mình!
- Một tin sốt dẻo!
- Mà anh muốn em đăng, nếu em đoán không nhầm!
- Cũng gần như vậy.
- Chỉ với điều kiện tin đó phải đi kèm với một đêm cũng nóng bỏng như đêm qua.
- Không, Amy, điều đó không thể được nữa rồi!
- Thế nếu em đồng ý không giành buổi tắm nữa, thì cũng vẫn không ư?

- Vâng vậy!
- Em thấy thật tuyệt vọng khi những gã như anh biết yêu!
- Bật máy ghi âm của em lên, đây là chuyện đáng thất vọng về một ông trùm trong giới bất động sản, nó sẽ khiến em trở thành người hạnh phúc nhất trong báo giới đấy!

Chiếc Dodge chạy dọc theo Phố số 3; Lucas kết thúc cuộc gọi và ngoặt vào Van Ness để đi lên Pacific Heights.

*

* *

Blaise gõ ba tiếng, gã chùi hai bàn tay ẩm ướt vào quần rồi bước vào.

- Ngài cho gọi tôi, thưa *Chủ tịch*?
- Sao lúc nào người cũng phải đưa ra những câu hỏi ngu ngốc mà người đã biết thừa câu trả lời như thế? Cứ đứng yên đó!

Blaise đứng thẳng người lên, vô cùng lo lắng. *Chủ*

tịch mở ngăn kéo và đẩy một hồ sơ bìa đỏ tới tận đầu kia bàn. Blaise vội vã ra nhặt lấy và ngay lập tức quay lại trước mặt chủ nhân của gã.

- Theo ý người, đồ ngu, ta có triệu người đến đây để nhìn người chạy quanh bàn làm việc của ta không? Mở tập hồ sơ đó ra, đồ ngốc!

Blaise lật tấm bìa ra và nhận ngay ra bức ảnh Lucas đang ôm Zofia trong vòng tay.

- Ta có thể lấy nó làm thiệp chúc mừng năm mới, nhưng còn chưa biết phải chú thích thế nào! - Lucifer nói thêm, vừa đấm tay xuống bàn. - Ta nghĩ người sẽ tìm được cho ta một lời giải thích, vì chính người đã chọn hấn là thành viên ưu tú nhất của phe ta!

- Tấm ảnh này tuyệt quá, phải không ạ? - Blaise lúng búng, vã mồ hôi khắp người.

- Vậy à, - Sa-tăng vừa nói tiếp vừa di điều thuốc lên một chiếc khay bằng đá hoa cương, - hoặc ta không hiểu sự dí dỏm của người, hoặc ta đã không nhận thấy điều gì đó trí tuệ.

- Thưa *Chủ tịch*, chẳng lẽ người không nghĩ rằng... ồ không... suy cho cùng... để xem nào! - Blaise nói tiếp bằng giọng mon trón. - Tất cả những chuyện này đều đã được tính trước và hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát! Lucas có những kế sách khôn lường, hấn tuyệt đối là người luôn tạo ngạc nhiên!

Sa-tăng rút từ trong túi ra một điều thuốc khác và châm lửa. Lão rít một hơi thật sâu rồi phả khói thẳng vào mặt Blaise.

- Hãy cẩn thận với những gì người đang nói những nói cuối với ta...

- Chúng ta sắp đến màn chiếu tương rồi... tức là, chúng ta đang chuẩn bị ăn quân hậu của đối phương.

Lucifer đứng lên và bước tới cạnh khung cửa kính. Lão áp hai tay lên ô kính và nghĩ ngợi giây lát.

- Bỏ ngay cái lối ẩn dụ của người đi, ta ghét nhất cái trò đó. Cứ cho là người nói đúng... nếu người nói dối thì hậu quả người phải gánh sẽ vô cùng khủng khiếp.

- Ngài không phải bận lòng vì chúng tôi đâu! - Blaise vừa rên lên vừa nhón chân rút lui.

Khi chỉ còn lại một mình, Sa-tăng quay lại ngồi vào một đầu chiếc bàn dài. Lão bật màn hình kiểm soát lên.

- Dù sao thì ta cũng cần phải kiểm tra lại hai ba việc,
- lão vừa làu bàu vừa nhấn nút máy thông âm nội bộ.

*
* *

Lucas lái xe trên đường Van Ness, hấn chạy chậm lại và quay đầu khi đi tới ngã giao với phố Pacific, hạ kính xe, bật radio, châm thuốc rồi đóng cửa kính lại và lạng lẹ chạy xe về phía Sausalito.

*
* *

Zofia đậu xe tận cuối bãi. Cô đi theo thang bộ và lên

đến mặt đất ở bùng binh Union Square. Cô băng qua công viên và lang thang không định hướng. Đến lối đi chéo, cô ngồi xuống một ghế đá nơi một cô gái trẻ đang ngồi khóc. Cô hỏi cô ta có chuyện gì nhưng chưa kịp nghe câu trả lời, cô thấy nỗi buồn chợt dâng lên nghẹn cổ.

- Tôi xin lỗi, - cô vừa nói vừa bỏ đi.

Cô tha thẩn dọc vỉa hè, lưng thụng đi ngang trước mặt tiền bằng kính của các cửa hiệu sang trọng. Cô nhìn cánh cửa quay của cửa hiệu Macy's và chẳng buồn nhận ra mình đã lọt vào bên trong. Cô vừa bước chân vào thì một cô nhân viên bán hàng, trang phục từ đầu đến chân màu lông gà non, lập tức đề nghị cô cho phép xịt lên người thứ nước hoa thời thượng nhất, *Canary Wharf*. Zofia nhả nhận từ chối với một nụ cười gượng gạo rồi hỏi cô ta chỗ có bán nước hoa *Habit Rouge*.

Cô bán hàng trẻ tuổi chẳng buồn che giấu sự bức bối.

- Quầy hàng thứ hai phía bên phải! - Cô ta vừa đáp vừa nhún vai.

Trong lúc Zofia bỏ đi, cô bán hàng xịt với theo vào lưng cô hai lần hơi vàng.

- Những loại khác cũng có quyền được tồn tại chứ!

Zofia bước lại gần quầy trưng bày. Cô rụt rè cầm lọ nước hoa mẫu lên, tháo nắp đây hình khối chữ nhật và đặt nhẹ hai giọt nước hoa lên lòng cổ tay. Cô đưa tay lên sát mặt, ngửi mùi hương tinh tế và nhắm mắt lại. Dưới làn mi khép kín của cô hiện lên lớp sương mù nhẹ đang bông bênh dưới chân cầu Golden Gate và hướng dần về phía Bắc đến Sausalito: trên một lối đi dạo vắng tanh, một người đàn ông

mặc com-lê đen đang đơn độc thả bộ men theo bờ nước.

Giọng nói của một cô bán hàng kéo cô trở về với thực tại. Zofia nhìn quanh. Những người phụ nữ, trên tay ôm những chiếc túi gấm nơ đang vội vã đi lại trên lối đi.

Zofia cúi đầu, đặt chiếc lọ thủy tinh vào chỗ cũ rồi bước ra khỏi cửa hàng. Sau khi lấy xe, cô liền lái đến trung tâm đào tạo dành cho người khiếm thị. Bài học ngày hôm đó trôi qua lặng lẽ, các học sinh của cô cũng giữ yên lặng suốt buổi học. Khi chuông reo, cô rời khỏi chiếc ghế đặt trên bục giảng và chỉ nói với họ hai tiếng “cảm ơn” rồi rời khỏi lớp. Cô trở về nhà và nhìn thấy một chiếc bình lớn bày ở sảnh với những bông hoa long lay.

- Không thể nào mang bó hoa đó lên chỗ cháu được!

- Bà Reine nói khi ra mở cửa. - Cháu có thích không, để ở cửa trông cũng vui mắt, phải không?

- Vâng, - Zofia vừa nói vừa cắn môi.

- Có chuyện gì vậy?

- Bác Reine, bác không phải là người thích nói “bác đã bảo cháu rồi còn gì” hay sao?

- Không, bác hoàn toàn không phải người như vậy.

- Vậy thì bác có thể mang bó hoa này vào trong nhà bác không, cháu xin bác đấy? - Zofia nói bằng giọng yếu đuối.

Cô lập tức đi lên thang gác. Bà Reine nhìn theo cô đang chạy trốn trên thang; khi cô đã đi khuất, bà thầm thì:

- Bác đã bảo cháu rồi mà!

Mathilde đặt tờ báo xuống và nhìn chòng chọc vào mặt bạn.

- Chị đã có một ngày tốt lành chứ?
- Thế còn em? - Zofia vừa đáp vừa để túi xuống chân cây mắc áo.

- Cũng là một câu trả lời! Có điều, cứ nhìn mặt chị, thì chắc câu hỏi cũng chẳng có gì gấp gáp.

- Chị mệt mỏi lắm rồi, Mathilde!

- Lại ngồi xuống bên giường em đây này!

Zofia nghe theo. Khi cô vừa buông người xuống tấm nệm, Mathilde rên rỉ.

- Chị xin lỗi, - Zofia vừa nói vừa đứng vội lên. - Thế ngày hôm nay của em ra sao?

- Tuyệt vời! - Mathilde vừa đáp vừa nhăn mặt. - Em mở cửa tủ lạnh, buông một câu đùa, chị biết khiếu hài hước của em rồi đấy, câu nói khiến một quả cà chua cười đến nổ tung và cuối cùng thì suốt cả buổi chiều em phải ngồi lau chùi rửa ráy sạch sẽ cho mớ mùi tây!

- Hôm nay em đau lắm à?

- Chỉ đau lúc em tập thể dục thẩm mỹ thôi! Chị có thể ngồi xuống nhưng lần này nhẹ nhàng thôi nhé.

Mathilde nhìn ra cửa sổ và lập tức nói với Zofia:

- Chị cứ đứng đó!

- Sao thế? - Zofia hỏi, vẻ ngạc nhiên.

- Vì hai phút nữa chị lại phải đứng lên thôi, - Mathilde nói mà vẫn không rời mắt.

- Có chuyện gì thế?

- Không thể tin được là anh ta vẫn cứ tiếp tục như cũ!

- Mathilde cười khẩy.

Zofia mở to mắt và lùi lại một bước.

- Anh ta ở dưới ư?

- Trông anh ta thật điển trai, giá như đó là anh em sinh đôi của anh ta, thì ít nhất cũng có một anh chàng dành cho em! Anh ta đang chờ chị đấy, ngồi trên mũi xe, tay ôm một bó hoa, thôi chị đi đi, xuống nhà đi! - Mathilde vừa nói đến đó thì trong phòng chỉ còn lại có mình cô.

Zofia đứng trên vỉa hè. Lucas đứng đây, chìa hai bàn tay chấp lại nắm chặt một bông súng màu đỏ sẫm được cắm thẳng đứng ngạo nghễ trong một chiếc bình bằng đất nung.

- Tôi vẫn chưa biết cô thích nhất hoa gì, song ít nhất loại hoa này có thể khiến cho cô nói chuyện với tôi!

Zofia nhìn hấn không nói gì. Hấn tiến về phía cô.

- Tôi xin cô ít nhất cũng để cho tôi có cơ hội giải thích.

- Giải thích việc gì? - Cô nói. - Chẳng còn gì để giải thích nữa cả.

Cô quay lưng đi vào nhà, dừng lại ở chính giữa sảnh rồi quay người, đi ra bước tới gần hấn không nói một lời, giắt lấy bông hoa súng rồi lại đi vào nhà. Cánh cửa đóng sập lại sau lưng cô. Bà Reine chặn đường cô ở chân cầu thang và thu mất bông hoa.

- Để nó cho bác, cháu có ba phút để lên chuẩn bị. Cứ đồng đánh và làm cao như thế rất nữ tính, nhưng cháu cũng đừng quên rằng đối lập với tất cả là chẳng có gì! Mà chẳng có gì, thì cũng chẳng phải là điều gì to tát... thôi nào, đi đi!

Zofia định giải thích, nhưng bà Reine đã chống hai tay lên nạnh và nói bằng giọng ra lệnh:

- Không “nhưng” gì nữa cả!

Vừa bước vào căn hộ, Zofia đi ngay về phía tủ quần áo.

- Em chẳng hiểu vì sao nhưng vừa nhìn thấy anh ta, em đã cảm thấy mình sẽ được một bữa đêm bông nhiền với bác Reine tối nay, - Mathilde vừa nói vừa chiêm ngưỡng Lucas qua cửa sổ.

- Thôi được rồi! - Zofia vặc lại, về bực bội.

- Được lắm, còn chị thì thế nào?

- Đừng có khiêu khích chị, Mathilde, bây giờ không phải lúc đâu.

- Chị mà nói thế, chị yêu quý ạ, thì em lại có cảm giác chị đang tự khiêu khích bản thân đấy!

Zofia nhấc chiếc áo mưa ra khỏi cây mắc áo và bước ra cửa mà không trả lời cô bạn đang nói với theo bằng giọng thẳng tuột:

- Các câu chuyện tình bao giờ cũng kết thúc có hậu!... Trừ với em.

- Hãy thôi ngay những lời nhận xét đó của em đi, có được không, thậm chí em còn chẳng ý thức được mình đang nói gì nữa, - Zofia đáp.

- Nếu chị mà biết anh chàng người yêu cũ của em, thì chị đã hình dung ra được thế nào là địa ngục! Thôi, chúc chị một buổi tối vui vẻ.

Bà Reine đã đặt bông hoa súng lên một chiếc kệ nhỏ. Bà chăm chú ngắm nhìn bông hoa và thì thầm: "Cuối cùng thì cũng tốt đẹp!" Liếc nhìn mình trong tấm gương treo trên lò sưởi, bà vội vã sửa lại mái tóc màu bạc rồi nhẹ nhàng bước tới cửa ra vào. Bà thò đầu qua khung cửa và thì thầm với Lucas lúc này đang đi đi lại lại trên vỉa hè: "Cô

ấy xuống ngay đấy!” Bà vội vàng quay vào nhà khi nghe thấy tiếng bước chân Zofia.

Zofia bước lại gần chiếc xe màu tím cà nơi Lucas đang đứng tựa lưng vào.

- Sao anh lại đến đây? Anh muốn gì?

- Cơ hội thứ hai!

- Chẳng bao giờ có được cơ hội thứ hai để tạo ra ấn tượng đẹp đẽ ban đầu!

- Tối nay sẽ rất thuận tiện để tôi chứng tỏ cho cô thấy điều đó là sai.

- Vì sao?

- Vì thế.

- Câu trả lời hơi ngắn gọn đấy!

- Bởi vì tôi đã quay trở lại Sausalito chiều nay, - Lucas nói.

Zofia nhìn hấn, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy hấn yếu đuối.

- Tôi không muốn trời tối, - hấn nói tiếp. - Không, phức tạp hơn cả thế. “Không muốn” lúc nào cũng là một phần của con người tôi, điều kỳ lạ là lúc này tôi đã biết được một điều hoàn toàn trái ngược, lần đầu tiên tôi đã thấy muốn!

- Anh muốn gì?

- Muốn gặp cô, nghe giọng cô, nói chuyện với cô!

- Rồi còn gì nữa đây! Muốn tôi tìm ra lý do để tin lời anh à?

- Hãy để tôi đưa cô đi, đừng từ chối bữa ăn tối nay.

- Tôi chẳng thấy đói nữa, - cô vừa nói vừa nhìn xuống.

- Cô chưa bao giờ thấy dối! Đâu phải chỉ mình tôi không nói ra tất cả...

Lucas mở cánh cửa xe ra và mỉm cười.

- ...Tôi biết cô là ai.

Zofia nhìn hẩn rồi bước lên xe.

Mathilde buông vật rèm để nó từ từ trượt xuống khung cửa. Cùng lúc đó, một tấm rèm cũng rơi xuống che kín cửa sổ tầng trệt.

Chiếc xe biến mất cuối con đường vắng vẻ. Dưới làn mưa thu nhẹ nhẹ, xe cứ chạy mà cả hai không nói với nhau lời nào, Lucas lái xe rất chậm, Zofia nhìn ra bên ngoài, tìm kiếm trên bầu trời câu trả lời cho những câu hỏi mà cô đang tự đặt ra cho mình.

- Anh biết từ khi nào? - Cô hỏi.

- Vài ngày rồi, - Lucas trả lời vẻ lúng túng và xoa cằm.

- Càng lúc càng khá hơn rồi đây! Vậy mà suốt thời gian đó anh chẳng nói năng gì!

- Cô cũng vậy, cô có nói gì đâu.

- Tôi không biết nói dối!

- Còn tôi, tôi chẳng được lập trình để nói ra sự thật!

- Vậy thì làm thế nào để khỏi nghĩ rằng anh đã dàn xếp, rằng anh đã điều khiển tôi ngay từ đầu?

- Nếu thế thì cô tự đánh giá thấp mình rồi. Và rồi điều ngược lại cũng có thể lắm chứ, tất cả mọi điều trái ngược nhau đều có thể tồn tại được! Tình cảnh hiện nay dường như chứng tỏ là tôi đúng.

- Tình cảnh gì?

- Tất cả sự êm dịu bao trùm và lạ lẫm này. Cô, tôi,

trong chiếc xe này đang không biết đi về đâu.

- Anh muốn làm gì? - Zofia hỏi, hướng cái nhìn trống rỗng về phía những người bộ hành đang rảo bước trên vỉa hè ẩm ướt.

- Tôi hoàn toàn không biết gì hết. Ở bên cô thôi.

- Anh thôi đi!

Lucas phanh gấp và chiếc xe trượt đi trên mặt đường ướt át để rồi kết thúc dưới chân cột đèn giao thông.

- Suốt cả đêm tôi đã nhớ tới cô, rồi suốt cả ban ngày nữa. Tôi đã đi bộ tới tận Sausalito, đau khổ vì cô, song cả ở nơi đó tôi cũng thấy nhớ cô vô cùng; tôi thấy thiếu cô và cảm giác đó thật êm dịu.

- Anh đâu có biết ý nghĩa của những từ này.

- Tôi chỉ được biết những từ trái nghĩa với chúng.

- Anh đừng có tán tỉnh tôi nữa!

- Tôi luôn mơ ước cuối cùng chúng ta có thể xưng hô thân mật hơn!

Zofia không trả lời. Đèn chuyển sang màu vàng rồi màu xanh, rồi lại vàng rồi sang đỏ. Những căn gạt quét đi làn nước mưa, tạo nhịp cho sự yên lặng.

- Hơn nữa, tôi không tán tỉnh cô! - Lucas nói.

- Tôi không hề nói anh tán tỉnh dờ tẹ, - Zofia vừa nói vừa thẳng thắn lắc đầu, - tôi chỉ nói là anh đang tán tỉnh, điều đó khác hẳn!

- Và tôi có thể tiếp tục chứ? - Lucas hỏi.

- Chúng ta đang bị tấn công bởi những tín hiệu đèn pha đấy.

- Họ phải đợi thôi, đèn đang đỏ!

- Phải, nhưng đã là lần thứ ba rồi!

- Tôi chẳng hiểu điều gì đang đến với mình, hơn nữa tôi cũng chẳng còn hiểu gì nhiều, nhưng tôi biết tôi cảm thấy dễ chịu khi ở bên cô và ngay cả những lời này cũng chẳng hề nằm trong vốn từ vựng của tôi.

- Giờ còn hơi sớm để nói những điều này.

- Vậy là lại phải có những lúc để nói ra sự thật hay sao?

- Phải, có đấy!

- Vậy thì đúng là tôi cần được giúp đỡ; làm người trung thực hóa ra còn phức tạp hơn nhiều so với những gì tôi nghĩ!

- Phải, sống thẳng thắn rất khó, Lucas ạ, khó hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, lắm khi cũng bạc bẽo và bất công, song nếu không sống như vậy thì cũng giống như người nhìn thấy mà cứ giả vờ mù. Tất cả những điều này quá phức tạp để giải thích với anh. Hai chúng ta rất khác nhau, thật sự là quá khác biệt.

- Bù trừ cho nhau, - hẳn nói, đầy hy vọng, - điều này thì tôi đồng tình với cô!

- Không, thực sự khác nhau!

- Những lời này thoát ra từ miệng cô sao... Tôi cứ tưởng...

- Giờ thì anh còn tưởng gì?

- Đừng khó chịu với tôi, dù sao thì tôi cũng nghĩ rằng sự khác biệt... nhưng hẳn là tôi đã nhầm, hay đúng hơn là tôi có lý, điều đáng tiếc một cách ngược đời.

Lucas bước ra khỏi xe, để cửa xe mở. Tiếng còi xe náo

động dần lên khi Zofia chạy theo hấn dưới trời mưa. Cô gọi hấn, nhưng hấn không nghe thấy, trời bắt đầu mưa to gấp đôi. Cuối cùng cô cũng đuổi kịp và túm lấy cánh tay hấn, hấn quay người lại và đứng đối diện với cô. Những sợi tóc của Zofia dính bết trên khuôn mặt cô, hấn nhẹ nhàng gạt một lọn tóc buống bình vương trên môi cô, cô đẩy hấn ra.

- Thế giới của chúng ta chẳng có gì chung, niềm tin của chúng ta hoàn toàn xa lạ với nhau, niềm hy vọng của chúng ta cũng trái ngược nhau, văn hóa của chúng ta lại cách biệt biết nhường nào... anh muốn chúng ta sẽ đi tới đâu nếu tất cả đều đặt chúng ta vào thế đối lập?

- Cô đang sợ! - Hấn nói. - Đúng vậy, cô đang sợ chết khiếp. Chồng lại những trật tự đã được định sẵn, chính cô mới là người từ chối không muốn nhìn, vậy mà cô còn nói tới sự mù quáng và thành thực. Suốt cả ngày cô cứ dạy đời toàn những điều tốt đẹp, song không đi kèm hành động thì cả những lời tuyên thệ cũng chẳng đáng giá chút nào. Đừng có phán xét tôi, phải, tôi là người đối lập với cô, là điều trái ngược, là sự khác biệt, song tôi cũng chính là người giống cô, là nửa kia của cô. Tôi không biết phải mô tả với cô thế nào về cảm giác của tôi bởi lẽ tôi chẳng biết tới những từ ngữ có thể lột tả những gì đã ám ảnh tôi từ hai ngày nay, đến mức tôi đã để cho mình tin rằng tất cả đều có thể thay đổi, thế giới của tôi, như cô đã nói, của cô, của họ. Tôi mặc kệ tất cả những cuộc chiến mà tôi đã theo đuổi, tôi bỏ mặc những đêm đen tối và những ngày Chủ nhật của tôi, tôi là một người bất tử lần đầu tiên có cảm

giác muốn được sống. Chúng ta có thể học hỏi lẫn nhau, khám phá nhau và cuối cùng sẽ trở thành giống nhau... theo thời gian.

Zofia đặt một ngón tay lên môi hần để cắt lời.

- Thời gian hai ngày ư?

- ... Và ba đêm! Nhưng thời gian đó còn đáng giá hơn một phần sự vĩnh cửu của tôi, - Lucas tiếp lời.

- Anh lại bắt đầu rồi đấy!

Một tiếng sấm nổ vang trên bầu trời, cơn mưa đang trở thành một cơn bão đe dọa. Hần ngẩng đầu lên và nhìn bầu trời tối đen hơn bao giờ hết.

- Khẩn trương lên, - hần nói bằng giọng quả quyết, - chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, tôi có một linh cảm rất xấu.

Không chậm trễ, hần kéo Zofia đi. Ngay khi các cánh cửa đóng sập lại, hần vượt đèn đỏ, bỏ mặc những người lái xe đang đậu dính sau đuôi xe của hần. Hần đánh lái thật mạnh sang trái và chạy khỏi những ánh mắt tò mò bằng cách lao thẳng vào đường hầm chạy xuyên ngọn đồi. Con đường ngảm vắng tanh, Lucas tăng tốc lao vào đoạn đường dài thẳng tắp phía bên phải dẫn tới các cửa khu Chinatown. Những bóng đèn nê-ông trôi qua phía trên tấm kính chắn gió, rọi sáng phía trong xe bằng những tia sáng trắng loang loáng. Những thanh gạt nước dừng lại bất động.

- Rất có thể là bị chập điện, - Lucas nói đúng vào lúc các bóng đèn pha đồng loạt nổ tung.

- Chập điện! - Zofia vặn lại. - Phanh lại đi, chúng ta gần như không nhìn thấy gì nữa rồi.

- Tôi cũng muốn lắm chứ, - Lucas vừa đáp vừa nhấn chân lên bàn đạp lúc này chẳng còn lại chút lực cản nào nữa.

Hắn nhắc chân lên khỏi bàn đạp tăng tốc, nhưng một khi đã lao đi với tốc độ này, chiếc xe sẽ chẳng bao giờ dừng lại trước khi đường hầm kết thúc tại một ngã có năm đại lộ giao nhau. Đối với hắn thì sẽ chẳng có hậu quả gì, hắn là người không thể bị đánh gục, nhưng hắn quay đầu lại và nhìn Zofia. Chỉ trong một phần giây đồng hồ, hắn siết chặt tay lái và hét lên:

- Cô bám chắc vào nhé!

Về tự tin, hắn ngoặt tay lái để chiếc xe áp sát vào rãnh trượt nằm dọc bờ tường lát gạch vuông, từng chùm tia sáng lóe lên liếm vào lớp cửa kính. Hai tiếng nổ rất to vang lên: các bánh trước của xe vừa vỡ tung. Chiếc xe trật khỏi đường rãnh vài lần cho tới khi trượt xoay ngang thân. Gầm xe đập vào thanh chắn an toàn và trục xe nảy lên khiến chiếc xe lộn nhào vài vòng. Giờ thì chiếc Buick đã bị lật sấp và trượt thẳng về phía lối ra của đường ngầm mà không gì có thể ngăn cản nổi. Zofia bám thật chắc và chiếc xe cuối cùng cũng đã dừng lại khi chỉ còn cách ngã năm vài mét. Mặc dù đang bị chúc đầu xuống đất song chỉ cần liếc nhìn Zofia là Lucas biết cô vẫn không hề hấn gì.

- Cô không việc gì chứ? - Hắn hỏi cô.

- Anh cứ nói đùa! - Cô vừa nói vừa phủi bụi.

- Cái này người ta vẫn thường gọi là phản ứng dây chuyền! - Zofia vừa nói vừa vặn vẹo người để thoát khỏi sự khó chịu vì tư thế hiện tại.

- Có thể lắm, giờ thì hãy ra khỏi đây ngay trước khi

mất xích tiếp theo lại rơi xuống đầu chúng ta, - Lucas vừa đáp vừa lấy chân đạp một cú thật mạnh vào cánh cửa.

Hắn đi vòng qua xác chiếc xe còn đang bốc khói để giúp Zofia chui ra. Ngay khi cô đứng lên được, hắn cầm lấy tay cô và kéo cô bỏ chạy. Cả hai lao hết tốc lực về phía trung tâm khu người Hoa.

- Vì sao chúng ta phải chạy thế này? - Zofia hỏi.

Lucas vẫn tiếp tục chạy mà không nói lời nào.

- Ít nhất tôi có thể rút tay lại được không? - Cô hỏi và thở dốc.

Lucas buông tay, thả cô ra khỏi tầm ảnh hưởng của hắn. Hắn dừng lại bên rìa một con hẻm nhỏ nhập nhoạng được rọi sáng bởi một vài cột đèn mỗi mét.

- Chúng ta vào đây thôi, - Lucas nói và chỉ vào một tiệm ăn nhỏ, - ở đó chúng ta sẽ đỡ bị nhòm ngó hơn.

- Ai nhòm ngó cơ, xảy ra chuyện gì vậy? Trông anh giống như một chú cáo nhón nhác vì bị đàn chó săn truy đuổi.

- Chúng ta nhanh lên thôi!

Lucas mở cửa, Zofia không nhúc nhích phân nào, hắn quay lại để kéo cô vào bên trong nhưng cô chống đối.

- Bây giờ không phải lúc! - Hắn vừa nói vừa kéo cánh tay cô.

Zofia lập tức vùng vẫy và đẩy hắn ra.

- Anh vừa làm chúng ta gặp tai nạn, anh lôi tôi vào một cuộc đua điên rồ trong khi chẳng có ai đuổi theo chúng ta, phổi của tôi như muốn vỡ tung, vậy mà chẳng có lấy một lời giải thích...

- Đi theo tôi, chúng ta không có thời gian để tranh luận đâu.

- Tại sao tôi phải tin anh?

Lucas lúi đần về phía cửa tiệm. Zofia quan sát hần ta, cô ngáp ngừng rồi cuối cùng cũng bám sát hần. Gian phòng nhỏ xíu, chỉ kê vòn vện tám bàn. Hần chọn một bàn trong góc, kéo ghế cho cô rồi cũng ngồi xuống. Hần không mở tám thực đơn mà một người đàn ông luống tuổi trong trang phục truyền thống đưa cho mà nhần nhặn yêu cầu, bằng tiếng Quan thoại rất sôi, một món nước sắc chẳng hề có trong thực đơn. Người đàn ông nghiêng mình rồi biến vào bếp.

- Anh có thể giải thích cho tôi chuyện gì xảy ra không, Lucas, nếu không tôi sẽ đi đây!

- Tôi nghĩ tôi vừa mới nhận được một lời cảnh cáo.

- Như vậy là không phải tai nạn sao? Họ muốn cảnh cáo anh vì điều gì?

- Vì cô!

- Nhưng tại sao?

Lucas lấy hơi trước khi trả lời:

- VÌ HỌ ĐÃ DỰ TÍNH TẤT CẢ MỌI CHUYỆN, TRỪ VIỆC CHÚNG TA GẶP NHAU!

Zofia lấy một miếng snack tôm trong cái bát nhỏ bằng sứ xanh và chậm rãi nhai trước ánh mắt sững sờ của Lucas. Hần rót cho cô một chén trà nóng bỏng mà người đàn ông đứng tuổi vừa mới đặt lên bàn.

- Tôi cũng muốn tin lời anh lắm, nhưng nếu đặt mình ở địa vị của tôi, anh sẽ làm gì?

- Tôi sẽ đứng ngay đây và rời khỏi chỗ này...
- Anh lại bắt đầu rồi đấy!
- ... và tốt nhất là đi theo lối cửa sau.
- Đó thực sự là điều anh muốn tôi làm ư?
- Đúng thế! Và không được quay lại nhìn vì bất cứ lý

do nào, tôi đếm đến ba thì cô hãy đứng dậy và chúng ta chạy nhanh vào sau tấm màn che. Ngay bây giờ!

Hắn túm lấy cổ tay cô và kéo đi không hề nương nhẹ. Vội vã chạy băng qua gian bếp, hắn dùng vai huých mạnh để cánh cửa bật mở dẫn ra mảnh sân nhỏ. Để có được một lối đi, hắn xô một xe rác với những bánh xe gỉ ken kết. Cuối cùng thì Zofia cũng hiểu: một bóng người hiện ra trong bóng tối. Trong ánh sáng mờ phát ra từ một ngọn đèn lồng nhỏ còn có một vệt sáng lóe ra từ khẩu súng tự động đang chia về phía họ. Zofia chỉ có vài giây để thoáng liếc thấy họ đã bị bao quanh bởi ba bức tường, rồi năm tiếng súng nổ vang xé tan bầu không khí tĩnh lặng.

Lucas nhảy bổ tới để lấy thân mình che cho cô. Cô muốn đẩy hắn ra nhưng hắn ép sát cô vào tường.

Phát đạn đầu tiên nảy thia lia trên đùi hắn; phát thứ hai suýt qua vùng xương chậu, hắn quy gối song lại lập tức đứng thẳng dậy; phát thứ ba bắn tung ra từ phía mạng sườn, vết thương gây bất ngờ; viên đạn thứ tư trúng giữa cột sống, hơi thở của hắn bị đứt đoạn và phải khó khăn lắm hắn mới có thể lấy lại hơi. Khi viên đạn thứ năm bắn trúng người hắn, nó như một ngọn lửa đốt cháy da thịt: viên đạn thứ năm cũng là viên đầu tiên xuyên qua người hắn... phía dưới vai trái.

Tên sát nhân lập tức bỏ chạy sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Khi tiếng vang của những phát súng đã lắng xuống, chỉ còn tiếng thở của Zofia phá tan sự yên tĩnh. Cô đỡ hấn trong vòng tay, đầu Lucas tựa lên vai cô. Đôi mắt nhắm nghiền, dường như hấn vẫn đang cười với cô. Cô lay nhẹ thân hình bất động của hấn và thì thầm vào tai hấn:

- Lucas?

Hấn không trả lời, cô lay hấn mạnh hơn một chút.

- Lucas, đừng có giả vờ ngốc nghếch, anh mở mắt ra đi!

Đôi mắt khép chặt, trông hấn như đang ngủ, yên bình như một đứa trẻ đang say sưa giấc nồng. Nỗi sợ hãi dâng lên trong người, cô càng siết lấy hấn chặt hơn. Khi một giọt nước mắt chảy trên má cô, cô cảm thấy có một sức mạnh chưa từng có đang bóp nghẹt lấy trái tim mình. Cô như nấc lên.

- Điều này không thể xảy đến với chúng ta, chúng ta là những người...

- Đã chết rồi... không thể bị khuất phục... hay bắt tù? Phải! Mỗi điều bất lợi đều có ưu thế riêng của nó, phải không? - Hấn vừa nói vừa ngòai thẳng người dậy, vẻ gần như hoan hỉ.

Zofia nhìn hấn, không thể nào nắm bắt được cảm giác đang lan tỏa trong con người cô. Hấn từ từ đưa mặt ghé sát khuôn mặt cô, cô từ chối, cho tới khi đôi môi của Lucas lướt nhẹ trên môi cô với một nụ hôn phảng phất như có vị thuốc phiện. Cô lùi lại và nhìn lòng bàn tay hấn đang nhuốm màu đỏ của máu.

- Sao anh lại chảy máu thế kia?

Lucas nhìn theo dòng máu đỏ đang chảy dọc theo cánh tay.

- Tuyệt đối không thể thế được, ngay cả điều này cũng không hề được tính trước! - Hấn nói.

... Rồi hấn xui đi.

Cô đỡ lấy và ôm trọn hấn trong vòng tay.

- Chuyện gì đang xảy ra với chúng ta đây? - Lucas hỏi khi hồi tỉnh lại.

- Về phần em thì hơi phức tạp! Còn về phần anh, em nghĩ một viên đạn đã xuyên qua vai anh.

- Nó làm anh đau quá!

- Điều này có thể khiến anh thấy vô lý, nhưng nó rất bình thường, anh cần phải được đưa tới bệnh viện.

- Không bao giờ!

- Lucas, em chẳng biết một chút gì về y học của quý giới, song hình như anh đang chảy máu và mất máu dần.

- Anh biết có một người ở đầu kia thành phố có thể khâu vết thương này lại để chờ cho nó thành sẹo, - hấn vừa nói vừa chui lên vết thương.

- Em cũng biết một người, và anh sẽ đi theo em không tranh cãi gì cả, bởi vì tối nay như thế là đã quá nhiều biến động rồi. Em nghĩ em xúc động như thế đã là quá đủ.

Cô đỡ hấn dậy và dìu hấn đi trong hẻm. Đến đầu đường, cô nhìn xác của tên vừa tấn công họ đang nằm bất động cạnh một đồng rác. Zofia nhìn Lucas vẻ ngạc nhiên.

- Tối thiểu anh cũng phải có chút tự ái chứ! - Hấn nói khi đi ngang qua đó.

Họ vẫy một chiếc taxi, sáu phút sau nó đã thả họ

xuống trước cửa nhà cô. Cô dìu hần tới bậc thềm và ra hiệu cho hần dừng gây tiếng động. Cô thận trọng mở cửa và họ lên thang gác bằng những bước nhẹ nhàng. Khi họ lên tới tầng trên, cánh cửa phòng bà Reine lặng lẽ khép lại.

*

* *

Ngồi co rúm sau bàn làm việc, Blaise tắt màn hình theo dõi. Hai bàn tay gã nhớp nháp, mồ hôi nhỏ giọt trên trán. Khi điện thoại đổ chuông, gã nhấc máy và nghe tiếng Lucifer, với giọng khiếm nhã, triệu gã tới một buổi họp nhằm giải quyết khủng hoảng được ấn định vào lúc màn đêm phương đông vừa buông xuống.

- Tốt nhất là người hãy đến đúng giờ cùng với những giải pháp và định nghĩa lại cái gọi là “tất cả đều đã được tính trước!”, - *Chủ tịch* kết thúc trước khi gác máy một cách thô bạo.

Gã đưa hai tay ôm lấy đầu. Toàn thân run rẩy, gã đặt ống nghe xuống, nó trượt khỏi các ngón tay của gã.

*

* *

Micheal nhìn màn hình treo trên bức tường trước mặt ông. Ông nhấc ống nghe điện thoại và bấm số gọi đường dây trực tiếp tới *Houston*. Đường dây được đặt ở chế độ trả lời tự động. Ông nhún vai và nhìn đồng hồ; ở

Guyanne, tên lửa Ariane V sẽ rời khỏi bệ phóng trong mười phút nữa.

*

* *

Sau khi đặt Lucas vào giường của mình, kê vai hấn lên hai chiếc gối thật to, Zofia đi vào góc tủ treo quần áo. Cô lấy hộp đựng đồ khâu đặt trên giá cao, lấy một chai còn từ tủ thuốc trong buồng tắm ra và quay trở lại phòng ngủ. Cô ngồi xuống bên cạnh hấn, mở nắp chai và nhúng sợi chỉ khâu vào dung dịch sát trùng. Rồi cô tìm cách xỏ sợi chỉ qua lỗ kim.

- Trông em cứ như sắp sát sinh tới nơi, - Lucas mỉm cười ranh mãnh! - Em phát run lên rồi kìa!

- Không hề! - Cô đáp vẻ đắc thắng, khi sợi chỉ cuối cùng cũng xuyên được qua lỗ kim.

Lucas cầm lấy bàn tay Zofia và đẩy nhẹ ra xa. Hấn vuốt má cô và kéo cô về phía mình.

- Anh sợ rằng sự có mặt của anh sẽ làm liên lụy tới em.

- Em phải thừa nhận những buổi tối ở bên anh bao giờ cũng đầy rẫy những bất ngờ.

- Ông chủ của anh không làm điều gì ngẫu nhiên đâu.

- Vậy tại sao lão lại cho người bắn anh?

- Đó là để thử thách anh và rồi rút ra cùng một kết luận với em, anh nghĩ vậy. Lẽ ra anh không bao giờ có thể bị thương. Anh đã đánh mất một số quyền năng của mình khi tiếp xúc với em, và anh gần như mong cho điều ngược

lại cũng thành sự thật.

- Anh định làm gì bây giờ?

- Ông ta sẽ không dám tấn công em. Có điều sự bất khả xâm phạm thiên bẩm của em giờ còn phải xem xét lại.

Zofia nhìn vào sâu thẳm trong mắt Lucas.

- Đó không phải là điều em đang muốn hỏi, chúng ta sẽ làm gì trong hai ngày tới?

Hắn dùng đầu ngón tay lướt nhẹ trên môi cô, cô để yên.

- Anh đang nghĩ gì vậy? - Cô hỏi, hơi luống cuống khi tiếp tục mũi khâu.

- Ngày bức tường Berlin sụp đổ, những người đàn ông và đàn bà đã phát hiện ra các đường phố của họ đều giống nhau. Mỗi bên đường đều có những ngôi nhà mọc lên, có xe ô tô chạy, có những cột điện chiếu sáng ban đêm. Hạnh phúc và đau khổ không thể ở cạnh nhau, song những đứa trẻ ở cả bên Tây và bên Đông đều nhận ra rằng phía bên kia chẳng có gì giống với những điều người ta vẫn thường kể cho chúng nghe.

- Sao anh lại nhắc tới chuyện đó?

- Vì anh đang nghe tiếng đàn violon-xen của Rostropovitch!

- Bản nhạc nào? - Cô vừa hỏi vừa hoàn thành mũi khâu thứ ba.

- Đây là lần đầu tiên anh nghe bản nhạc này! Ái, em làm anh đau đấy.

Zofia ghé sát người Lucas để dùng răng cắn đứt sợi chỉ. Cô tựa đầu mình vào ngực hắn và lần này cứ để mặc

mình nằm yên như vậy. Sự yên lặng như gắn họ lại với nhau. Lucas luồn những ngón tay gân guốc của mình vào mái tóc của Zofia, nhẹ nhàng vỗ về mái đầu cô bằng sự vuốt ve. Cô rùng mình.

- Hai ngày thật ngắn quá!

- Phải, - hẳn thì thảo.

- Rồi chúng ta sẽ bị chia cắt. Đó là điều không thể tránh khỏi.

Và rồi, lần đầu tiên trong đời, cả Zofia lẫn Lucas đều e sợ sự vĩnh viễn.

- Liệu chúng ta có thể thương lượng để lão cho anh đi cùng em hay không? - Zofia rụt rè hỏi.

- Chẳng ai dám thương lượng với *Chủ tịch* bao giờ, nhất là một người còn dám làm trái ý ông ta và hơn nữa anh cũng sợ rằng việc đặt chân vào thế giới của em hoàn toàn nằm ngoài khả năng của anh.

- Song trước kia, đã từng có những điểm mà ở đó có thể đi từ Đông sang Tây, chẳng phải vậy sao? - Cô vừa nói vừa đưa mũi kim lại gần miệng vết thương.

Lucas nhăn mặt và buột ra một tiếng kêu.

- Chà, có vậy mà anh đã kêu đau, em mới chỉ khê chạm vào anh thôi mà! Em còn phải khâu thêm vài mũi nữa cơ!

Cánh cửa đột ngột bật mở và Mathilde hiện ra, từ người lên cây chổi được dùng làm gậy chống.

- Em chẳng có lỗi gì trong việc tường nhà chị chỉ được bọc bằng giấy bồi, - cô vừa nói vừa tập tễnh đi về phía họ.

Cô ngồi xuống chân giường.

- Đưa cây kim đó cho em, - cô nói với Zofia giọng gần ra lệnh, - còn anh, hãy xích lại gần đây, - cô ra lệnh cho Lucas. - Anh quả là người may mắn kinh khủng đây, tôi là người thuận tay trái!

Cô khéo léo khâu miệng vết thương. Ba mũi khâu ở mỗi phía vai đã đủ để khép vết thương lại.

- Hai năm trời sống trong một quầy bar đen có thể ban cho người ta tài năng của một y tá thực thụ, và nhất là nếu chị lại còn yêu phải một anh chàng ra tù vào tội như cơm bữa. Nói đến chuyện này, em có một vài điều cần nói với cả hai người trước khi quay về giường mình. Sau đó em sẽ cố gắng hết sức để tự nhủ rằng mình đang ngủ và sáng ngày mai em sẽ được một trận cười sảng khoái nhất trong đời em khi nghĩ lại những giấc mơ mà lúc này em đang nằm mơ thấy.

Đứng thẳng lên nhờ cây gậy chống tạm của mình, Mathilde đi về phía phòng cô. Ra đến ngưỡng cửa, cô quay người lại lặng ngắm họ.

- Em mặc kệ chuyện hai người có đúng là những người giống như em nghĩ hay không. Trước khi gặp chị, chị Zofia ạ, em vẫn nghĩ rằng trên đời này niềm hạnh phúc thật sự chỉ tồn tại trong những quyển sách tồi, và dường như cũng chính vì thế mà người ta có thể nhận ra chúng. Song chính chị có một hôm đã nói với em rằng ngay cả người tồi tệ nhất trong chúng ta cũng có đôi cánh được giấu ở đâu đó, và cần phải giúp anh ta mở rộng đôi cánh đó ra thay vì kết tội anh ta. Vì vậy, chị hãy tự cho mình một cơ may thực sự, bởi vì nếu như em có được một vận

may với anh ta, thì em cam đoan với chị, chị yêu quý ạ, em sẽ chẳng bao giờ bỏ qua. Còn anh, anh chàng cao to bị thương kia, chỉ cần anh làm mấy may tổn thương tới chị ấy, tôi sẽ khâu lại các vết thương của anh bằng một chiếc kim đan đấy. Hai người đừng có soạn ra cái vẻ mặt như thế chứ, và cho dù hai người có phải đương đầu với bất cứ chuyện gì, thì tôi cấm cả hai người không được buông tay, bởi vì nếu anh chị đầu hàng thì có nghĩa là cả thế giới này sẽ bị đảo lộn, hoặc ít nhất thì cũng là thế giới của em!

Cánh cửa đóng sập lại sau lưng cô. Lucas và Zofia ngồi câm lặng. Họ nghe tiếng bước chân cô khập khiễng gõ trên ván sàn phòng khách. Từ giường của mình, Mathilde hét vọng sang:

- Đã bao lần em nói với chị rằng về mặt ngây thơ của chị trông giống như một thiên thần! Giờ thì chị có thể lấy lại những cái nhún vai của chị rồi đấy, hóa ra em cũng chẳng hề ngốc nghếch chút nào!

Cô túm lấy sợi dây công-tắc đèn đặt trên bàn đầu giường và giật một cái dứt khoát. Công tắc đèn lập tức nhảy đánh tách một tiếng. Ánh trắng sáng xuyên qua lớp rèm mỏng phủ trên tất cả các cửa sổ của căn hộ. Mathilde vùi đầu vào mặt gối. Trong phòng của mình, Zofia nằm nép vào người Lucas.

Tiếng chuông nhà thờ Grace vọng vào qua cửa sổ mở hé trong phòng tắm. Tiếng vọng của hồi chuông thứ mười hai còn vang vọng phía trên thành phố.

Trời tối, rồi trời lại sáng...

Ngày thứ năm

Bình minh của ngày thứ năm vừa lên khi cả hai người còn đang say giấc. Làn khí ban mai mát lành mang theo mùi hương của mùa thu lọt qua cánh cửa sổ để mở. Zofia nằm nép vào người Lucas. Tiếng rên rĩ của Mathilde đã kéo cô ra khỏi giấc mộng đầy xáo trộn. Cô vươn vai và sống người khi chợt nhận ra không phải chỉ có mình cô. Cô từ từ kéo tấm chăn và rời khỏi giường trong bộ quần áo vẫn mặc từ hôm qua. Cô sải bước ra phòng khách.

- Em đau lắm à?

- Em ngồi hơi lệch người một chút nên bị đau dữ dội, em xin lỗi, em không muốn làm chị thức giấc.

- Có gì đâu, chị cũng chẳng ngủ được. Chị sẽ pha cho em một tách trà.

Cô tiến về phía góc bếp và ngắm nhìn vẻ mặt u ám của cô bạn gái.

- Em vừa trúng thưởng một cốc sô-cô-la nóng! - Cô vừa nói vừa mở tủ lạnh.

Mathilde kéo rèm cửa. Trên phố vẫn còn vắng tanh, một người đàn ông từ trong nhà bước ra, trong tay nắm sợi dây buộc chó.

- Em cũng rất thích có một con chó, nhưng chỉ nghĩ đến chuyện sáng hôm nào cũng phải đưa nó đi dạo là em đã muốn tự tiêm cho mình một liều Prozac vào tĩnh mạch rồi, - Mathilde vừa nói vừa thả rơi tấm rèm.

- Đã yêu thích cái gì thì phải có trách nhiệm với thứ đó, mà câu này không phải của chị đâu đấy! - Zofia bình luận.

- Chị nói rõ ra như thế là phải đấy. Thế hai người có dự định gì chưa, chị và cái anh chàng Lu bé nhỏ của chị ấy?

- Chị và anh ấy mới quen nhau được có hai ngày! Hơn nữa tên anh ấy là Lucas.

- Thì em cũng nói thế đấy thôi!

- Không, tụi chị chẳng có dự định gì cả!

- Vậy thì không thể cứ tiếp tục như thế được, đã là một đôi thì bao giờ cũng phải có dự định!

- Em moi cái câu ấy từ đâu ra thế?

- Phải thế chứ, có những hình ảnh về hạnh phúc mà người ta không được quyền chỉnh sửa lại, chị có thể tô màu cho chúng nhưng không được làm màu lem ra khỏi nét vẽ! Như thế có nghĩa là một với một thành hai, hai người có nghĩa là một đôi và một đôi nghĩa là có dự định, phải như thế và không thể khác đi được!

Zofia phá lên cười. Sữa dâng cao trong xoong, cô đổ sữa ra cốc và chậm rãi khuấy tan bột sô-cô-la.

- Này, uống cái này đi thay vì nói chuyện huyền

thuyền, - cô vừa nói vừa mang cốc nước còn bốc khói tới.

- Em nhìn thấy một đôi ở đâu cơ chứ?

- Chị thật đáng ghét! Đã ba năm nay em phải nghe chị giảng về tình yêu, blablabla. Những câu chuyện cổ tích của chị để làm gì nếu chị từ chối không chịu đóng vai nàng công chúa ngay từ ngày đầu tiên phim khởi quay.

- Quả là sự ản dụ trứ tình!

- Phải, vậy thì chị cứ việc tiếp tục chơi trò ản dụ với anh ta nếu chị không cảm thấy khó chịu! Em báo trước với chị rằng nếu chị chẳng chịu làm gì thì ngay khi cái chân này bình phục lại em sẽ nâng ngay anh chàng đó trên tay chị mà chẳng hề cảm thấy thẹn chút nào.

- Cứ để xem. Tình hình chẳng hề đơn giản như vẻ bên ngoài chút nào.

- Chị đã bao giờ thấy có câu chuyện tình nào đơn giản chưa? Zofia, em luôn luôn nhìn thấy chị chỉ có một thân một mình, chị luôn nói với em: "Chính chúng ta là người quyết định hạnh phúc của bản thân", vậy thì, chị yêu quý, hạnh phúc của chị cao khoảng 1,85m với khoảng 78kg cơ bắp, em van chị, tốt nhất là đừng có đi ngang qua hạnh phúc, mọi chuyện diễn ra ở bên dưới đấy.

- Ái chà! Thật ranh mãnh và tế nhị làm sao!

- Không, chỉ là thực dụng và em thấy có vẻ như "hạnh phúc" đang tỉnh giấc rồi đấy, chị có thể ra với anh ta ngay bây giờ, vì thực lòng em rất muốn chị để cho em có một chút không khí, thôi, chị đi đi, ra khỏi phòng khách ngay, nhanh lên nào!

Zofia lắc đầu và đi về phòng mình. Cô ngồi xuống

chân giường và ngắm nhìn Lucas đang dần tỉnh giấc. Vươn vai ngáp dài, trông hắn có dáng vẻ như một con báo. Hắn hé mắt. Ngay lập tức khuôn mặt hắn bùng sáng một nụ cười.

- Em ngồi đó đã lâu chưa? - Hắn hỏi.

- Cánh tay anh thế nào rồi?

- Anh gần như không cảm thấy gì nữa rồi, - hắn vừa nói vừa quay cánh tay một vòng quanh vai và hơnh nhả mặt vì đau.

- Thế nếu nói một cách không sĩ diện, thì cánh tay anh thế nào rồi?

- Anh đang đau đến chết được đây!

- Thôi, anh nghỉ đi. Em muốn chuẩn bị món gì đó cho anh, nhưng em lại không biết anh thường dùng gì trong bữa sáng.

- Khoảng hai chục cái bánh xèo và thêm từng ấy bánh sừng bò.

- Cà phê hay trà? - Cô vừa đáp vừa đứng lên.

Lucas nhìn theo cô, khuôn mặt hắn chợt tối sầm lại, hắn nắm lấy cổ tay cô và kéo cô về phía mình.

- Em đã bao giờ có cảm giác như cả thế giới này đang bỏ rơi em một mình ở phía sau, có cảm giác khi nhìn mỗi góc của căn phòng em đang ngồi đều thấy như không gian đang thu hẹp lại, bị thuyết phục rằng y phục của em đã cũ đi rất nhiều sau một đêm, rằng hình bóng của em hiện lên trên mỗi tấm gương giống như một vai diễn tội nghiệp vì không có khán giả, mà tất cả những thứ đó đều không mang lại được chút cảm giác yên ổn nào, khi nghĩ rằng em

chẳng yêu ai mà cũng chẳng có ai yêu em, rằng tất cả những thứ chẳng là gì đó chỉ là sự trống rỗng trong cuộc sống của chính em không?

Zofia lướt nhẹ các ngón tay trên môi Lucas.

- Anh đừng nghĩ thế nữa.

- Vậy thì đừng có rời xa anh.

- Em chỉ đi pha cà phê cho anh thôi mà.

Cô ghé lại gần hần.

- Em không biết liệu có giải pháp nào không, nhưng nhất định chúng ta sẽ tìm ra cách, - cô thì thầm.

- Anh không được để cho cái vai này trở nên cứng ngắt. Em đi tắm đi, anh sẽ phụ trách bữa sáng.

Cô vui vẻ đồng ý và biến mất. Lucas nhìn chiếc áo sơ-mi của hần được treo ở đầu giường: cổ tay áo lấm đầy vết máu đã thẫm đen, hần xé rách toạc. Hần tiến tới tận bên cửa sổ, mở cửa ra và ngấm nhìn những mái nhà trải ra phía bên dưới; một chiếc tàu biển chở hàng đang rú còi trong vịnh, như đáp trả tiếng chuông nhà thờ Grace. Hần vê tròn mẩu vải lấm máu và ném nó ra xa trước khi khép ô cửa kính lại. Rồi hần đi vài bước về phía phòng tắm và áp sát tai vào cửa. Tiếng nước chảy chọt như hâm nóng người hần, hần hít một hơi thật sâu rồi đi ra khỏi phòng.

- Tôi chuẩn bị pha cà phê, cô có muốn một tách không? - Hần hỏi Mathilde.

Cô chỉ cho hần cốc sô-cô-la còn nóng hổi.

- Tôi đã tuyệt giao với các chất kích thích cũng như những thứ còn lại, nhưng tôi đã nghe nhắc tới bánh xèo, vì vậy tôi đành chấp nhận mười phần trăm của vụ đó.

- Năm phần trăm là tối đa, - hấn vừa nói vừa bước ra sau quầy, - và chỉ với điều kiện cô nói cho tôi biết cái phin cà phê để ở đâu.

- Lucas, tối hôm qua tôi đã nghe được một vài lời trao đổi giữa hai người và tôi đã phải tự cấu mình. Hồi tôi vẫn còn dùng ma túy, thì không nói làm gì... tôi sẽ chẳng thắc mắc gì đâu. Nhưng giờ thì, tôi nghĩ chắc chắn thuốc aspirin không thể nào có những tác dụng kiểu đó được, thật ra hai người đã nói chuyện gì thế?

- Cả hai chúng tôi đều đã uống quá nhiều, có lẽ chúng tôi đã nói huyền thuyên, cô đừng lo, cô có thể tiếp tục dùng thuốc giảm đau mà không sợ gặp tác dụng phụ.

Mathilde nhìn chiếc áo vét hấn mặc hôm qua được vắt trên thành ghế, trên lưng áo lộ chỗ vết đạn.

- Vậy là mỗi lần ăn món chim quay, anh đều tổ chức một cuộc săn bò câu phải không?

- Thường xuyên! - Hấn vừa đáp vừa mở cửa phòng.

- Dù sao đi nữa, áo vét của anh cũng được dựng rất khéo, thật tiếc là thợ may của anh đã không cho thêm miếng lót đệm vai.

- Tôi sẽ nhắc anh ta, cứ tin tôi đi.

- Tôi tin anh! Chúc anh tắm vui vẻ.

Bà Reine bước vào trong căn hộ, bà đặt tờ báo và một túi bánh ngọt rất to lên bàn, nhìn Mathilde ngồi một mình trong phòng.

- Bác phải ra tận Bed & Breakfast, hy vọng không ai chê bữa sáng cả, nếu không sẽ mang tiếng với người thuê nhà mới của bác, ai mà biết được. Đôi uyên ương đã dây chưa?

- Ở trong phòng ấy! - Mathilde vừa nói vừa đưa mắt nhìn lên trời.

- Khi bác nói với cô ấy điều ngược lại của tất cả là không có gì hết, cô ấy thực sự đã nghe theo chính xác đến từng chữ.

- Bác còn chưa nhìn thấy con mồi khoe ngực đấy!

- Chưa, nhưng ở tuổi của bác, cháu biết đấy, giữa một anh chàng như vậy với một con khỉ đột cũng chẳng có gì khác biệt cho lắm.

Bà Reine vừa bày bánh sừng bò lên một chiếc đĩa lớn vừa nhìn chiếc áo vét của Lucas với vẻ rất tò mò.

- Cháu hãy nói với họ nhớ tránh xa cái tiệm nhuộm hấp nằm ở cuối phố, tiệm đấy là của bác! Thôi, bác xuống nhà đây!

Rồi bà biến mất dưới cầu thang.

Zofia và Lucas ngồi bên bàn rồi ba người cùng ăn bữa sáng. Sau khi Lucas đã nuốt hết miếng bánh cuối cùng, họ dọn dẹp gian bếp và đặt Mathilde ngồi thoải mái vào giường của cô. Zofia quyết định đưa Lucas đi cùng trong ngày làm việc của cô bắt đầu từ việc đến xem xét khu cảng. Cô lấy chiếc áo mưa treo trên cây móc áo, Lucas ném một cái nhìn ngao ngán về phía chiếc áo vét trong tình trạng thâm thắm. Mathilde liền góp ý với hấn rằng một chiếc sơ-mi chỉ có một ống tay có vẻ hơi quá đặc biệt so với xung quanh. Trong số đồ đạc của cô có một chiếc áo sơ-mi nam và đồng ý cho hấn mượn với điều kiện hấn phải hứa trả nó cho cô trong tình trạng nguyên vẹn như khi hấn mặc vào; hấn

cảm ơn cô. Vài phút sau, họ đang đợm bước ra phố thì nghe giọng bà Reine vang lên gọi họ lại. Bà đứng chống nạnh ở chính giữa lối vào và mắng Lucas.

- Nhìn anh như vậy, có thể người ta sẽ cho rằng anh được cấu tạo bằng một chất bền vững, song cũng đừng có tìm cách dụ dỗ quỷ dữ mà rồi cảm lạnh đấy. Đi theo tôi!

Bà quay vào căn hộ và mở cái tủ cũ. Cánh cửa gỗ rít lên trên bản lề. Bà Reine đẩy một vài thứ đồ sang bên rồi lôi ra một chiếc áo vét cũ được treo trên mắc áo, bà đưa nó cho Lucas.

- Nó cũng chẳng còn trẻ trung gì cho cam, nhưng kiểu kẻ ca-rô này chẳng bao giờ lỗi thời cả, nếu như anh muốn biết ý kiến của tôi, hơn nữa vải tuyết giữ ấm rất tốt!

Bà giúp Lucas xỏ áo vào người, trông nó vừa vặn cứ như được cắt may riêng cho hắn, rồi bà nháy mắt nhìn Zofia.

- Cháu đừng cố tìm hiểu chiếc áo này của ai, được chứ! Ở tuổi bác, người ta có quyền làm bất cứ điều gì với những kỷ vật của mình.

Bà cúi gập người, vịn tay lên gờ lò sưởi và nhìn mặt một cách lạ lùng. Zofia vội vàng bước tới.

- Bác làm sao vậy, bác Reine?

- Không sao đâu, bụng bác chỉ hơi nhói đau một chút thôi, không việc gì phải hoảng hốt cả.

- Mặt bác tái nhợt rồi kìa, trông bác có vẻ rất mệt mỏi!

- Đã mười năm nay bác chẳng đi hóng nắng, hơn nữa ở tuổi bác, cháu biết rồi đấy, thiếu gì hôm bác thấy mệt ngay từ khi mới tỉnh dậy. Cháu không cần lo lắng.

- Bác không muốn chúng cháu đưa bác đi khám à?

- Lại còn thế nữa! Các bác sĩ của cháu cứ việc ở nhà họ, còn bác cứ ở nhà mình! Chỉ có cách đó mới khiến bác cảm thấy thoải mái khi nghe nhắc đến họ.

Bà xoa tay với họ như muốn nói “đi đi, cả hai người ai nấy trông đều rất vội vã, đi ngay khỏi đây đi.”

Zofia ngần ngừ trước khi nghe theo.

- Zofia?

- Dạ, bác Reine?

- Cái cuốn album mà cháu rất muốn xem ấy, bác nghĩ bác sẽ rất vui lòng cho cháu xem. Có điều những tấm ảnh trong đó hơi đặc biệt, bác muốn cháu xem nó dưới ánh chiều tà. Ánh sáng đó mới thực sự làm cho những bức ảnh trở nên đẹp nhất.

- Cứ theo ý bác đi, bác Reine ạ.

- Vậy thì năm giờ chiều nay cháu nhớ xuống tìm bác và phải thật đúng giờ, bác trông cậy vào cháu đấy nhé.

- Cháu sẽ đến, cháu hứa với bác.

- Rồi, bây giờ thì đi đi, cả hai người, hai người đã quá trễ bởi những câu chuyện lảm cẩm của bác rồi! Lucas, hãy cẩn thận cái áo vét đấy... cái áo đó là của người đàn ông mà tôi yêu mến hơn mọi thứ.

Khi chiếc xe đã chạy xa, bà Reine buông rèm cửa sổ và gặt gồng một mình trong lúc sửa lại một trong những bó hoa cắm trên bàn.

- Thức ăn rồi này, bát đĩa rồi này, chỉ còn có quần áo nữa thôi!

Hai người đi theo đường California. Tối đèn đỏ ở ngã tư giao với đường Polk, xe của họ dừng lại ngay cạnh

chiếc xe của thanh tra Pilguez. Zofia hạ thấp cửa kính để chào anh. Anh đang mãi nghe một tin nhắn loạt xoạt phát ra từ chiếc đài gắn trên xe.

- Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng dường như mọi người đang phát điên cả rồi, đây là vụ ẩu đả thứ năm nội trong tuần này xảy ra ở khu phố Tàu. Tôi phải đi đây, chúc hai người một ngày tốt lành, - anh vừa nói với họ vừa khởi động xe.

Chiếc xe của viên cảnh sát vừa rẽ ngoặt sang trái vừa hú còi ưu tiên, mười phút sau xe của họ dừng lại ở cuối bến cảng số 80. Họ nhìn một thùng hàng cũ kĩ đang đung đưa lủng lẳng ở đầu những sợi dây thùng.

- Có lẽ em đã nghĩ ra một cách để ngăn chặn điều không thể tránh khỏi, - Zofia nói, - em sẽ mang anh đi theo!

Lucas chăm chú nhìn cô, lo lắng.

- Đi đâu cơ?

- Đến chỗ em, anh hãy đi với em, Lucas!

- Bằng cách nào? Nhờ vào ơn huệ của Đức Thánh ư?

- Lucas đáp bằng giọng châm biếm.

- Nếu anh không muốn quay lại với ông chủ của mình nữa, thì nhất định phải làm trái với tất cả những gì họ đang mong đợi ở anh. Hãy khiến cho mình bị sa thải!

- Thế em đã đọc lý lịch của anh chưa? Em nghĩ liệu anh có thể tẩy xóa hoặc viết lại nó trong vòng bốn mươi tám giờ không? Và hơn nữa, em có thật sự tin rằng gia đình em sẽ mở rộng vòng tay đón chào anh, trái tim ngời lên

những dự định tốt đẹp không? Zofia, anh chưa kịp bước qua ngưỡng cửa nhà em thì một đoàn lính gác đã nhảy bổ vào người anh để tống cổ anh về chốn xuất thân, và anh rất nghi ngờ chuyến trở về của anh sẽ được xếp hạng nhất.

- Em đã nguyện hiến linh hồn mình cho mọi người, để thuyết phục họ không bao giờ lùi bước trước số phận, nhưng giờ thì đến lượt em, em cũng cần được nếm trải hạnh phúc, đến lượt em phải được sống trong hạnh phúc. Nếu có tới được Thiên đường, cũng cần phải có đôi, em đáng được hưởng điều đó!

- Em đang đòi hỏi điều không thể, sự đối lập giữa hai phe đã quá gay gắt, sẽ chẳng bao giờ họ để cho chúng ta yêu nhau.

- Chỉ cần có một chút xui hy vọng, một dấu hiệu thôi. Chỉ mình anh cũng có thể quyết định thay đổi, Lucas ạ, hãy chứng tỏ cho họ thấy ý chí của anh.

- Anh cũng rất muốn tin điều em nói là đúng và mọi thứ cũng dễ dàng như thế.

- Vậy thì hãy thử đi, em xin anh!

Lucas nín thình và bầu không khí yên tĩnh bao trùm. Hắn đi ra xa vài bước, về phía sống mũi han gỉ của chiếc tàu biển khổng lồ. Mỗi lần con tàu trông thành, tiếng neo tàu nghiêng ken két nghe dữ tợn, tàu *Valparaiso* trông giống như một con thú đang lờn lộn đòi tự do để tìm tới chốn yên nghỉ cuối cùng: một vụ đắm tàu ngoạn mục ngoài khơi.

- Anh sợ, Zofia ạ...

- Em cũng vậy. Hãy để em đưa anh tới thế giới của

em, em sẽ dẫn từng bước anh đi, em sẽ học cách đánh thức anh dậy, em sẽ sáng tạo ra đêm tối cho anh, em sẽ luôn ở bên anh. Em sẽ xóa bỏ mọi số phận đã được vạch sẵn, khâu lại tất cả các vết thương. Những ngày anh giận dữ, em sẽ trói hai tay anh ra sau lưng để anh không thể tự làm mình đau đớn, em sẽ dán môi mình vào môi anh để bóp nghẹt tiếng anh kêu khóc và mọi sự sẽ hoàn toàn không giống như trước nữa, nếu anh cô độc thì hai chúng ta sẽ cùng cô độc với nhau.

Hắn ôm cô trong vòng tay, lướt nhẹ môi trên má cô và vuốt ve tai cô bằng giọng nói trầm trầm:

- Giá như em biết được anh đã phải trải qua những nẻo đường nào mới đến được với em. Anh chẳng biết gì, Zofia ạ, anh đã thường xuyên phạm sai lầm, và lần nào anh cũng bắt đầu lại với nhiều niềm vui hơn, với lòng tự hào mãnh liệt hơn. Anh muốn thời gian có thể ngừng lại để chúng ta được sống, để anh phát hiện ra em và yêu em như em đáng được hưởng, nhưng quãng thời gian này đã gắn liền đôi ta mà không thuộc về chúng ta. Anh là người của một xã hội khác nơi tất cả đều chẳng là gì, tất cả đều là duy nhất; anh là hiện thân của cái Ác, em là cái Thiện, anh là sự khác biệt của em, nhưng anh biết anh yêu em, vì vậy hãy đòi hỏi ở anh bất cứ điều gì em muốn.

- Niềm tin của anh.

Họ rời khỏi khu cảng và chiếc xe chạy lên đường số 3. Zofia tìm tới đường vành đai lớn, một nơi có rất nhiều ngã rẽ, đầy người qua lại và xe cộ.

*

* *

Blaise bước vào trong phòng lớn, mặt mũi tiu nghỉu, nhợt nhạt.

- Đây có phải là buổi học cờ vua⁽¹⁵⁾ đặc biệt dành cho ta không? - *Chủ tịch* vừa hét lên vừa đi đi lại lại dọc theo bờ cửa lát kính. - Hãy định nghĩa lại cho ta cái khái niệm “chiếu tướng” của người.

Blaise kéo chiếc ghế bành màu đen to tướng về phía mình.

- Hãy đứng đó, đồ ngu! À không, suy cho cùng cứ ngồi xuống đi, người càng khuất mắt ta càng cảm thấy thoải mái! Nào, để tóm tắt lại tình hình, nhân vật tinh tú của chúng ta giờ đã đổi ngôi?

- Thưa *Chủ tịch*...

- Im ngay! Người đã nghe thấy ta cho phép người nói chuyện? Người có nhìn thấy miệng ta ra tín hiệu rằng tai ta đang muốn nghe âm thanh phát ra từ cái giọng ghèn ghẹt của người chưa?

- Tôi...

- Câm mồm!

Chủ tịch hét lên to tới mức Blaise co rúm người lại chỉ còn khoảng năm xăng-ti-mét.

- Nhất định không được để mất hấn trong việc thực

15. Ở đây tác giả đã chơi chữ khi sử dụng từ "echeecs", trong tiếng Pháp vừa có nghĩa là trò chơi cờ vua lại vừa có nghĩa là sự thất bại.

hiện mục tiêu của chúng ta, - *Chủ tịch* tiếp lời, - nói tóm lại nhất định chúng ta không thể thua. Ta đã chờ đợi tuần lễ này từ hàng ngàn đời nay và ta sẽ không để cho người phá hoại tất cả, đồ tép riu! Ta không biết cho tới giờ người định nghĩa thế nào về địa ngục, song có lẽ ta sắp có một định nghĩa mới dành cho người! Người cứ im mồm đi đã! Làm sao để ta đừng có nhìn thấy cái làn môi béo mẫm của người mập máy nữa. Người có kế hoạch gì không?

Blaise vớ lấy một tờ giấy và vội vàng nguệch ngoạc vài dòng. *Chủ tịch* giật lấy tờ giấy và vừa đọc vừa đi về phía đầu bàn bên kia. Nếu như chiến thắng dường như sắp tuột khỏi tay, ván cờ có thể sẽ bị gián đoạn, như vậy sẽ phải chơi lại từ đầu. Blaise đề nghị gọi Lucas về trước giờ. Điên cuồng vì tức giận, Lucifer vo tròn tờ giấy rồi ném thẳng vào người Blaise.

- Lucas sẽ phải trả giá rất đắt với ta. Hãy lôi hắn về đây trước khi trời tối, và đừng có nghĩ tới chuyện lại thất bại thêm lần này nữa đấy!

- Hắn sẽ không tự nguyện quay lại đâu.

- Có phải người đang ám chỉ ý muốn của hắn có thể được đặt lên trên ý muốn của ta phải không?

- Tôi chỉ muốn nói sẽ phải giết chết hắn...

- ... Người quên mất một chi tiết nhỏ... hắn đã chết từ lâu rồi, đồ ngu!

- Nếu như một viên đạn đã có thể làm hắn bị thương, thì cũng sẽ có những cách khác để sát thương hắn.

- Vậy thì hãy tìm kiếm đi thay vì đứng nói suông!

Blaise chuồn ngay, đã giữa trưa. Chỉ còn năm tiếng

đồng hồ nữa là hết ngày, hắn có rất ít thời gian để soạn ra điều khoản cho một hợp đồng khó khăn. Tổ chức ám sát thành viên ưu việt nhất là việc nhất định không được để xảy ra điều gì ngoài dự tính.

*

* *

Chiếc Ford được đậu ở ngã tư giao nhau giữa đường Polk và đường California, đối diện với một trung tâm thương mại lớn. Vào giờ này trong ngày, từng hàng xe nối đuôi nhau chạy không dứt quãng. Zofia nhìn một ông cụ đang cố vờ tằn ngằn muốn thả cây gậy chống xuống mặt đường đông nghịt để tìm cách qua đường. Khoảng thời gian để có thể len qua bốn làn xe chạy vô cùng ngắn ngủi.

- Chúng ta làm gì bây giờ? - Lucas hỏi bằng giọng sốt ruột.

- Giúp đỡ ông cụ! - Cô vừa đáp vừa chỉ người khách bộ hành.

- Em đùa đấy à?

- Không hề!

- Em muốn anh đỡ một lão già qua đường ư? Việc này chẳng có vẻ gì là khó khăn cả...

- Vậy thì anh làm đi!

- Thôi được, anh sẽ làm, - Lucas vừa nói vừa lùi bước ra xa.

Hắn tiến lại gần ông cụ và ngay lập tức quay bước.

- Anh vẫn chưa thấy điều em yêu cầu có ích lợi gì.

- Hay anh thích bắt đầu bằng việc ngồi cả buổi chiều để tìm cách an ủi những người ốm đang nằm viện hơn? Việc đó cũng chẳng có gì khó khăn lắm cả, chỉ cần giúp họ tắm rửa, hỏi thăm sức khỏe của họ, trấn an họ về sự tiến triển của bệnh tật, ngồi lên một chiếc ghế và đọc báo cho họ nghe...

- Thôi được rồi! Anh sẽ phụ trách bộ xương khô này cho em.

Hắn lại lùi ra xa... để rồi ngay lập tức lại quay lại chỗ Zofia.

- Anh báo trước cho em biết, nếu thằng nhóc đang đứng nghịch điện thoại di động có máy ảnh kia chỉ chụp dù là một pô ảnh thôi, thì nhất định anh sẽ cho hắn một cú đá vào mông bắn lên chơi với vệ tinh đấy!

- Lucas!

- Được rồi, được rồi, anh đi đây!

Chẳng hề nể nang, Lucas nắm cánh tay ông cụ lôi đi xềnh xệch trong khi ông nhìn hắn với vẻ sùng sốt.

- Lão đến đây không phải để đếm xe chạy nếu ta không nhầm! Vậy thì hãy bám thật chắc vào cây gậy, hoặc lão sẽ thắng giải thưởng một mình qua đường California đấy!

Đền chuyển sang màu đỏ và hai người tiến xuống mặt đường nhựa. Đi tới vạch sơn thứ hai, mồ hôi bắt đầu rỉ thành từng giọt trên trán Lucas, tới vạch thứ ba hắn có cảm giác như một bầy kiến đang xây tổ trên từng thớ thịt ở đùi hắn, một cơn đau quặn siết lấy người khi hắn bước tới vạch thứ tư. Tim hắn đập thình thịch và không khí dường như càng lúc càng khó lọt vào trong phổi. Trước khi

kip bước tới giữa đường, Lucas đã cảm thấy ngột thở. Khu vực dừng tránh xe cho phép hắn được nghỉ một lát, cũng không còn cách nào khác khi đèn đường vừa mới chuyển sang màu xanh, cũng giống như sắc mặt của Lucas.

- Mọi sự ổn cả chứ, chàng trai? - Ông cụ hỏi. - Cậu có muốn tôi giúp cậu qua đường không? Cứ bám chặt lấy cánh tay tôi, cũng không còn xa lắm đâu.

Lucas giật lấy chiếc mùi xoa giấy mà ông cụ chìa ra cho hắn để thấm mồ hôi trên trán.

- Tôi không thể! - Hắn nói bằng giọng run rẩy. - Tôi không thể làm được! Tôi xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!

Rồi hắn bỏ chạy về phía chiếc xe nơi Zofia đang ung dung ngồi khoanh tay trên mũi xe chờ hắn.

- Anh định để ông cụ đứng đó sao?

- Suýt nữa anh đã để bộ da của mình lại đó rồi! - Hắn vừa nói vừa thở dốc.

Cô chẳng buồn nghe hắn nói hết câu và vội vã xông vào giữa những chiếc xe đang bóp còi inh ỏi và sang tới tận dải phân cách giữa đường. Cô nắm lấy tay ông cụ.

- Cháu nhầm, cháu đã nhầm lẫn kinh khủng, anh ấy vừa mới vào nghề, đây là buổi đầu tiên của anh ấy, - cô nói cuống quýt.

Ông cụ gãi gãi sau gáy và nhìn Zofia bằng ánh mắt càng lúc càng ngạc nhiên. Khi đèn chuyển sang màu đỏ, Lucas gọi Zofia.

- Hãy để mặc lão ta! - Hắn hét lên.

- Anh nói gì cơ?

- Em nghe rất rõ anh nói gì rồi! Anh đã đi giúp em

nửa quãng đường, giờ thì em phải đi nốt nửa quãng đường còn lại, về phía anh. Hãy để mặc lão ta ở chỗ đó!

- Anh bị điên rồi ư?

- Không, logic thôi! Anh đã đọc trong một cuốn sách rất hay của Hilton rằng yêu có nghĩa là chia sẻ, mỗi người phải tiến một bước về phía người kia! Em đã yêu cầu anh làm điều không thể, anh đã làm điều đó vì em, em cũng nên chấp nhận từ bỏ một chút bản thân. Hãy để lão ở nơi lão đang đứng. Hãy chọn giữa anh và lão già!

Ông già vỗ vỗ vào vai Zofia.

- Tôi không muốn ngắt lời cô cậu đâu, nhưng thực sự cô cậu sắp làm tôi bị muộn vì những câu chuyện của hai người rồi. Hãy quay lại chỗ anh bạn của cô đi!

Rồi không đợi thêm phút nào, ông tự mình đi qua nốt quãng đường còn lại.

Zofia quay lại chỗ Lucas đang đứng tựa lưng vào xe, ánh mắt cô thật buồn bã. Hắn mở cửa xe cho cô, chờ cô ngồi vào xe rồi cũng vào ngồi sau tay lái, nhưng chiếc Ford vẫn đứng yên.

- Đừng nhìn anh như vậy, anh thực sự rất lấy làm tiếc vì đã không thể đi được đến tận cùng, - hắn nói.

Cô hít một hơi thật sâu rồi cất tiếng trả lời, về nghĩ ngợi:

- Một cây mọc cần đến trăm năm, song chỉ cần vài phút cũng đủ để thiêu rụi nó...

- Chắc chắn rồi, nhưng em đang muốn nói gì đây?

- Em sẽ đến sống ở nhà anh, anh sẽ đưa em tới đó, Lucas ạ.

- Em không nghiêm túc!
- Hơn anh tưởng nhiều!
- Dù gì thì anh cũng sẽ không để cho em làm như vậy.
- Em sẽ đi cùng anh, Lucas ạ, chấm hết.
- Em sẽ không thể làm như thế.
- Chính anh đã bảo em không được tự đánh giá thấp bản thân. Thật ngược đời, nhưng thế giới của anh sẽ rộng mở đón em vào! Hãy dạy em làm điều xấu, Lucas!

Hắn ngấm vẻ đẹp rạng rỡ của cô hồi lâu. Đắm chìm trong sự yên lặng giữa hai thế giới, cô quyết tâm thực hiện một chuyến du lịch mà cô không hề biết đâu là đích và ý định đó đã loại bỏ mọi nỗi sợ hãi trong cô. Và lần đầu tiên, ước muốn ấy trở nên mãnh liệt hơn cả hậu quả, lần đầu tiên, tình yêu chợt có một ý nghĩa hoàn toàn khác biệt với tất cả những gì cô từng hình dung. Lucas bắt đầu cho xe lăn bánh và phóng thật nhanh về các khu phố bên dưới.

*

* *

Vô cùng phấn khích, Blaise nhấn điện thoại lên và lắp bắp ra lệnh nói máy cho gã gặp *Chủ tịch*, hoặc tốt hơn hết là thông báo rằng hắn sẽ tới gặp *Chủ tịch* ngay tức thì. Gã chùi tay vào quần rồi rút cuộn băng cát-xét ra khỏi máy ghi. Gã rảo bước về phía cuối hành lang vội vã hơn cả những gì mà đôi chân ngắn ngủn của gã cho phép, trông Blaise lạch bạch y như một chú vịt. Vừa đưa tay gõ cửa, gã vừa bước ngay vào trong phòng làm việc của *Chủ tịch*, lão

đón gã với hai cánh tay giơ thật cao lên trời.

- Người im đi! Ta biết cả rồi!

- Tôi đã đúng! - Blaise không thể kiềm chế nổi bèn thốt lên.

- Có thể lắm! - *Chủ tịch* đáp bằng giọng lạnh nhạt.

Blaise khê nhảy lên vì mừng rỡ và dùng hết sức đâm nắm tay xuống.

- Ngài sẽ đi nước chiều tướng! - Gã lúng búng bằng giọng thỏa mãn. - Vì tôi đã nhìn đúng, Lucas quả là một thiên tài! Hắn đã thu phục được thành viên ưu việt nhất của phe họ để thực hiện ý đồ của chúng ta, quả là một chiến công tuyệt vời!

Blaise nuốt nước bọt trước khi nói tiếp:

- Cần phải dừng ngay mọi hành động lại, nhưng tôi cần có chữ ký của Ngài.

Lucifer đứng dậy đi lại dọc theo bờ tường kính.

- Blaise đáng thương, người quả là ngốc, có những hôm ta tự hỏi không hiểu sự hiện diện của người ở chỗ này có phải là một nhầm lẫn hay không. Mấy giờ thì hợp đồng của chúng ta sẽ được thực hiện?

- Vụ nổ sẽ được châm ngòi vào đúng mười bảy giờ, - hắn vừa nói vừa đưa mắt liếc nhanh đồng hồ.

... Có nghĩa là chỉ còn đúng bốn mươi hai phút để hủy bỏ hành động mà Blaise đã chuẩn bị cẩn thận.

- Chúng ta không thể lãng phí một giây nào nữa, thưa *Chủ tịch*!

- Chúng ta vẫn còn toàn bộ thời gian cần thiết, chúng ta phải chắc chắn sẽ chiến thắng mà không được để bất cứ

rủi ro nào lật ngược tình thế. Chúng ta sẽ không thay đổi bất cứ điều gì trong kế hoạch đã định... chỉ trừ một chi tiết... - Sa-tăng vừa nói thêm vừa xoa xoa cằm, chúng ta sẽ mang cả hai về, vào đúng năm giờ!

- Nhưng đối phương sẽ phản ứng thế nào? - Blaise hỏi, thiếu chút nữa thì phát cuồng lên vì lo lắng.

- Tai nạn là tai nạn! Dù sao đi nữa, ta có phải là người đã sáng tạo ra sự tình cờ đâu, phải không? Hãy chuẩn bị để đón tiếp hai người họ, người chỉ còn bốn mươi phút thôi!

*

* *

Chỗ giao nhau giữa đường Broadway và đường Columbus từ lâu đã là nơi tập trung đủ thứ tệ nạn của loài người: nghiện hút, những thân thể đàn bà và đàn ông không sự sống nằm la liệt, khuất hẳn khỏi những ánh mắt tò mò. Lucas đậu xe trước lối vào một ngõ hẹp tối tăm. Dưới chân cầu thang mục nát, một cô gái điểm trẻ tuổi đang bị tên ma cô chinh đón bằng những cú đấm đá dã man.

- Hãy nhìn kỹ đi, - Lucas nói! - Đây là thế giới của anh, một bộ mặt khác của bản chất con người, chính là cái mà em muốn đấu tranh chống lại. Hãy cứ thử tìm sự tốt đẹp trong cái đồng rác rưởi này, hãy mở to đôi mắt của em ra, chẳng khó khăn gì em cũng sẽ thấy được sự thối nát, tàn tạ, sự hung bạo nguyên thủy nhất. Con điểm đang chết dần trước mắt em sắp vãi ra quần, nó sẽ bị dần đến chết, không dám tìm cách phản kháng lại cái tên đã bỏ tiền ra mua nó.

Cũng giống như Trái đất này, nó chỉ còn có một vài khoảnh khắc để sống, chỉ vài cú nữa thôi và nó sẽ từ bỏ linh hồn tội nghiệp của nó. Đây chính là vấn đề mà chúng ta đánh cược. Em muốn anh dạy điều xấu cho em ư, Zofia? Chỉ cần một bài học thôi là em sẽ nắm được mọi khía cạnh của vấn đề và sẽ bị trời buộc mãi mãi. Hãy băng qua con ngõ này, chấp nhận không can thiệp, rồi em sẽ thấy, không làm gì cả là một điều đơn giản vô cùng; hãy cứ làm như những người kia, anh sẽ chờ em ở cuối ngõ; khi em bước tới đầu kia, em đã toàn toàn thay đổi. Cái ngõ này chính là lối đi chia cắt hai thế giới, đừng hy vọng có thể quay đầu lại.

Zofia bước xuống xe và bắt đầu. Cô bước vào trong bóng tối và có cảm giác mỗi bước đi dần trở nên trĩu nặng. Cô đưa mắt nhìn ra phía xa và dùng hết sức lực để cưỡng lại. Dưới chân cô, con ngõ như dài ra vô tận, rác rưởi vương đầy như trải thảm trên mặt ngõ rải nhựa ngồn ngồn.

Tường hai bên xám đen, cô nhìn thấy Sarah, cô gái điểm đang hứng chịu những cú đòn dồn dập đổ xuống như mưa. Miệng cô gái nham nhở những vết thương, một dòng máu rỉ xuống đen thẫm như đáy vực, đầu ngật ngưỡng, lưng cô đầy vết rách, các xương sườn gãy răng rắc hết chiếc này tới chiếc khác sau mỗi cú đánh dã man, song đột nhiên cô vùng lên chống lại. Cô cố cưỡng lại để khỏi ngã xuống, để khỏi phơi bụng ra đón những cú đá có thể sẽ tước bỏ nốt chút sức sống ít ỏi còn sót lại trong cơ thể cô. Một cú đâm giáng thẳng vào quai hàm khiến đầu cô đập vào tường, cú va đập mạnh đến nỗi làm cô cảm thấy choáng váng vì dư chấn còn đọng lại bên trong hộp sọ.

Sarah nhìn cô, như một tia hy vọng cuối cùng vừa lóe lên, như một điều kỳ diệu vừa được gửi tới cho một con người từ lâu vẫn tin vào Chúa. Còn Zofia nghiêng răng, hai tay nắm chặt, tiếp tục con đường của mình... và bước chậm lại. Phía sau lưng cô, cô gái quy một gối trên mặt đất, chẳng còn sức để cất tiếng rên. Zofia không hề nhìn thấy bàn tay gã đàn ông đưa cao như một tấm lưới sắt sắp chụp xuống gáy cô gái điếm. Trong làn nước mắt nhạt nhòa, một cảm giác buồn nôn khó tả trào dâng, cô nhận ra bóng của Lucas đang đứng chờ cô ở đầu ngõ bên kia, hai tay khoanh tròn trước ngực.

Cô dừng bước, toàn thân cứng đờ và cô gào lên gọi tên hắn. Bằng tiếng hét xé lòng đau đớn hơn cả những gì cô có thể tưởng tượng ra, cô gọi hắn mãnh liệt tới mức có thể xé tan mọi sự yên tĩnh trên cõi đời này, sâu thẳm hơn mọi đáy vực, chỉ trong một khoảnh khắc chưa ai kịp định thần. Lucas chạy tới bên cô, vượt qua chỗ cô đứng và túm lấy gã đàn ông, hắn xô gã lăn tròn trên mặt đất. Gã đàn ông liền bật dậy và lao vào người hắn. Lucas phản công như vũ bão, gã đàn ông gẫy gập người. Trong lúc máu từ người gã chảy ra cạn kiệt dần, khuôn mặt gã để lộ sự bi thương của kẻ thảm bại, một nỗi khủng khiếp mà gã sẽ mang theo cùng cái chết.

Lucas ngồi xuống bên cơ thể bất động của Sarah. Hắn bắt mạch cho cô gái rồi luồn hai bàn tay xuống dưới người và nâng cô lên.

- Đi thôi, - hắn nói với Zofia bằng giọng dịu dàng. - Chúng ta không có nhiều thời gian đâu, em biết rõ hơn ai

hết đường đến bệnh viện, anh sẽ cầm lái, em chỉ đường cho anh, lúc này em không thể lái xe được đâu.

Họ đặt cô gái nằm dài trên băng ghế phía sau. Zofia lấy đèn ưu tiên từ trong hộp đựng đồ ra và cho xe hú còi. Lúc này là mười sáu giờ ba mươi, chiếc Ford chạy như bay về phía bệnh viện San Francisco Memorial, chỉ chưa đầy mười lăm phút nữa họ sẽ tới nơi.

Vừa tới khoa Cấp cứu, Sarah lập tức được đón bởi hai bác sĩ trong đó có một người làm hồi sức. Cô bị một xương sườn gãy xuyên qua lồng ngực, phim chụp sọ cho thấy một cục máu đông ở thùy chẩm nhưng không gây tổn thương não và rất nhiều vết chấn thương trên mặt. Cô được đưa đi chụp cắt lớp để khẳng định chắc chắn tính mạng không bị đe dọa. Chỉ còn thiếu chút nữa thôi.

Lucas và Zofia rời khỏi bãi để xe.

- Trông mặt em trắng bệch như sáp ấy, có phải em đánh chết gã đầu, Zofia, là anh cơ mà.

- Em thất bại rồi, Lucas, em cũng chẳng thể thay đổi hơn anh.

- Nếu thành công thì em đã tự căm thù chính bản thân mình. Anh rung động vì chính con người em, Zofia ạ, chứ không phải là người em sẽ cố biến thành để làm vừa lòng anh. Anh không muốn em thay đổi.

- Vậy thì tại sao anh lại làm như vậy?

- Để em có thể hiểu được sự khác biệt của anh cũng là của em, để em đừng suy xét anh nhiều quá, vì thời gian nếu có thể chia rẽ chúng ta cũng có thể làm cho chúng ta xích lại gần nhau hơn.

Zofia nhìn đồng hồ gắn trên bàn điều khiển xe và giật nảy mình.

- Em làm sao thế?

- Em lỡ hẹn với bác Reine mất thôi, nhất định bác ấy sẽ buồn lắm. Em dám chắc giờ này bác ấy đã pha sẵn trà, nướng sẵn một ít bánh quy, đã chuẩn bị hết cả buổi chiều, và bác ấy đang chờ em.

- Có gì nghiêm trọng đâu, bác ấy sẽ thông cảm cho em thôi.

- Phải, nhưng bác sẽ thất vọng, em đã hứa sẽ về đúng giờ, điều đó vô cùng quan trọng đối với bác.

- Thế hai người hẹn nhau mấy giờ?

- Đúng mười bảy giờ!

Lucas nhìn đồng hồ đeo tay, đã năm giờ kém mười, và xe cộ đi lại như mắc cửi vào giờ này khiến họ có rất ít hy vọng sẽ thực hiện được lời hứa của Zofia.

- Cùng lắm thì em sẽ bị muộn mười lăm phút.

- Như thế thì muộn quá, mặt trời lặn mất rồi. Bác ấy muốn cho em xem những tấm ảnh trong một thứ ánh sáng nhất định, giống như là một cái cớ, một điều cần thiết để mở ra những trang ký ức của bác. Em đã phải cố gắng rất nhiều để bác trải lòng, em cần phải ở bên cạnh bác. Nếu không thì em sẽ chẳng là gì nữa cả.

Lucas nhìn đồng hồ đeo tay và vuốt nhẹ lên má Zofia vừa khê nhãn mặt.

- Chúng ta sẽ lại đi một vòng với đèn hiệu và còi ưu tiên vậy, chúng ta chỉ còn bảy phút nếu muốn đến đúng giờ, chẳng việc gì phải lo lắng quá như thế cả! Em cài dây

an toàn vào đi!

Chiếc Ford lập tức nhập vào làn đường bên trái và phóng như bay trên đường California. Suốt dọc đường về phía Bắc thành phố, tất cả đèn ngã tư đều chuyển sang màu đỏ thành một dãy dài, khiến họ đi đến đâu là đường thông đèn đỏ.

*

* *

- Đây rồi, đây rồi, ra đây rồi! - Bà Reine đáp lại tiếng chuông rung báo hiệu món ăn vừa chín tới.

Bà cúi người xuống gỡ khay bánh ra khỏi lò nướng. Khay bánh nóng hổi quá nặng để bà có thể đỡ bằng một tay. Bà để mở cánh cửa lò và đặt bánh lên mặt bàn bếp trắng men. Khéo léo để tránh bị bỏng, bà khế dồn chiếc bánh lên một thớt gỗ, lấy một con dao bản rồi bắt đầu chia bánh thành từng phần. Bà thấm mồ hôi trên trán và cảm nhận được vài giọt đang lăn xuống dọc theo gáy. Bà chẳng bao giờ bị toát mồ hôi; chắc chắn là do nổi mệt mỏi đã đè nặng lên bà suốt buổi sáng và không hề lơ lỏng chút nào. Bà để chiếc bánh ở đó một lát rồi quay vào trong phòng. Một luồng gió lùa vào theo và len lỏi vào tận sau bàn bếp. Khi bà Reine quay trở lại, bà nhìn đồng hồ treo tường và rảo bước lại bày tách chén và bánh ra. Sau lưng bà, một trong bảy ngọn nến được thắp trên bàn vừa tắt ngúm, đó là ngọn nến nằm gần phía lò nướng nhất.

*

* *

Chiếc Ford rẽ ngoặt vào đường Van Ness và Lucas tranh thủ lúc xe rẽ để nhìn đồng hồ đeo tay, họ vẫn còn lại năm phút nữa để đến kịp giờ, kim chỉ tốc độ lại nhảy thêm một nấc nữa.

*

* *

Bà Reine bước lại gần chiếc tủ cũ kĩ và mở cánh cửa kêu ken két trên bản lề. Bàn tay bà với những vết nám lấm tẩm màu thời gian lướt nhẹ trên chồng vải đăng ten kiểu xưa, những ngón tay yếu ớt nắm lấy một cuốn sổ bọc da rạn. Bà nhắm mắt lại và hít mùi da tỏa ra từ lớp vỏ cuốn sổ rồi đặt nó xuống đất, trên tấm thảm trải giữa phòng khách. Chỉ còn việc đun sôi nước là tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, Zofia sẽ tới trong một vài phút nữa; bà cảm thấy tim đập càng lúc càng dồn dập và phải cố gắng để kiềm chế cảm xúc đang dâng lên trong người. Bà quay trở vào bếp và tự hỏi không biết mình đã để diêm ở chỗ nào.

*

* *

Zofia dùng hết sức bám thật chặt vào dây an toàn phía trên cánh cửa xe, Lucas mỉm cười với cô.

- Nếu em biết được anh đã từng lái qua bao nhiêu chiếc xe, và chưa bao giờ làm trầy sơn một chiếc nào! Chỉ còn hai đèn ngã tư nữa là chúng ta đến phố nhà em. Em thả lỏng người đi, mới có năm giờ kém hai phút thôi.

*

* *

Bà Reine lục tung ngăn kéo bàn bếp, rồi ngăn kéo tủ bát, và cuối cùng đến tủ đựng thức ăn, nhưng không thấy diêm đâu. Bà kéo tấm rèm che dưới bàn bếp và nhìn thật kĩ trên các ngăn. Khi đứng lên bà lại cảm thấy hơi chóng mặt và lắc lắc đầu trước khi tiếp tục tìm kiếm.

- Không biết mình để đâu rồi nhỉ? - Bà lầu bàu.

Bà nhìn quanh và cuối cùng cũng tìm thấy cái hộp nhỏ đặt trên thành bếp.

- Thế còn nước, chẳng lẽ phải ra tận biển mới thấy hay sao? - Bà vừa nhủ thầm vừa vặn núm bật bếp.

*

* *

Bánh xe nghiêng xuống mặt đường trong vòng rẽ, Lucas vừa lao vào đường Pacific Heights và căn nhà chỉ còn cách một trăm mét. Hắn hãnh diện thông báo với Zofia rằng cùng lắm cô sẽ chỉ đến muộn mười lăm giây. Hắn tắt còi ưu tiên đi... và trong bếp, bà Reine bật que diêm lên.

Vụ nổ làm tắt cả các cửa kính của căn nhà đồng loạt bắn tung ra. Lucas dùng cả hai chân nhấn lên bàn phanh, chiếc Ford trượt sang hướng khác, may mắn tránh khỏi cánh cửa vừa bật tung ra giữa đường. Zofia và Lucas cùng nhìn nhau khiếp hãi, toàn bộ tầng dưới đã làm mồi cho lửa, họ không có cách nào có thể vượt qua bức tường lửa đó. Đã vừa đúng mười bảy giờ... mới chỉ quá có vài giây.

Mathilde bị hất bắn ra giữa phòng khách. Xung quanh cô, mọi thứ đều lộn nhào: chiếc đôn nhỏ đổ nghiêng sang một bên, khung cửa kính phía trên lò sưởi rơi xuống đã vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh nhỏ bắn tung tóe trên thảm. Cánh cửa tủ lạnh treo lủng lẳng trên bản lề, ngọn đèn chùm lắc lư dính trên những sợi dây điện vẽ đầy hiểm họa. Mùi khói khen khét tỏa ra qua các khe rầm bằng gỗ. Mathilde ngồi thẳng dậy và đưa tay lên vuốt mặt cho sạch lớp bụi sau thảm họa. Lớp bột bó trên chân cô bị nứt một dọc dài. Về quả quyết, cô banh lớp bột ra theo vết nứt rồi quăng ra thật xa. Dùng hết sức lực có thể, cô vịn vào thành chiếc ghế đổ và đứng dậy. Cô khập khiễng len lỏi giữa những đồng vôi gạch đỏ nát, lần tới cửa ra vào và vì cánh cửa không bị nung nóng nên cô ra được bậc thềm bên ngoài và tiến tới tận hàng hiên. Cúi người xuống, cô ước lượng con đường có thể đi được len qua những đám cháy, rồi bắt đầu đi xuống thang, cố quên đi cái chân luôn nhói đau. Nhiệt độ trong sảnh nóng quá sức chịu đựng, cô có cảm giác như lông mày và tóc cô sẽ bùng cháy bất cứ lúc nào. Trước mặt cô, một thanh rầm gỗ lỏng lẻo rời ra khỏi

trần nhà, kéo theo cú rơi của nó là một làn mưa than hồng rực. Tiếng gỗ nổ lách tách chói tai, làn khí hít vào như thiếu đốt hai lá phổi của cô, mỗi nhịp thở đều khiến Mathilde cảm thấy như sắp chết ngạt. Bước tới bậc thang cuối cùng, cơn đau ở chân cô trở lên mãnh liệt, cô quy xuống và ngã sóng soài. Khi chạm mặt đất, cô cố tận dụng chút khí oxy hiếm hoi còn lại trong căn phòng. Cô hít thở một cách nặng nhọc, rồi lấy lại tinh thần. Phía bên phải, bức tường đã nứt toác ra, cô chỉ cần bò vài mét là có thể thoát chết, nhưng ở phía bên trái cô, bà Reine đang úp sấp trên mặt đất. Ánh mắt của họ gặp nhau qua làn khói. Bằng một cử chỉ xua tay, bà Reine ra hiệu cho cô cứ đi và chỉ đường cho cô.

Mathilde đứng dậy và thét lên vì đau đớn. Nghiến chặt hàm đến mức gần như vỡ răng, cô tiến về phía bà Reine. Mỗi bước đi như một nhát dao găm đâm thấu xương. Cô đẩy những thanh gỗ đang bị lửa liếm sém và tiếp tục bước. Cô vào được trong căn hộ và nhoài người ra cạnh bà Reine để lấy hơi.

- Cháu sẽ giúp bác đứng lên, rồi bác bám lấy cháu nhé, - Mathilde vừa nói vừa thở dốc.

Bà Reine chớp mắt ra hiệu đồng ý. Mathilde luôn cánh tay xuống gáy bà cụ rồi bắt đầu nâng bà dậy.

Cơn đau gần như không thể chịu đựng được, trước mắt cô như lóa lên một chùm sao sáng chói khiến cô mất thăng bằng.

- Cháu đi đi, - bà Reine nói, - đừng có tranh luận gì

nữa, hãy ra khỏi chỗ này đi. Hãy nói với Zofia hộ bác rằng bác rất yêu quý cô bé, và nói cả với cô ấy rằng bác rất thích nói chuyện với cháu, cháu là một cô gái rất tình cảm. Cháu là một cô gái tuyệt vời, Mathilde ạ, cháu có một trái tim lớn bằng trái dừa, vì vậy chỉ cần chọn cho khéo người cháu muốn tặng những miếng dừa ngọt ngào, thôi nào, đi ngay đi khi vẫn còn kịp. Dù sao đi nữa, bác vẫn muốn người ta sẽ rắc tro của bác xung quanh nhà, vì vậy, nếu bỏ qua một vài chi tiết nhỏ, thì có thể coi như ước nguyện của bác thành sự thật.

- Bác nghĩ rằng may ra cháu sẽ đỡ cứng đầu hơn một người như bác ư? Cháu chỉ cần lấy lại hơi và hai phút nữa bác cháu ta sẽ thử lại, cả hai chúng ta sẽ ra khỏi đây... hoặc là không!

Lucas hiện ra trước lỗ hổng, hấn tiến về phía hai người. Hấn quỳ xuống trước mặt Mathilde và nói cho cô biết làm thế nào để cả ba người có thể thoát ra khỏi cái lò lửa.

Hấn cởi chiếc áo khoác bằng vải len ra, trùm lên đầu bà Reine để bảo vệ khuôn mặt bà, ôm bà trong tay và nhấc bổng lên. Khi hấn ra hiệu, Mathilde sẽ tóm lấy hông hấn và đi theo, nép thật sát vào người để hấn có thể che được cho cô. Chỉ vài giây sau, cả ba đã ra khỏi địa ngục.

Lucas vẫn còn giữ bà Reine trong tay, Mathilde lao vào vòng tay của Zofia khi cô chạy tới chỗ họ. Tiếng còi báo động tiến lại gần. Zofia đặt bạn nằm xuống bãi cỏ nhà kế bên.

Bà Reine mở mắt ra và nhìn Lucas, một nụ cười ranh

mãnh chớm nở trên khóe môi.

- Nếu có ai đó nói với tôi rằng một chàng trai trẻ đẹp thế này...

Nhưng một tràng ho đã không cho phép bà kết thúc câu nói.

- Bác hãy cố giữ sức!

- Trông anh cũng khá thích hợp với vai bạch mã hoàng tử đấy, có điều chắc anh phải bị cận nặng lắm thì mới không nhận ra rằng xung quanh anh còn có người khác hơn rất nhiều so với cái thân già anh đang ôm.

- Bác quả là một người đáng mến, bác Reine ạ.

- Phải, chắc chắn là bằng một chiếc xe đạp cũ trong bảo tàng! Đừng để mất cô ấy, Lucas ạ, có những sai lầm khiến người ta không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân, hãy tin tôi! Giờ thì anh vui lòng đặt tôi xuống, tôi tin rằng sẽ có ai đó đến đưa tôi đi!

- Bác đừng có nói gở!

- Còn anh, đừng có làm bậy đấy!

Đội cứu hộ vừa đến nơi. Những người lính cứu hỏa lập tức tấn công đám cháy. Pilguez chạy vội tới chỗ Mathilde còn Lucas tiến về phía các y tá đang đẩy chiếc giường cứu thương. Hắn giúp họ đặt bà Reine lên đó. Zofia đến chỗ họ và ngồi lên xe cứu thương.

- Chúng ta gặp nhau ở bệnh viện nhé, em giao Mathilde cho anh!

Một viên cảnh sát đã gọi thêm xe cứu thương, Pilguez đề nghị hủy lệnh gọi, để tiết kiệm thời gian, đích thân anh sẽ đưa Mathilde đi. Anh đề nghị Lucas đi cùng và cả hai

xốc cô gái lên rồi đặt cô ngồi vào băng ghế phía sau. Xe cứu thương chở bà Reine đã đi khá xa.

Những luồng ánh sáng đỏ và xanh quét tròn trong xe, bà Reine nhìn qua cửa xe và siết chặt tay Zofia.

- Thật lạ, vào cái ngày chuẩn bị ra đi, người ta lại nghĩ về tất cả những gì chưa hề được nhìn thấy.

- Cháu ở đây, bác Reine, - Zofia thì thầm, - bác hãy nghỉ đi.

- Toàn bộ ảnh của bác đều đã bị cháy trừ một tấm. Bác đã cất nó trên mình suốt cuộc đời, tấm ảnh này dành cho cháu, bác định tối nay sẽ đưa nó cho cháu.

Bà Reine chìa cánh tay ra và mở lòng bàn tay không hề nắm gì trong đó. Zofia nhìn vào, ngạc nhiên, bà Reine mỉm cười đáp lại.

- Cháu tưởng bác mất trí, phải không. Đó là tấm ảnh về đứa trẻ mà bác chưa bao giờ có được, chắc chắn nó sẽ là tấm ảnh đẹp nhất của bác. Hãy giữ lấy nó và để gần nơi trái tim, bác đã từng mơ ước tới nó biết bao nhiêu. Zofia, bác biết một ngày nào đó cháu sẽ làm được một điều khiến cho bác mãi mãi tự hào về cháu. Cháu vẫn muốn biết câu chuyện về Bachert có phải chỉ là một huyền thoại đẹp hay không? Bác sẽ nói sự thật cho cháu biết. Mỗi người trong chúng ta đều có thể biến nó thành một câu chuyện có thực. Đừng ruồng rẫy cuộc sống mà hãy đấu tranh vì nó.

Bà Reine âu yếm vuốt má cô.

- Hãy xích lại gần đây để bác hôn cháu, giá cháu biết được bác yêu mến cháu đến nhường nào, cháu đã cho bác những năm tháng thực sự hạnh phúc.

Bà ôm Zofia trong vòng tay và ghì cô thật chặt vào lòng bằng toàn bộ sức lực còn lại.

- Giờ thì bác sẽ nghỉ ngơi một chút, bác có khối thời gian để tha hồ nghỉ.

Zofia hít một hơi thật sâu để ghìm những giọt nước mắt. Cô dựa đầu vào ngực bà Reine lúc này bắt đầu thở chậm rãi. Chiếc xe cứu thương chạy vào khu cấp cứu, các cánh cửa lập tức mở ra. Người ta đưa bà Reine đi, và đây là lần thứ hai trong tuần này Zofia ngồi trong phòng chờ dành cho người nhà bệnh nhân.

Bên trong nhà bà Reine, tám da rạn bọc bên ngoài cuốn album cũ đã cháy gần hết.

Những cánh cửa lại mở ra để Lucas và Pilguez dìu Mathilde đi vào khoa cấp cứu. Một nữ y tá vội vã đẩy chiếc xe lăn tới chỗ họ.

- Thôi bỏ đi! - Pilguez nói. - Cô ấy đã từng dọa sẽ bỏ đi ngay nếu như chúng ta đặt cô ấy ngồi lên đó!

Cô y tá đọc thuộc lòng nội quy nhập viện và Mathilde đành phải nhượng bộ để được nhận tiền bảo hiểm bằng cách miễn cưỡng ngồi vào trong ghế xe lăn. Zofia đến gần bạn.

- Em cảm thấy thế nào?

- Tuyệt vời.

Một bác sĩ đến tìm Mathilde và đưa cô vào phòng chẩn đoán. Zofia hứa sẽ đợi cô.

- Đừng có lâu quá đấy! - Pilguez nói sau lưng cô.

Zofia quay lại nhìn anh.

- Lucas đã kể hết với tôi từ trong xe, - anh nổi thêm.

- Anh ấy đã nói gì với anh?

- Rằng một vài vụ bất động sản đã mang lại cho anh ta không phải chỉ toàn bạn bè! Zofia, tôi nghiêm túc nghĩ rằng cả hai người đều đang gặp nguy hiểm. Khi tôi gặp anh bạn cô ở nhà hàng một vài ngày trước, tôi cứ tưởng anh ta làm việc cho chính phủ chứ không nghĩ anh ta tới đó để tìm cô. Hai vụ nổ khí ga trong cùng một tuần, cả hai nơi đều có mặt cô ở đó, nếu nói do trùng hợp thì là quá nhiều!

- Lần đầu tiên ở nhà hàng, tôi nghĩ đúng là một tai nạn! - Lucas nói từ phía cuối phòng.

- Cũng có thể! - Viên thanh tra nói tiếp. - Dù sao đi nữa, rõ ràng là có bàn tay chuyên nghiệp nhúng vào, chúng tôi tuyệt đối không tìm ra bất cứ dấu vết cho phép nghi ngờ rằng đó không phải là tai nạn. Những kẻ sắp đặt vụ nổ này vô cùng quý quyết, và tôi nghĩ sẽ chẳng có lý do gì để chúng dừng lại chừng nào chưa đạt được mục đích. Cần phải bảo vệ hai người, hãy giúp tôi thuyết phục anh bạn cô cùng hợp tác.

- Chắc sẽ khó đấy.

- Hãy cố đi trước khi chúng châm ngòi lửa khắp các khu phố! Nhưng giờ thì tôi sẽ đưa hai người đến nơi an toàn qua đêm nay. Ông giám đốc khách sạn Sheraton gần sân bay còn nợ tôi vài chuyện, giờ đã đến lúc cần tới sự giúp đỡ của ông ấy! Ông ta biết cách tiếp đón hai người theo cách kín đáo nhất. Tôi gọi điện cho ông ta trước rồi sẽ đưa hai người tới đó. Cô ra chào cô bạn nhỏ đi.

Zofia vén rèm ngăn ra và lách vào trong khoang khám. Cô bước lại gần bạn.

- Tình hình thế nào?

- Toàn những tin nhạt nhẽo! - Mathilde đáp. - Em sẽ có một cái chân bó bột mới toanh; họ muốn em ở lại theo dõi để chắc chắn là em đã không hít phải quá nhiều khí độc. Tội nghiệp họ, giá mà họ biết đời em đã từng ngốn biết bao thứ độc hại thì có lẽ họ sẽ chẳng lo lắng đến mức đó đâu. Bác Reine thế nào rồi ạ?

- Không tốt lắm. Bác ấy đang nằm ở khoa điều trị những bệnh nhân bị bỏng nặng, họ để bác ấy nằm trong phòng cách ly trên tầng bốn.

- Mai chị sẽ đến đón em chứ?

Zofia quay lưng lại và nhìn tấm bảng đèn nơi có gắn những tấm phim chụp.

- Mathilde, chị nghĩ chị sẽ không thể đến được đâu.

- Em không biết vì sao, nhưng em đã có linh cảm như vậy rồi. Là bạn bè thì đành phải vui mừng khi thấy bạn mình có thể chấm dứt những ngày sống độc thân thôi, cho dù điều đó có nghĩa là bản thân mình sẽ lại trở nên cô độc. Chắc em sẽ nhớ vô cùng quãng thời gian chị em mình vẫn ở bên nhau.

- Chị cũng vậy. Chị sẽ đi xa, Mathilde ạ.

- Có lâu lắm không?

- Có, chắc sẽ khá lâu.

- Nhưng chị sẽ quay trở lại chứ?

- Chị không biết.

Đôi mắt Mathilde bắt đầu mờ đi vì buồn bã.

- Em nghĩ là em hiểu. Hãy sống đi, chị Zofia yêu quý, tình yêu ngăn ngủi lắm, song kỷ niệm sẽ còn lại lâu dài.

Zofia ôm Mathilde trong vòng tay và siết thật chặt.

- Chị sẽ hạnh phúc chứ? - Mathilde hỏi.

- Chị vẫn chưa biết.

- Thình thoảng chúng ta gọi điện thoại cho nhau được không?

- Không, chị nghĩ có lẽ không được đâu.

- Nơi anh ta đưa chị tới xa đến thế kia ư?

- Còn xa hơn thế nữa. Chị xin em, đừng khóc.

- Em có khóc đâu, đó là tại khối vẫn còn làm em cay mắt đấy, thôi nào, chị đi đi!

- Em hãy tự chăm sóc mình, - Zofia vừa dịu dàng nói vừa đi ra.

Cô vén rèm và nhìn bạn thêm lần nữa, đôi mắt tràn ngập nỗi buồn.

- Em sẽ có thể tự mình xoay sở được chứ?

- Chị cũng vậy, hãy tự chăm sóc bản thân... dù chỉ một lần thôi, - Mathilde nói.

Zofia mỉm cười, và tấm màn trắng rơi xuống.

Thanh tra Pilguez ngồi sau tay lái, Lucas ngồi bên cạnh anh. Xe bắt đầu khởi động máy, Zofia ngồi vào ghế sau. Chiếc xe rời khỏi khu vực cấp cứu và hướng về phía đường cao tốc. Không ai nói gì.

Zofia, trái tim nặng trĩu, hồi tưởng lại một vài kỷ niệm thoáng hiện lên theo những bờ tường và ngã tư trôi qua ngoài cửa xe. Lucas nghiêng kính chiếu hậu thấp xuống

để nhìn cô, Pilguez nheo mắt và chỉnh nó về vị trí cũ. Lucas kiên nhẫn chờ vài giây rồi lại xoay kính thêm lần nữa.

- Anh có thể cho tôi lái xe được không? - Pilguez phàn nàn và xoay kính chiếu hậu về đúng chỗ.

Anh hạ tấm kính chắn nắng phía bên Lucas, lịch sự để hé tấm gương rồi lại đặt tay lên vô-lăng.

Chiếc xe rời khỏi đường cao tốc số 101 khi đi tới đường sân bay phía Nam. Một vài giây sau, Pilguez cho xe vào bãi đậu của khách sạn Sheraton.

Giám đốc khách sạn đã dành cho họ một phòng sang trọng trên tầng sáu, tầng cao nhất. Họ đã được đăng ký trong sổ của khách sạn dưới cái tên Oliver và Mary Sweet. Pilguez nhún vai và giải thích với họ rằng nếu lấy tên là Smith hoặc Doe thì chẳng khác nào cố tình gây chú ý. Trước khi tạm biệt, anh yêu cầu họ đừng rời khỏi phòng và nhớ gọi phục vụ lên tận phòng nếu muốn đặt bữa. Anh cho họ số máy nhắn tin cá nhân rồi thông báo rằng ngày mai anh sẽ quay lại đón họ trước buổi trưa. Nếu cảm thấy buồn, hai người có thể bắt tay vào viết một bản tường trình về những sự việc đã xảy ra trong tuần, như thế cũng có thể đỡ được cho anh chút việc. Lucas và Zofia luôn miệng cảm ơn khiến anh đâm lúng túng, anh ra về, về mặt vẫn còn thộn ra, miệng ấp úng vừa nói "tạm biệt" vừa bảo "có gì đâu". Đã hai mươi hai giờ, cánh cửa phòng khách sạn khép lại nhốt hai người bên trong.

Zofia đi vào buồng tắm. Lucas nằm dài trên giường, nhặt điều khiển lên và bắt đầu đổi kênh. Chương trình ti-vi nhanh chóng làm hắn ngáp dài. Hắn tắt ti-vi đi. Hắn

nghe tiếng nước chảy phía sau cửa, Zofia đang tắm. Hấn nhìn xuống mũi giày, lộn lại giấu quần, phủi bụi trên đầu gối rồi kéo thẳng li. Hấn đứng lên, mở chiếc tủ lạnh nhỏ, rồi lại đóng ngay vào, tiến tới bên cửa sổ, vén rèm cửa lên, ngấm bãi đậu xe vắng tanh rồi quay lại nằm ra giường. Hấn ngấm nhìn lồng ngực mình đang phập phồng dâng lên rồi hạ xuống theo từng nhịp thở, thở dài, sẫm soi chiếc lồng chụp đèn để bàn, khê xê chiếc gạt tàn sang phải rồi kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra xem. Hấn chợt bị thu hút bởi lớp bì bọc một cuốn sách có khắc dấu hiệu của khách sạn; hấn cầm lên và bắt đầu đọc. Những dòng đầu tiên nhận chìm hấn trong nỗi hoảng sợ tột cùng. Hấn tiếp tục đọc và lật trang càng lúc càng nhanh. Tới trang thứ bảy, hấn đứng bật dậy hốt hoảng và chạy tới gõ cửa phòng tắm.

- Anh có thể vào được không?

- Chờ em một giây, - Zofia vừa nói vừa quần khăn bông quanh mình.

Cô mở cửa và nhìn thấy hấn đang run rẩy đi đi lại lại ngay trước cửa.

- Có chuyện gì vậy? - Cô lo lắng hỏi.

- Có chuyện là chẳng có ai còn tôn trọng điều gì nữa cả!

Hấn huơ huơ cuốn sách nhỏ đang cầm trong tay và vừa nói vừa chỉ vào bì sách:

- Anh chàng Sheraton này đã hoàn toàn bác bỏ cuốn sách của Hilton! Mà anh biết rất rõ mình đang nói gì, vì đó là tác giả mà anh yêu thích nhất.

Zofia cầm cuốn sách từ trong tay hấn và đưa trả lại ngay. Cô nhún vai:

- Đây là Kinh thánh, Lucas ạ!

Nhận thấy vẻ mặt dò hỏi của hắn, cô nói thêm bằng giọng thương cảm:

- Thôi, quên đi anh ạ!

Cô không dám nói với hắn rằng cô đang đói, nhưng hắn đã đoán ra khi nhìn cách cô lật từng trang cuốn danh mục các món ăn phục vụ tận phòng.

- Có một điều em rất muốn hỏi một lần cho biết, - cô hỏi. - Tại sao họ lại để rõ giờ giấc ngay trước thực đơn? Điều đó có nghĩa là sao? Có phải cứ sau mười giờ rưỡi sáng thì nhất định họ phải cất món bánh ngô vào két an toàn rồi khóa lại và không mở ra cho tới tận hôm sau không? Thật là kỳ quặc! Thế nếu anh muốn ăn món ngũ cốc vào lúc mười giờ rưỡi, nhưng là buổi tối thì sao! Rồi anh nhìn này, ngay cả với món bánh xèo họ cũng làm y như vậy! Dù sao đi nữa, anh chỉ cần đo thử chiều dài của dây cắm cái máy sấy tóc của họ trong buồng tắm là anh sẽ hiểu hết thôi! Cái ông đã nghĩ ra hệ thống đó chắc chắn phải hơi đầu; anh bắt buộc phải gí sát người vào cách tường chỉ mười phân thì mới có thể sấy được một nhúm tóc.

Lucas ôm cô vào lòng và ghì chặt để cô lấy lại bình tĩnh.

- Em đang trở thành một người quá đòi hỏi đấy!

Cô nhìn xung quanh và đỏ mặt.

- Có lẽ thế!

- Em đang đói!

- Không hề!

- Anh nghĩ là có!

- Nếu vậy thì một chút gì đó nhấm nháp cũng được, nhưng thật sự là chỉ để anh vui lòng thôi đấy!

- Em muốn ăn *Frosties* hay *Special K*¹⁶?

- Loại nào kêu “Snap, Crackle, Pop” khi nhai?

- Rice Krispies! Để anh phụ trách!

- Không kèm sữa tươi đâu!

- Không sữa, đồng ý, - Lucas đáp và nhấc điện thoại.

- Nhưng phải có đường, thật nhiều đường!

- Cứ để anh lo!

Hắn gác máy và tới ngồi bên cạnh cô.

- Anh không gọi gì cho mình à? - Cô nói.

- Không, anh không đói, - Lucas đáp.

Sau khi người phục vụ phòng đã mang các món được đặt đến, cô lấy một chiếc khăn bông và bày các món lên giường. Mỗi lần xúc một thìa cho mình, cô lại đưa một thìa lên miệng Lucas trong khi hắn miễn cưỡng chấp nhận. Một tia chớp lóe trên bầu trời đằng xa. Lucas đứng dậy và khép rèm cửa lại. Hắn quay lại nằm dài bên cô.

- Ngày mai, em sẽ tìm ra giải pháp để chúng ta có thể thoát khỏi họ, - Zofia nói. - Chắc chắn phải có cách nào đó.

- Đừng nói gì cả, - Lucas thì thầm. - Anh muốn có những ngày Chủ nhật tuyệt vời, sống với em thật nhiều ngày mai và tiếp tục mơ về thật nhiều những ngày mai khác nhưng chúng ta chỉ còn có một ngày, và trong ngày hôm nay, anh muốn chúng ta phải sống thật trọn vẹn.

16. Tên hai nhãn hiệu ngũ cốc rất thông dụng thường được dùng trong bữa sáng kèm với sữa tươi.

Chiếc áo tắm của Zofia hơi hé mở, hắn khép hai vạt lại, cô đặt môi mình lên môi hắn và nói thầm:

- Yêu em đi!

- Không, Zofia, đôi cánh nhỏ xăm trên vai rất hợp với em và anh không muốn em đốt cháy chúng.

- Em muốn ra đi cùng với anh.

- Không phải bằng cách này, không nên như thế.

Hắn quờ tay tìm công tắc đèn còn Zofia vùi mình vào người hắn.

Trong phòng bệnh, Mathilde tắt đèn. Đêm nay nữa, cô cũng ngủ thiếp đi phía trên giường của bà Reine. Chuông nhà thờ điểm nửa đêm.

Trời tối, rồi trời lại sáng...

Ngày thứ sáu

Cô nhón gót đi tới tận cửa sổ. Lucas vẫn còn đang ngủ. Cô mở rèm để lộ ánh sáng ban mai tháng Mười một. Cô nhìn vàng mặt trời xuyên qua làn sương và quay người lại ngắm Lucas đang vươn mình.

- Em có ngủ không? - Hấn hỏi.

Cô cuộn mình trong chiếc áo choàng vải bông và áp trán vào lớp kính.

- Em đã gọi bữa sáng cho anh, họ sắp gõ cửa bây giờ đấy, em đi thay quần áo đây.

- Có gấp đến mức đó không? - Hấn vừa nói vừa túm lấy cổ tay cô và kéo về phía mình.

Cô ngồi xuống mép giường và luồn tay vào mớ tóc của Lucas.

- Anh có biết Bachert là gì không? - Cô hỏi hấn.

- Anh có nghe lảng máng, có lẽ anh đã đọc được từ này ở đâu đó, - Lucas vừa nói vừa nhăn trán.

- Em không muốn chúng ta bỏ cuộc.

- Zofia, chúng ta đang bị cả địa ngục đuổi sau lưng, chúng ta chỉ có thời gian đến mai và chẳng có nơi nào để trốn. Hãy ở lại đây và sống nốt quãng thời gian còn lại.

- Không, em sẽ không nhượng bộ đâu. Em không phải là một con tốt trên bàn cờ của họ và em muốn tìm cho ra nước cờ mà họ chưa nghĩ tới. Bao giờ cũng có một cách để phản công lại những điều không thể thực hiện.

- Nhưng đó là em đang nói về một điều kỳ diệu, điều đó chẳng hề nằm trong phạm vi anh có thể với tới...

- Như vậy có thể nó thuộc phạm vi của em! - Cô vừa nói vừa ra mở cửa cho người phục vụ tăng.

Cô ký vào hóa đơn, khép cửa lại rồi đẩy chiếc bàn có bánh xe vào trong phòng.

- Giờ em ở quá xa suy nghĩ của họ để họ có thể nghe thấy em, - cô vừa nói vừa rút dây tách.

Cô đổ ngũ cốc ra và rắc ba gói đường đầy lên trên.

- Em có chắc là không muốn dùng sữa không? - Lucas hỏi.

- Không, cảm ơn, rồi lại nhũn hết cả ra ấy.

Cô nhìn qua cửa sổ, thành phố trải ra phía xa xa, cô cảm thấy nỗi giận dữ dâng lên dần.

- Em không thể nhìn bốn bức tường xung quanh rồi tự nhủ rằng chúng còn bất tử hơn cả chúng ta lúc này, điều đó làm em giận phát điên được.

- Chúc mừng em đặt chân lên Mặt đất, Zofia!

Lucas đứng lên và để cánh cửa buồng tắm hé mở. Zofia đẩy chiếc khay ra, ngẫm nghĩ. Cô đứng lên, đi một vòng quanh phòng khách nhỏ, quay trở lại phòng ngủ rồi

nằm xuống giường. Trên bàn đầu giường, một cuốn sách nhỏ làm cô chú ý, cô bật dậy.

- Em biết có một chỗ! - Cô hét lên với Lucas.

Hắn thò đầu qua cánh cửa hé mở, hơi nước đọng thành một quảng quanh khuôn mặt.

- Anh cũng biết đầy chỗ!

- Em không đùa đâu, Lucas!

- Anh cũng không, - hắn nói bằng giọng chọc ghẹo. Em có thể nói thêm một chút cho anh biết được không? Trong tư thế này, một nửa người anh đang nóng còn nửa kia lại lạnh, nhiệt độ giữa hai phòng chênh lệch nhau nhiều ghê.

- Em biết có một nơi trên Mặt đất này có thể bảo vệ chúng ta.

Cô có vẻ vừa buồn bã vừa hoang mang, vô cùng mỏng manh trong niềm hy vọng, khiến Lucas cảm thấy lo lắng.

- Vậy nơi đó là ở đâu? - Hắn hỏi bằng giọng âm trầm.

- Nóc nhà của Trái đất, ở ngọn núi thiêng nơi tất cả các tín ngưỡng cùng tồn tại và tôn trọng lẫn nhau, ngọn núi Sinai. Em tin chắc rằng từ trên đó, em vẫn có thể nói chuyện với *Cha em* và có thể *Người* sẽ nghe được tiếng em.

Lucas nhìn đồng hồ trên đầu máy ghi hình.

- Em thử hỏi giờ đi, anh mặc quần áo vào rồi quay trở lại ngay.

Zofia lao tới máy điện thoại và nhấn số hỏi thông tin các chuyến bay. Giọng nói thu sẵn cam đoan với cô rằng nhân viên trực tổng đài sẽ giải quyết yêu cầu của cô ngay tức thì. Sốt ruột, cô nhìn qua cửa sổ theo dõi một con mòng biển đang cất cánh. Vài đầu móng tay đã bị gặm trụi

mà vẫn chưa có ai trả lời máy, Lucas đến đứng sau lưng cô và vòng tay ôm lấy cô thì thầm:

- Ít nhất mười lăm giờ bay, rồi còn phải cộng thêm mười tiếng đồng hồ lệch giờ... khi đến nơi, thậm chí chúng ta còn chẳng kịp nói câu tạm biệt trên vỉa hè sân bay thì đã bị chia rẽ. Quá muộn rồi, Zofia ạ, nóc nhà của trái đất nằm cách nơi này quá xa.

Ông nghe quay trở về vị trí cũ. Cô quay người lại, ánh mắt chìm đắm trong đôi mắt hần rồi họ hôn nhau, lần đầu tiên.

*

* *

Ở thật xa về phía Bắc, con mòng biển vừa mới đậu xuống dãy hàng rào. Từ trong phòng bệnh, Mathilde gửi một tin nhắn vào máy di động của Zofia rồi bỏ điện thoại xuống.

*

* *

Zofia lùi lại vài bước chân.

- Em biết có một cách, - cô nói.

- Em sẽ không từ bỏ!

- Hy vọng ư? Không bao giờ! Em được đã lập trình như thế rồi mà! Anh thay quần áo nhanh lên và hãy tin tưởng em.

- Anh đành vậy thôi!

Mười phút sau, họ ra khỏi bãi đậu xe của khách sạn và Zofia chợt nhận ra họ cần có một chiếc xe.

- Xe gì nào? - Lucas hỏi như vừa sức tỉnh và nhìn một lượt những chiếc xe đang đậu trong bãi.

Theo yêu cầu của Zofia, hân hạnh chấp nhận “mượn” một chiếc xe trông bình thường nhất. Họ chạy ngay vào đường cao tốc 101, lần này hướng về phía Bắc. Lucas muốn biết sẽ đi đâu nhưng Zofia còn đang bận lục tung mớ đồ đạc của cô lên để tìm chiếc di động nên không trả lời. Cô chưa kịp gọi cho thanh tra Pilguez để báo rằng anh không cần phải tới nữa thì chuông báo tin nhắn của cô reo lên, cô nhấc máy:

“Là em, Mathilde đây, em muốn báo để chị khỏi lo. Em đã làm loạn cả lên suốt cả buổi sáng để họ đành chấp nhận cho em ra viện trước trưa nay. Em đã gọi cho anh Manca, anh ấy sẽ đến đón và đưa em về nhà, rồi anh ấy đã hứa sẽ ghé qua mỗi buổi chiều để mang cho em bữa tối, cho tới khi em bình phục hẳn... có lẽ em sẽ tìm cách kéo dài thời gian ra một chút... Tình trạng bác Reine vẫn chưa tiến triển, họ không để cho ai vào thăm, bác ấy vẫn đang ngủ. Zofia, có những điều người ta có thể nói với người yêu nhưng lại không thể nói với bạn bè, thế nhưng chị còn hơn cả một luồng ánh sáng trong cuộc đời em, là bạn tâm tình hằng đêm của em, chị đã và vẫn sẽ là bạn em. Cho dù chị có đi đâu, em cũng chúc chị may mắn. Em đã bắt đầu nhớ chị rồi đây.”

Zofia dùng hết sức ấn chặt ngón tay lên nút bấm,

điện thoại tắt ngấm; cô thả rơi nó xuống túi.

- Anh chạy về trung tâm thành phố đi.

- Em đưa chúng ta đi đâu đây? - Lucas hỏi.

- Anh hãy đi về phía Tòa nhà Transamerica, cái tòa hình Kim tự tháp ấy, trên đường Montgomery.

Lucas dừng xe lại trên làn đường dành cho xe ưu tiên.

- Em đang chơi trò gì đây?

- Không phải lúc nào cũng có thể tin tưởng vào các đường bay, song dù sao thì những con đường trên trời cũng vẫn còn bất khả xâm phạm, anh chạy xe đi!

Chiếc Chrysler cũ lại lên đường và chạy trong sự yên lặng tuyệt đối. Họ rời khỏi đường 101 khi tới nhánh rẽ ra đường số 3.

- Hôm nay là thứ Sáu phải không nhỉ? - Zofia hỏi, đột nhiên lo lắng.

- Thật không may là phải! - Lucas nói.

- Bây giờ mấy giờ rồi?

- Em đã đề nghị anh phải lấy một chiếc xe thật bình thường! Chắc em sẽ nhận thấy chiếc này thậm chí còn chẳng có chỗ để xem giờ! Mười hai giờ kém hai mươi rồi!

- Chúng ta phải quay lại thôi, em đã hứa một chuyện, anh chạy về bệnh viện đi nhé

Lucas đánh tay lái để đi lên đường California, và mười phút sau họ vào tới bên trong khu bệnh viện. Zofia bảo hấn đậu xe trước khu vực khoa nhi.

- Đi thôi, - cô vừa nói vừa đóng cửa xe.

Hấn theo cô vào trong sảnh cho tới tận cửa thang máy. Cô nắm lấy tay hấn, kéo hấn đi cùng vào nhấn nút

gọi thang. Chiếc thang máy chạy lên tầng bảy.

Ở chính giữa hành lang nơi những đứa trẻ đang chơi, cô nhận ra cậu bé Thomas. Cậu nhớn miệng cười khi nhìn thấy cô, cô chào lại cậu bằng một cử chỉ âu yếm và bước lại gần. Cô nhận ra thiên thần đang đứng bên cậu bé. Cô đứng sững lại và Lucas cảm thấy cô siết chặt tay hắn. Cậu bé nắm lấy tay Gabriel và tiếp tục đi nốt quãng đường còn lại dọc hành lang song vẫn không hề rời mắt khỏi cô. Ra tới cánh cửa dẫn ra khu vườn mùa thu, cậu bé quay lại một lần cuối. Cậu xòe rộng tay và thổi một nụ hôn vào lòng bàn tay. Cậu nhắm mi mắt và miệng vẫn nở nụ cười, biến mất trong làn ánh sáng nhạt của buổi sáng đã gần như kết thúc. Đến lượt Zofia nhắm mắt lại.

- Đi nào, - Lucas vừa thì thầm vừa kéo cô đi.

Khi chiếc xe rời khỏi bãi đậu, cô cảm thấy ghen ngào.

- Có phải anh đã từng nói về những ngày mà cả thế giới này đóng lại trước chúng ta? - Zofia nói. - Hôm nay cũng là một ngày như thế.

Khoảng một giờ sau họ tới chân Tòa tháp. Zofia lái xe ba vòng quanh khu vực đó mà vẫn không tìm nổi chỗ đậu xe.

- Xe ăn trộm thì không phải trả tiền phạt đâu! - Hắn vừa nói vừa ngược mắt nhìn lên trời! - Em đậu ở đâu mà chẳng được!

Zofia đậu xe dọc vỉa hè dành cho xe đưa hàng. Cô đi về hướng cổng phía Đông, Lucas theo sát cô. Khi tấm đá trượt trên mặt tường, Lucas chột lùi lại.

- Em có chắc về việc mình làm không? - Hấn hỏi, lo lắng.

- Không! Đi theo em!

Họ đi theo những dãy hành lang dẫn tới sảnh lớn. Pierre đứng sau quầy trực và đứng lên khi nhìn thấy họ.

- Cô thật quá liều lĩnh khi dẫn hấn tới đây! - Ông nói với Zofia bằng giọng phẫn nộ.

- Tôi cần sự giúp đỡ của ông, Pierre.

- Cô có biết tất cả mọi người đang tìm kiếm cô và tất cả nhân viên an ninh Tổ chức của đều đang truy lùng cô. Cô đã làm gì thế, Zofia?

- Tôi không có thời gian để giải thích với ông.

- Đây đúng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ở đây có một người vội vàng.

- Ông phải giúp tôi, tôi chỉ còn biết trông cậy vào ông nữa thôi. Tôi cần phải đến đỉnh Sinai, hãy cho tôi đi bằng lối dẫn tới đó qua Jerusalem.

Pierre xoa cằm và chăm chú nhìn cả hai người.

- Tôi không thể làm điều cô yêu cầu, người ta sẽ không tha thứ cho tôi. Thế nhưng, - ông vừa nói vừa bỏ đi về phía cuối sảnh, - rất có thể cô đã có đủ thời gian để tìm thấy thứ mà cô cần trong lúc tôi đi báo cho an ninh biết cô hiện đang ở đây. Hãy nhìn vào ngăn kéo bàn chính giữa ấy.

Zofia vội vã bước tới sau quầy mà Pierre vừa bỏ trống và mở tất cả các ngăn kéo ra. Cô chọn chiếc chìa khóa mà cô cảm giác là đúng và kéo Lucas đi. Cánh cửa giấu trong tường mở ra khi cô tra chìa vào. Cô nghe có tiếng Pierre từ sau lưng.

- Zofia, lối đi đó không có đường quay lại đâu, cô có biết mình đang làm gì không?

- Cảm ơn vì tất cả, Pierre!

Ông lắc đầu và kéo vào chiếc cần to tướng mắc trên một dây xích, các gác chuông nhà thờ Grace rung lên rồi Zofia và Lucas vừa kịp có đủ thời gian để lách mình vào trong hành lang hẹp thì tất cả cả các cánh cửa trong gian sảnh lớn đều đóng lại.

Vài giây sau, họ bước ra từ một lối mở trên bờ rào của một bãi đất rộng.

Mặt trời chiếu những tia nắng tràn ngập con phố nhỏ nơi mọc lên những tòa nhà ba hoặc bốn tầng với mặt tiền cũ kỹ. Lucas tỏ vẻ lo lắng khi nhìn xung quanh. Zofia hỏi ngay người đàn ông đầu tiên đi ngang qua chỗ cô.

- Anh có nói tiếng của chúng tôi không?

- Trông tôi giống một thằng ngốc lắm sao? - Người đàn ông vừa đáp vừa bỏ đi, về tự ái.

Zofia không nản lòng và tiến đến gần một người đi bộ đang chuẩn bị qua đường.

- Tôi đang tìm...?

Cô chưa kịp nói hết câu thì ông ta đã sang đến hè đường bên kia.

- Dân tình trong cái thành phố thánh này có vẻ cởi mở lắm! - Lucas chiêm biếm.

Zofia chẳng hề để ý tới lời nhận xét và tiếp tục hỏi một người thứ ba. Người đàn ông mặc đồ toàn màu đen chắc chắn là một người theo đạo.

- Thưa cha, - cô hỏi, - cha có thể chỉ giúp con đường

tới núi Sinai được không?

Người thầy tu nhìn cô từ đầu tới chân và nhún vai bỏ đi. Đứng tựa lưng vào một cột đèn, Lucas khoanh hai tay và tủm tỉm cười. Zofia quay về phía một người phụ nữ đang đi về hướng cô.

- Thưa bà, tôi đang tìm đường đến núi Sinai?

- Cô chẳng hài hước chút nào, cô gái ạ, - người phụ nữ vừa đáp vừa đi qua.

Zofia tiến về phía người bán hàng khô đang vừa sắp xếp hàng hóa trước cửa vừa nói chuyện với một người đưa hàng.

- Chào ông, một trong hai ông có thể chỉ giúp tôi làm thế nào để đến được núi Sinai không?

Hai người đàn ông nhìn nhau vẻ ngạc nhiên, rồi tiếp tục nói chuyện mà chẳng hề mảy may để ý đến Zofia. Vừa băng ngang qua đường, thiếu chút nữa cô đã bị một chiếc xe mô-tô đâm phải nếu như người lái không vừa bấm còi ầm ỉ vừa phanh lại.

- Họ thật đáng mến làm sao, - Lucas thấp giọng nói.

Zofia quay vòng vòng để tìm xem ai đó có thể giúp được họ. Cô cảm thấy cơn giận dâng lên trong người, cô vớ lấy một chiếc lồng rồng nằm chồng tro dưới chân quầy của người bán hàng, lao xuống đường đứng chắn ngay giữa ngã tư, trèo lên trên chiếc bụi tạm thời do cô vừa tạo ra và hai tay chống hai bên hông, cô gào thật to:

- Có ai chịu bỏ ra một phút để nghe tôi nói không, tôi đang cần hỏi một câu quan trọng đây!

Cả phố dừng lại và tất cả các ánh mắt đều hướng về cô. Năm người đàn ông nối bước nhau đi lại và đồng thanh nói:

- Câu hỏi của cô là gì? Chúng tôi có câu trả lời đây!

- Tôi cần phải đến núi Sinai, rất khẩn cấp!

Những người tu hành đứng thành vòng tròn xung quanh cô. Họ lần lượt trao đổi với nhau, vung tay thật mạnh để bày tỏ ý kiến về hướng đi thích hợp nhất. Một người đàn ông thấp bé len qua đám người để tiến gần đến bên Zofia.

- Hãy theo tôi, - ông ta nói, - tôi có xe, tôi sẽ chở cô đi.

Rồi ông lập tức đi về phía một chiếc Ford cũ đậu cách đó vài mét. Lucas rời khỏi cột đèn và đi theo họ.

- Nhanh lên, - người đàn ông vừa nói vừa mở cửa xe, - lẽ ra cô phải nói ngay từ đầu là đang cần gấp chứ.

Lucas và Zofia ngồi vào phía sau và chiếc xe khởi động ầm ĩ. Lucas nhìn quanh, lại nhíu mày một lần nữa rồi ghé sát vào tai Zofia:

- Tốt nhất là chúng ta nên nằm sát xuống băng ghế, thật ngốc nghếch nếu để bị bắt khi đã tiến gần đến đích.

Zofia chẳng còn tâm trí nào để phản đối nữa. Lucas nằm rạp xuống rồi cô kê đầu lên đùi hắn. Người lái xe đưa mắt liếc qua kính chiếu hậu, Lucas đáp lại bằng một nụ cười rất tươi.

Chiếc xe phóng đi rất nhanh khiến những người ngồi trên xe nảy tung lên. Nửa tiếng đồng hồ sau, xe dừng lại trước một ngã tư.

- Cô muốn có núi Sinai, núi Sinai đây rồi! - Người đàn ông hơn hở quay lại nói.

Zofia ngồi thẳng dậy, vô cùng ngạc nhiên, người đàn ông chìa tay cho cô.

- Đến rồi ư? Tôi cứ tưởng phải xa hơn nhiều chứ.

- Thế à, vậy thì giờ đã gần hơn nhiều rồi đấy! - Người lái xe trả lời.

- Sao ông lại đưa tay cho tôi?

- Tại sao ư? - Ông ta cao giọng nói. - Từ Brooklyn đến 1470 đường Madison, chỉ hết có hai mươi đô thôi, vậy đấy!

Zofia nhìn qua cửa sổ và tròn xoe mắt. Bức tường lớn của bệnh viện Núi Sinai thuộc Manhattan đứng sừng sững trước mặt cô.

Lucas thở dài.

- Anh xin lỗi, anh chẳng biết nói gì với em nữa cả.

Hắn thanh toán tiền xe rồi kéo Zofia đi trong khi cô lặng thinh không nói một lời. Cô loạng choạng bước tới chiếc ghế băng trong nhà chờ xe buýt và ngồi xuống, mặt ngây ra.

- Em đã nhầm núi Sinai rồi, em đã lấy phải chìa khóa đến tiểu khu Jerusalem ở New York, - Lucas nói.

Hắn quỳ xuống trước mặt cô và nắm lấy tay cô.

- Zofia, dừng lại thôi... Đã hàng ngàn năm nay họ chẳng thể nào quyết định nổi số phận của thế giới, em thật sự nghĩ chúng mình sẽ may mắn làm được trong vòng bảy ngày thôi sao? Trưa ngày mai chúng ta sẽ phải xa nhau, đừng để mất thêm một phút nào trong quãng thời gian còn lại nữa. Anh biết rất rõ thành phố này, hãy để anh biến ngày hôm nay của chúng ta trở thành vĩnh cửu.

Hắn kéo cô đi và cả hai cùng đi xuôi xuống đường số 5, về phía Central Park.

Hắn đưa cô đến một quán ăn bình dân ở Village.

Mảnh vườn phía sau mùa này vắng tanh, họ gọi một bữa ăn trưa thịnh soạn. Họ đi ngược lên tận SoHo, vào xem từng cửa hàng một, mua quần áo mới đến chục lần, bỏ ngay những bộ quần áo vừa mua trước đó lại cho những người vô gia cư đang lang thang trên vỉa hè. Đến năm giờ, cô thêm có một trận mưa, hắn đưa cô một đoạn dốc dẫn xuống một bãi đậu xe ngầm và đặt cô đứng giữa lối đi. Hắn bật lửa dưới ngòai của một ống cứu hỏa rồi hai người nắm tay nhau chạy lên trên đường dưới làn nước xối xả có một không hai. Họ bỏ chạy trốn khi vừa nghe tiếng xe cứu hỏa hú còi. Họ làm ráo người trước tấm rào của một chiếc máy hút khí khổng lồ và chui vào nghỉ chân trong một rạp chiếu phim. Họ chẳng buồn xem bộ phim kết thúc ra sao, đối với họ, chỉ có đoạn mở đầu là đáng xem; họ đổi phòng chiếu tới bảy lần, không làm rớt một hạt bắp rang bơ nào trong lúc rong ruổi dọc các dãy hành lang. Khi họ ra khỏi đó, đêm đã buông xuống Union Square. Một chiếc taxi đưa họ đến góc đường số 57. Họ vào một trung tâm thương mại mở cửa khuya. Lucas chọn một bộ lễ phục màu đen, cô lấy một bộ trang phục rất thời trang.

- Hóa đơn phải đến cuối tháng mới bị tính cơ! - Hắn thì thầm vào tai cô khi thấy cô tần ngần trước một chiếc khăn choàng lông.

Họ đi ra theo lối đường số 5 và băng ngang sảnh của tòa nhà rộng nằm dọc theo công viên. Họ trèo lên tận tầng cao nhất. Từ chỗ bàn họ ngồi nhìn ra, quang cảnh thật tuyệt vời. Họ ăn thử tất cả những món ăn mà cô chưa từng biết đến, cô ngậm nga rất lâu với món tráng miệng.

- Phải đến ngày kia thức ăn mới bắt đầu làm béo lên,
- cô vừa nói vừa chọn tiếp món bánh phòng phủ sô-cô-la.

Muội một giờ đêm, họ bước vào Central Park. Không khí thật êm dịu. Họ đi dọc theo những con đường dài với hai hàng cột đèn và ngồi xuống một chiếc ghế băng dưới một gốc liễu. Lucas cởi áo khoác ngoài và phủ lên vai Zofia. Cô nhìn cây cầu nhỏ bằng đá trắng bắc ngang qua lối đi và nói:

- Ở thành phố nơi em muốn đưa anh đến, có một bức tường rất to. Mọi người viết những điều ước của mình lên một mẩu giấy rồi nhét vào giữa các viên đá. Không một ai được quyền gỡ chúng ra.

Một người ăn mày đi qua, ông chào họ rồi bóng ông biến mất trong màn đêm, dưới vòm cây cầu nhỏ. Một quầng im lặng rất dài trôi qua. Lucas và Zofia nhìn trời, vầng trăng tròn khổng lồ tỏa xuống xung quanh họ một làn ánh sáng bạc. Họ nắm lấy tay nhau, Lucas đặt một chiếc hôn vào lòng bàn tay Zofia, hân hít mùi thơm của da thịt cô và thì thầm:

- Một giây ở bên em đáng giá bằng cả thiên thu.

Zofia nép sát vào người hắn.

Rồi Lucas ôm Zofia trong vòng tay, và trong bóng đêm bí ẩn, hắn dịu dàng ân ái với cô.

*

* *

Ông Jules bước vào bệnh viện. Ông tiến tới tận thang

máy mà chẳng ai nhìn thấy, các Thiên thần Kiểm soát bao giờ cũng biết cách trở nên vô hình khi họ muốn... Ông nhấn nút lên tầng bốn. Khi ông đi ngang qua quầy trực, cô y tá không nhìn thấy bóng ông lẫn trong bóng tối hành lang. Ông dừng lại trước cửa phòng, sửa lại chiếc quần bằng vải tuyết kẻ ô cho ngay ngắn, gõ cửa nhẹ nhẹ rồi nhón chân bước vào.

Ông bước lại gần, vén chiếc rèm che quanh giường nơi bà Reine đang ngủ và ngồi xuống bên cạnh bà. Ông nhận ra chiếc áo vét được treo trên mắc, và sự xúc động khiến mắt ông nhòa đi. Ông vuốt ve khuôn mặt bà Reine.

- Anh đã nhớ em biết bao nhiêu, - ông Jules thì thào.

- Mười năm không có em sao dài đằng đẳng.

Ông đặt một nụ hôn lên môi bà và dấu hiệu sinh tồn trên màn hình nhỏ màu xanh đặt trên bàn ngủ chạy một đường thẳng dài.

Bóng bà Reine đứng lên và họ cùng nhau đi ra, tay nắm tay...

*

* *

... Đã nửa đêm trong Central Park và Zofia ngủ thiếp đi trên vai Lucas.

Trời tối, rồi trời lại sáng...

Ngày thứ bảy

Một làn gió nhẹ thổi qua Central Park. Bàn tay Zofia trượt trên thành ghế đá và buông thõng xuống. Cái lạnh của buổi sớm khiến cô rùng mình. Tê cóng và mơ màng, cô kéo nhẹ cổ áo măng tô lên che gáy và thu đầu gối vào sát người. Ánh sáng nhợt nhạt của buổi sáng rọi vào mi mắt còn khép, cô xoay mình. Cách đó không xa, một con chim đang tha rơm làm tổ trên cây, cô nhận ra tiếng kêu của một con mòng biển đang cất cánh bay lên. Cô vươn vai và quờ tay tìm chân Lucas. Bàn tay cô lần lên thành gỗ nhưng không thấy gì, cô mở mắt và tỉnh giấc nhận ra chỉ còn có mình cô.

Cô lập tức gọi hắn, nhưng không có ai trả lời. Cô liền đứng lên và nhìn xung quanh. Các lối đi đều vắng tanh, những hạt sương vẫn còn đọng lại nguyên vẹn.

- Lucas? Lucas? Lucas?

Mỗi lần cất tiếng, giọng cô lại trở nên lo lắng hơn, mỏng manh hơn, dễ tổn thương hơn. Cô quay tròn và hét

gọi tên Lucas, đến nỗi cảm thấy choáng váng chóng mặt. Một vài tiếng lá rơi cho thấy chỉ có sự hiện diện của một cơn gió nhẹ ở quanh đó.

Cô loạng choạng đi về phía cây cầu nhỏ, cái lạnh thấu xương khiến cô run lập cập. Cô bước dọc theo bức tường bằng đá trắng và tìm thấy lá thư được nhét trong một khe hở.

Zofia,

Anh nhìn em ngủ và Lạy Chúa, em mới đẹp làm sao. Trong đêm cuối cùng này, em trở mình và run rẩy, anh ôm chặt em vào lòng, anh đắp chiếc áo khoác của mình lên người em, anh ước mình có thể được làm việc đó trong suốt những mùa đông của em. Nét mặt em rất bình thản, anh vuốt ve má em và lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy vừa buồn bã vừa hạnh phúc.

Vậy là đã đến lúc kết thúc quãng thời gian của chúng ta, kết thúc sự mở đầu cho một kỷ niệm sẽ theo anh mãi mãi. Với đôi ta, có biết bao nhiêu điều đã hoàn thành cũng như còn dang dở khi chúng ta ở bên nhau.

Anh sẽ đi khi trời sáng, anh sẽ từng bước một đi xa dần, để tận hưởng được từng giây phút ở gần em, cho tới thời khắc cuối cùng. Anh sẽ biến mất sau gốc cây kia để đi về nơi tăm tối nhất. Bằng việc anh chịu khuất phục, chúng ta sẽ điểm hồi chuông chiến thắng cho phe của em và họ sẽ tha thứ cho em, cho dù em đã phạm phải lỗi lầm gì đi nữa. Hãy về đi, tình yêu của anh, hãy quay về trong ngôi nhà của em, nơi vô cùng thích hợp với em. Anh ước mong mình có thể sờ vào những bức tường được mùi muối trong nhà em, mỗi buổi sáng nhìn qua

của số ngấm buổi sáng hiện lên trên những đường chân trời mà anh chưa từng biết, nhưng anh biết chúng thuộc về em. Em đã thực hiện được điều không thể, em đã biến đổi một phần con người anh. Lúc này anh muốn tắm thân của em phủ lên người anh để anh chỉ còn có thể nhìn thấy ánh sáng của thế giới khi nhìn vào mắt em.

Nơi nào không có em, nơi đó anh cũng không tồn tại. Hai bàn tay chúng ta nhập lại sẽ làm thành một bàn tay mới với mười ngón tay; bàn tay em đặt lên tay anh sẽ biến thành của anh, cũng giống như khi đôi mắt em khép lại, có nghĩa là anh cũng chìm vào giấc ngủ.

Em đừng buồn, chẳng ai có thể đánh cắp được những kỷ niệm của chúng ta. Giờ đây anh chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy em, chỉ cần nín thở là có thể cảm nhận được mùi hương của em, chỉ cần đứng trước gió là hình dung ra hơi thở của em. Hãy nghe anh: cho dù có ở đâu, anh cũng muốn tượng được tiếng em cười lảnh lót, anh sẽ nhìn thấy nụ cười trong ánh mắt em, anh sẽ nghe thấy giọng em vang lên. Chỉ cần biết em đang ở một nơi nào đó trên trái đất này, thì cho dù ở dưới địa ngục, anh cũng coi đó là một góc thiên đường nhỏ của anh.

*Em là Bachert của anh,
Anh yêu em*

Lucas.

Zofia từ từ khuyu xuống thăm lá, nắm chặt lá thư trong tay. Cô ngược mắt lên nhìn bầu trời nhuộm màu đau thương. Từ giữa công viên, tiếng gọi tên Lucas vang lên như

chưa bao giờ từng thấy trên Mặt đất; dùng hết sức lực giờ hai tay hướng cao lên trời, Zofia xé tan bầu không khí yên lặng và tiếng gọi của cô khiến cho dòng chảy của cả thế giới như ngừng lại.

- Tại sao lại bỏ rơi em? - Cô thì thầm.

- Con đừng làm quá lên như thế! - Giọng nói của Michael đáp lại khi ông vừa hiện ra dưới vòm cây cầu nhỏ.

- Cha ở đâu?

- Sao con lại khóc, Zofia?

- Con cần cha giúp, - cô vừa nói vừa chạy về phía ông.

- Cha tới đây để tìm con, Zofia, con phải quay trở về với cha ngay bây giờ, tất cả kết thúc rồi.

Ông chìa bàn tay ra cho cô, nhưng cô bước lùi lại.

- Con không về đâu. Thiên đường của con không còn ở chỗ của chúng ta nữa.

Michael bước lại gần cô và ôm lấy cô trong vòng tay.

- Con muốn từ bỏ tất cả những gì mà Cha của con đã cho con hay sao?

- Người cho con một trái tim để làm gì nếu như trái tim đó trống rỗng, thừa cha?

Ông đứng trước mặt cô, đặt hai tay lên vai cô; ông nhìn cô đắm đắm rồi mỉm cười, đầy thương cảm.

- Con đã làm gì vậy, Zofia?

Cô nhìn thẳng vào mắt ông, đôi môi mím lại buồn bã, cô không hề chớp mắt và trả lời:

- Con đã yêu anh ta.

Lúc này giọng nói của người cha đỡ đầu trở nên nhẹ

bỗng, ánh mắt ông nhìn ra xa xăm và ánh sáng ban ngày xuyên qua khuôn mặt ông trong lúc ông tan biến dần.

- Hãy giúp con, - cô van vãn.

- Đó là một liên minh...

Nhưng cô không thể nghe thấy phần cuối của câu nói, ông đã biến mất, cô không còn nghe được tiếng của ông nữa.

- ... thần thánh, - cô vừa nói nốt vừa một mình bỏ đi.

*

* *

Michael bước ra khỏi thang máy, đi ngang qua cô tiếp tân, giơ tay chào cô bằng một cử chỉ thiếu nhần nại, rồi vội vã bước vào hành lang. Ông gõ cửa phòng làm việc lớn và bước vào không chờ đợi.

- *Houston*, chúng ta gặp trực trực rồi!

Cánh cửa khép lại sau lưng ông.

Một vài phút sau, giọng nói rền như sấm của *Đức ông* khiến mọi bức tường trong khu nhà rung lên. Michael quay trở ra sau một lát, ra hiệu cho tất cả những người ông gặp ngoài hành lang rằng mọi chuyện vẫn tiến triển rất tốt đẹp và ai nấy có thể quay trở về chỗ làm việc của mình. Ông lách ra phía sau quầy tiếp tân và sốt ruột nhìn ra cửa sổ.

Trong gian phòng làm việc rộng thênh thang, *Đức ông* dán mắt vào tấm vách ngăn ở cuối phòng, rồi đưa tay phải mở ngăn bàn, rút ngăn kéo bí mật ra và xoay thật mạnh để mở công tắc an toàn.

Bằng một cú đâm dứt khoát, *Người nhán* vào một

nút điều khiển. Tấm vách ngăn chậm rãi trượt đi trên rãnh và mở ra phòng làm việc của *Chủ tịch*; hai chiếc bàn giờ đã nhập lại thành một chiếc duy nhất rộng mênh mông với mỗi người ngồi trấn giữ một đầu, đối mặt với nhau.

- Ta có thể giúp gì được cho Người? - *Chủ tịch* vừa hỏi vừa đặt những lá bài lên bàn.

- Ta không thể tin được là Người đã dám!

- Dám gì cơ? - Sa-tăng thì thảo.

- Ăn gian!

- Thế có nghĩa Ta là người đầu tiên ăn gian hay sao? - *Chủ tịch* sáng giọng phản công.

- Sao Người có thể âm mưu ám hại tính mạng những người đại diện cho chúng ta? Người không còn biết đâu là giới hạn nữa ư?

- Thế này thì đúng là trời đất đảo lộn rồi, có còn gì mà Ta chưa nghe thấy nữa không! - Sa-tăng cầu nhàu. - Chính Người mới là người đã ăn gian trước, ông bạn già ạ!

- Ta ăn gian ư?

- Tất nhiên!

- Thế Ta đã ăn gian thế nào?

- Đừng có làm cái vé mặt ngây thơ ấy với Ta!

- Nhưng Ta đã làm gì nào? - Chúa Trời hỏi.

- Người lại bắt đầu nữa! - Lucifer đáp.

- Cái gì?

- CON NGƯỜI!

Chúa Trời húng hắng ho và xoa cằm vừa chăm chú nhìn đối thủ của mình.

- Người phải dừng ngay việc truy đuổi họ lại!
- Nếu không thì sao?
- Nếu không thì chính Ta sẽ truy đuổi Người!
- Vậy sao? Cứ thử đi xem nào! Ta bắt đầu thấy vui rồi đây! Theo Người nghĩ, lũ luật sư sẽ đứng về phía Người hay phía Ta? - *Chủ tịch* vừa nói vừa nhấn vào nút bấm trong ngăn kéo của mình.

Tám vách ngăn chậm rãi khép lại. Chúa Trời cho nó đóng được một nửa rồi hít một hơi thật sâu và Sa-tăng nghe tiếng Người hét lên với hấn từ phía đầu kia căn phòng:

- CHÚNG TA SẮP LÊN CHỨC ÔNG RỒI!

Tám vách ngăn dừng lại ngay lập tức. Chúa Trời nhìn thấy khuôn mặt hốt hoảng của Sa-tăng lộ ra vừa đủ để lại nhìn thấy Người.

- Người vừa mới nói gì?
- Người nghe Ta nói rất rõ rồi đấy!
- Trai hay gái? - Sa-tăng hỏi nhỏ, giọng lo lắng.
- Ta vẫn còn chưa quyết định!
Sa-tăng nhảy dựng lên.
- Khoan đã, Ta sang ngay đây! Lần này thì nhất định chúng ta phải nói chuyện với nhau thôi!

Chủ tịch đi vòng qua chiếc bàn, bước qua vạch ranh giới và đến ngồi bên cạnh *Đức ông*, tận đầu kia bàn... rồi một cuộc thảo luận bắt đầu diễn ra và kéo dài... kéo dài... kéo dài đến tận tối.

Rồi trời lại sáng, và...

... Mãi mãi

Một làn gió nhẹ thổi qua Central Park. Một đám lá khô quay thành vòng, cuốn quanh một chiếc ghế đá nằm bên đường dành cho người đi dạo. Chúa Trời và Sa-tăng cùng ngồi ghé trên thành ghế. Cả hai nhìn thấy họ từ đằng xa đi tới. Lucas nắm tay Zofia. Bàn tay còn lại của mỗi người đang đẩy một chiếc xe có hai nôi. Hai người đi ngang qua nhưng không nhìn thấy họ.

Lucifer thở dài xúc động.

- Người muốn nói gì với Ta cũng được, nhưng con bé đúng là xinh hơn thật! - Lão nói.

Chúa Trời quay lại ném cho Lão một ánh mắt khinh bỉ và nhạo báng.

- Ta tưởng chúng ta đã thống nhất sẽ không bình luận gì về lũ trẻ?

Cả hai cùng đứng lên và sóng vai bước đi theo hướng ngược lại.

- Thôi được, - Lucifer nói, - cho dù thế giới có hoàn

hảo hay không thì chúng ta cũng sẽ cảm thấy chán, quên chuyện đó đi vậy! Nhưng giờ chỉ còn có hai chúng ta thôi, Người có thể nói cho Ta biết được rồi đây! Người đã bắt đầu ăn gian vào ngày thứ tư hay ngày thứ năm?

- Nhưng sao Người lại nghĩ là Ta đã ăn gian nhỉ?

Chúa Trời đặt bàn tay lên vai Lucifer và mỉm cười:

- ... Thế còn sự ngẫu nhiên trong chuyện này thì sao!

*

* *

Rồi trời tối... và thêm rất nhiều ngày trời sáng.

Bảy ngày cho mãi mãi

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội

Tel & Fax: 8222135

E-mail: nxbhoinhavan@hn.vnn.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN PHAN HÁCH

Chịu trách nhiệm bản thảo

PHẠM SÔNG HỒNG

* Biên tập: PHÒNG VHNN

* Thiết kế bìa: HỮU KHOA

* Trình bày: HỒNG NHUNG

* Sửa bản in: BẰNG NGUYỄN

Liên kết xuất bản và phát hành:

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHẢ NAM

1B/IF1, Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại: 04.5146875 - Fax: 04.5146965

Đại diện tại TP Hồ Chí Minh

166A Hồ Văn Huê, Phường 9, Quận Phú Nhuận

Điện thoại: 08.8456072 - Fax: 08.9971916

In 2.000 cuốn, khổ 13 x 20.5cm tại Công ty In Ba Đình, 160 Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội. Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 189-2007/CXB/56-11/HNV và quyết định xuất bản số 121/QĐ-NXB HNV của Nhà xuất bản Hội Nhà Văn ngày 26.3.2007. In xong và nộp lưu chiểu quý II - 2007.

"Với **Bảy ngày cho mãi mãi**, một lần nữa Marc Levy lại khiến ta tin vào điều không thể, dẫn dắt ta vào một thế giới hài hước mà không kém phần dịu dàng cùng những bất ngờ nối tiếp..."

amazon.fr

"Một màn hài kịch hu ảo và lãng mạn, khép lại bằng một chuyện tình."

alapage.com

*Hắn có bùa phép của quỷ dữ
Nàng có sức mạnh của thiên thần...*

*Để kết thúc sự đua tranh giữa hai thế lực; Chúa Trời và Quỷ
Sa-tăng đã ký một giao ước về trận thách đấu tối hậu...*

*Mỗi phe cử ra một đại diện xuất sắc nhất... Lucas và Zofia sẽ có
bảy ngày trên nhân gian để mang về chiến thắng cho phe mình, kết
quả cuối cùng sẽ quyết định cái Thiên hay cái Ác sẽ chi phối loài
người...*

*Chúa Trời và Quỷ Sa-tăng đã tính đến mọi nhẽ, chỉ trừ có một
điều...*

Rằng thiên thần và ác quỷ sẽ gặp gỡ và đem lòng yêu nhau...

**"Một lần nữa, Marc Levy lại chiến thắng. Một cách xứng
đáng."**

L'Express

Giá: 42.000 đ

8 936024 910921